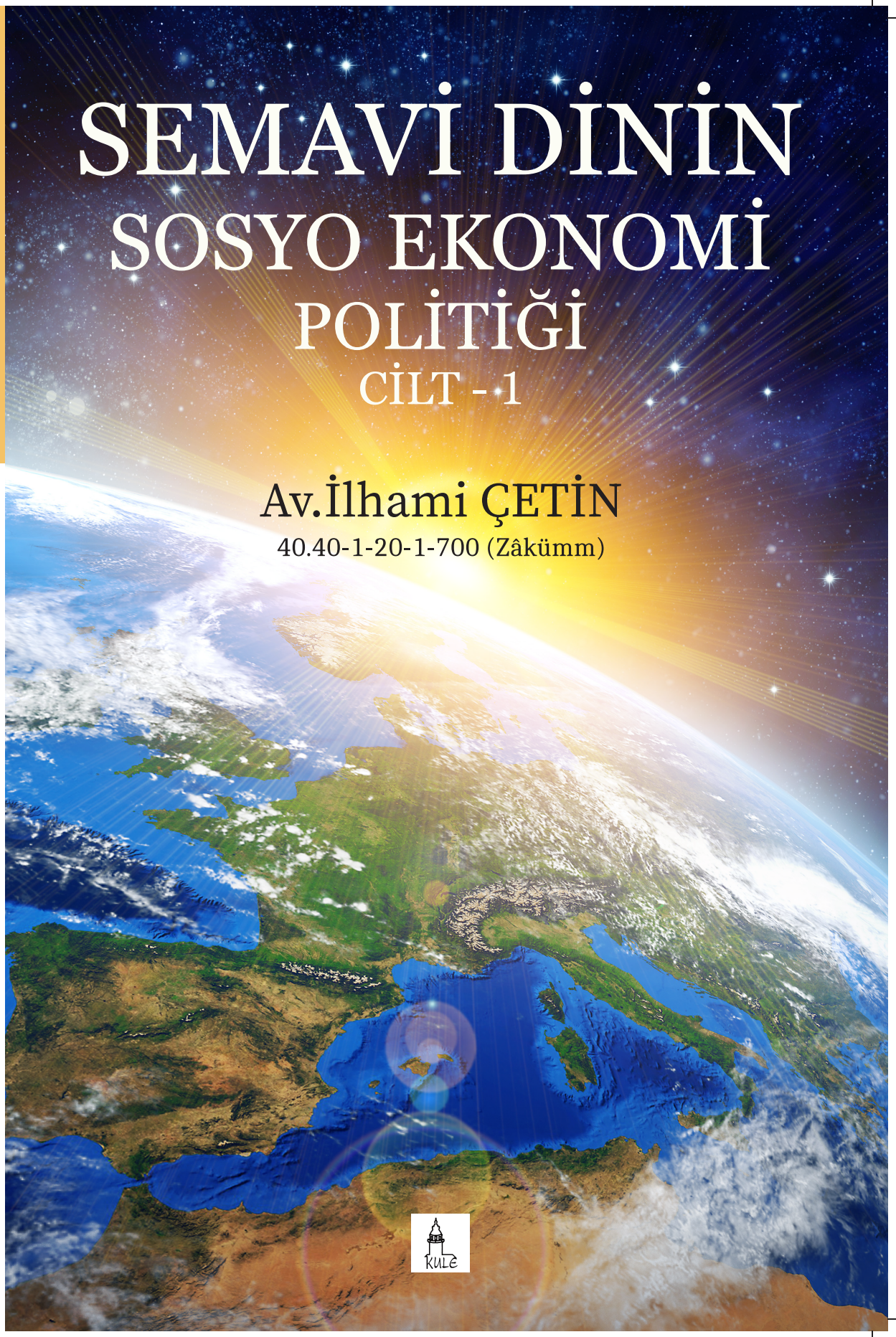
SEMAVİ DİNİN SOSYO EKONOMİ POLİTİĞİ

CİLT - 1

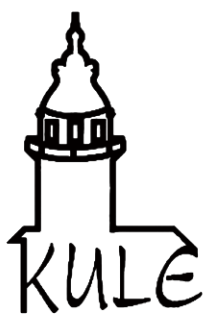
Av.İlhami ÇETİN

40.40-1-20-1-700 (Zâkümm)

KULE

SEMAVİ DİNİN

KULE

araştırma
semavi dinin sosyoekonomi politiği cilt1
ilhami çetin
ISBN 978-605-7946-49-2
1.Basım, İstanbul, Mayıs 2019
Genel Seri:370

Kule Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Yayın Koordinatörü: Hasan Hüseyin Yılmaz
Editör: Şükran Onay, Zehra Kıratlı
Kapak ve Görsel Tasarımlar: Kamer Su
Mizanpaj: İlker Parlak
Depoprint/İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049
Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için
basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ADALET VE RAHMET

SEMAVİ DİNİN SOSYOEKONOMİ POLİTİĞİ CİLT 1

Av. İlhami ÇETİN

Av. İlhami Çetin;

1946 yılında Samsun iline bağlı Tekkeköy'de doğdu. İlk ve orta tahsilini Samsun'da tamamladıktan sonra 1965 yılında girdiği İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni 1970 yılı şubat döneminde iyi dereceyle bitirdi. 1972 yılında avukat olarak hukuk mesleğini icra etti ve 1995 yılında emekli oldu.

Evli ve üç çocuk babası olup, halen doğduğu yerde yaşamaktadır.

Eserleri;

Büyük İskender'in Tarihi, Hukuki, ve Dini Misyonu, 2017
Ayetlerin Doğru Tevilleriyle Gerçek İslam Hukuku, 2018
Semai Dinin Sosyoekonomi Politiği Cilt 1, 2019

ÖNSÖZ

Dinler tarihine dikkatlice bakıldığında Hak dinin sosyoekonomi politiğinin manastırlarda kolektivizm içerisinde kıyam üzere yaşamaktan ibaret olduğunu görürüz. Kâbe'nin kutsiyetinin mahiyeti Kur'an'da şöyle açıklanır: Yeryüzünde kurulmuş en eski manastır, Kabe'dir. İşte İsrailoğulları Hak din gereği manastırlarda itidal üzere yaşamaktan sıkılıp manastırları terk edip ICL ittihaz ettikleri, yani deli düve gibi hız yapıp, atlayıp sıçradıkları için lanetlendiler. Bir kısım züht ehli takvayı devam ettirse de hiçbir İslam ülkesi, kolektivizmi rejim olarak seçmedi hatta bazı mihraklarca sola ve hatta sosyal demokratlara dahi düşman ettiler onları. Kur'an'daki Zilzal suresi haberine göre ahir zamanda inananlardan, kendilerinde zerre miktar şer bulunmayanların bu düzeni ihdas ederek şerlilerden ayrılacakları sahih hadislerle bildirilmiştir. İşte Mehdi misyonu da burada aranmalıdır. Bakara suresi, 219. ayet, "İhtiyaç fazlasını infak edin." der. Bu, kapitalist düzende imkânsızdır çünkü o düzen kârın sermayeye eklenmesini emreder. Leyl suresi, bize bunun tek yolunun yüsr yaşam biçimi olduğunu haber verir. Bu ise hem kolaylık hem de ekonomik solda olmak anlamına gelir. Sure, "Ancak böylelerinin üzerinde ödenmemiş hak kalmaz." diyor. İşte Hak dinin, "Ashabelyemin" dediği, dinin de sağcı dediği bu kolektivistlerdir.

Uhdelerinde zerre kadar insan hakkı bulunmayanlar ancak ve ancak bunlardır. Bunlara sol eliyle iş yapanlar da denebilir ki elinin işini yiyenler de bunlardır. Ne yazık ki ilmi, mürşit edinmeyen bu ümmet, dinin sağcı-solcu dedikleriyle ekonominin sağcı-solcu dedikleri kesim ki dinin sağcı dediği kesim olup manastırlarda yaşayan takva ehli günümüzde ekonominin solcu dediği manastır kolektivizmi içinde yaşayan, geçimlikle yetinen kolektivistlerdir. Firavun 'un ideolojik nesli olan ekâbirler, aynen ataları olan Firavunlar gibi, aile masuniyeti yok, diyerek bu idealist insanlara iftira eden Firavun 'un izinden gitmişlerdir. İşte bu kesim, ekonomik sağcı kesimler olup ahir zaman Deccal'ı kapitalizmin liderinin ekmeğine yağ sürmektedirler. Çünkü ümmet, ilmi mürşit edinmediği için dinin sağ ve sol dediklerinden habersizdir. Liberalizm ve kapitalizmi benimsemiş olan siyasetlerde sağcı zannıyla dine katılmaktadırlar oysa Hak din liberalist benci ve bencil güruha, 'şimaldekiler' veya 'meymenetsiz solcular' demektedir. İşte bunun kaynağı Kur'an, Vakıa suresi 41-46. ayetleri arasında eylemlerini şöyle açıklar bize, "İnsanlar, geçim sıkıntısı içerisindeyken onlar lüks ve refah içinde yaşarlar." Ve bunların ateşe atılacaklarını haber verir. Benim, ilim dışında bazı odakları mürşit edinen din kardeşim, kendine yazık etmiş ve batılla oyalanmaktadır. Allah'ın inayetiyle gerçekleri kamuoyuna açıklayan düşünürler gelir. Yıllar önce, işte hadislerde bildirilen hidayet edilmiş kuşak bunlardır ki kapitalizmin duayeni olan, Deccal denilen mel'unu tuz gibi eritmek, ancak onun hortumunu kesmekle mümkündür. İşte Nüzul-ü İsa denilen olay budur. Çünkü manastırlar İsa (a.s) ile birlikte anılır, Mesihlik de zaten, suyun yeryüzünde engellenmeden önüne setler kurularak gedikler edinmeme akışa bırakılmasıdır. Kimsenin özel gedikler edinerek bu akışı engelleyememesi seyahat kavramıyla ifade edilir ki Mesih ismi buradan türemiştir. Yüce Kur'an bunu cihatla eş tutmuş ve hep birlikte cihada çıkmayın bir kısmınız geride kalarak bu kültürü yaşatın, demiştir ki bu helalin bile çoğundan kaçınıp kavam üzere yaşamayı tercih etmektir. Zaten "Iysa" kavramı da olgunluk ve kâmil insan anlamına gelir. İşte şarlatanlarla vakit kaybetmeyesiniz diye size bunları yazmak zorundayım, ekâbirlere kapılmayın.

Yıllar önce, inananları kendi kurumlarından uzak tutmak ve dünya krallığı kendilerine geçsin diye Bilderberg'in talimatıyla komünal sistemi dinin fidanlığından sökerek materyalizmi tarlasına eken ideoloji hainleri Marks ve Engels'in oyunu da sona ermiş olur.

Çorbada bizim de tuzumuzun bulunması için "Hak Din Sosyoekonomi Politiği" ismini taşıyan ve asgari sekiz ciltten ibaret olan eserlerimi kamuoyuna sunuyorum. Kıyamete az kala bahsi geçen "Dabbe-tül Arz" olayı bundan ibarettir. Ayeti açıklayan hadis bize çok önemli bilgiler verir (NEML suresi 82. ayet). Elmalılı tefsirinde bahsi geçen hadis metni:

"O gün insanlar tutulan yolda yoldaşlar, arzda komşular ve emvalde iştirak halinde mâlikler olurlar." (Merhum Hamdi Yazır'ın "Hak Dini Kur'an Dili" adlı tefsiri Neml-82. ayetin açıklamasında verilen hadis) 8 cildi bulacak olan bu eserin neşrine kalkışmamızın temelinde yatan saik, bu hadise tam inancımız olmasındandır. Sosyalizm ve kolektivizmden nefret eden ve ferdiyetçilikle Yemin-i Bânus, günah batağına saplanan İslam ve insanlık âlemine hangi ekonomi politiğini benimsemeleri gerektiğini açıklamaktır. İşte bu hadisteki Mehdi tarafından kurulması önerilen düzende, ki Deccal'ı can evinden vuracak olan bu antikapitalist düzendir, belki de Dabbe-tül Arz ve Mehdi de aynı zattır.

HAK DİN İSLAM VE ÖNCEKİ Semavi DİNLERİN SOSYOEKONOMİ POLİTİĞİ (S.E.P) NE İDİ, BU DİNLERİN İÇLERİ NASIL BOŞALTILDI, NE YAPILMASI GEREKİR?

HAK DİN İSLAM VE DİĞER Semavi DİNLERİN ORİJİNAL MİNHACI (s.e.p.) ANTİLİBERALİST, ANTİKAPİTALİST, ANTİEMPERYALİSTTİR. İçi boşaltılıp S.E.P. tersine çevrilmiş veya oluşumunda pagan olduğu için zaten batıl (boş) olan dinler ise devletçiliğe, sosyalizme, kolektivizme karşıdırlar. Asgari 8 cilt halinde yayınlayacağımız bu yazı serimizde, hak ve batıl din ve içi boşaltılarak batıl hale getirilen şeraitin (Din Sosyoekonomi Politiklerinin) derinlemesine incelemesini üçüncü ciltte ortaya koyacağımız için kısa bir tanımla hak ve batıl kavramını kullanarak geçtik. Hakkı hak, batılı batıl bilmenin gerçeği ise Platon'un da yerinde olarak işaret ettiği gibi, doğruluğun (sıdk) ve eğriliğin ilminin bilinmesiyle mümkündür. Bu bilinmeden, dindarlık yapmaya kalkmanın sonu hüsrandır. Öncelikle Semavi dinin kısa bir tanımını yapalım. Bilindiği gibi din, "**Deyne"** (ödenmesi gereken borç) kavramından ismini almıştır. Herkesin bir borç ödeme anlayışı vardır ve dinler bu açıdan insanlık tarihi kadar eski ve çeşitlidir. Kimi sadece hak iddiasındadır, onlar borçtan hiç bahsetmez ve borç ödemeye asla yanaşmazlar. Veya haklarını istemelerinin ve hak iddia etmelerinin çok altında bir borç algıları vardır. Onlarda kökten batıl, uyduruk dinlerle, Semavi bir kökeni olmasına rağmen, sonradan içi boşaltılarak Rabb'e ve insanlara karşı borcunu kıst üzere ödemeyi ihmal ederek bâtıllaşan (içi boşaltılan) dini yorum, anlayış ve uygulamalar vardır. Allah doğruyu dosdoğru bildirmiş olmasına, Kur'an hakikat vahyini halen içinde bulundurmasına rağmen, nefsine uyan ve içinden mülk şehvetini atamayan güruhun oluşturduğu din, hak dinin taklidini icad ettikleri bâtıllaşmış dinlerdir, insanları helak eden dini anlayışlar…

Semavi din demek, işitmek suretiyle hakikate ulaşmanın kastedildiği dindir. İşittiren âlemlerin Rabbi; vasıta resul ve nebiler; nebiler vasıtasıyla işitenler ise insanlardır. Bunun dışında kalan din edinme yöntemleri hak olmayan pagan dinlerdir. Bunun özünü iyi kavrayıp, vahyi amacıyla tam örtüşen ve borcun kaytarmadan ödenmesine ise hak ve doğru din üzere borç ödeme denilir. Bunun diğer ismi ise İslam'dır. Doğru din üzerinde olabilmek için öncelikle bir vahiy ilmini benimsemek gerekir. İkincisi, bunu doğru algılamak gerekir. Üçüncüsü ise dosdoğru olmayı içine sindirip doğru uygulamak gerekir. Dördüncüsü ise Allah'ın zatî hakkı olanı kıst üzere vermek gerektiği gibi insanların haklarını da kıst üzere vermektir. Böyle bir Hak dinin insan mizacına ve akla çok uygun olduğunu, bunun hak ilkelerinin âlimlerin göğüslerinde zaten var olduğunu bize, Ankebut suresinin 49. ayeti bildirir. Bu âlimler ise Lokman (Luka-Meen) nitelikli âlimlerdir. Onlar Hak dinin gerek iman gerekse en doğru iman tarzında bir vahyi ile vâkıf olmasalar da akletmeyi bildikleri ve onun yasalarını iyi idrak ettikleri için vahyi ile şereflendirilen birçok kişiden daha iyi bir hak ve hakikat algılamaları vardır. Mesela Platon'u ele alalım. Onun hem Allah hem de yaratılış hakkındaki görüş ve ilkeleri, asırlardır vahyî ile müşerref olmuş birçok insanın ulaşamadığı seviyede mükemmel din-iman-amel ve ahlaki seciyeleri vardır. Yine bu idealist filozofların, insan haklarını kıst üzere ödemesinde, çok sayıda vahyî muhatabından çok daha mükemmel ve içi boşaltılmamış hak şeraite uygun devlet, rejim ve sosyoekonomi politik emsalsiz görüşleri vardır. Mesela, Platon'un "Devlet" adlı eserinde mülkün iştirak halinde kullanılması yolundaki "Hak Dinin Sosyoekonomi Politiği"ne vahyî ellerinde olduğu halde ulaşamayan gafiller vardır. Zamanımızda tâğutlaşan ve tâğutu hakem yapanlar böyleleridir. Onlara, Semavi din bir şey işittirememiş, onlar kör ve sağırlar gibidirler.

Ele aldığımız konu hak din sosyoekonomi politiğidir. Bu isimle neşredeceğimiz eser, ilk cilt olarak kamuoyuna sunulmuştur. Eserimizin amacını iki başlık halinde toplayabiliriz:

I- Yüzyıllardır dünyanın büyük bir bölümünün zulüm bataklığına gömüldüğü, insanlığın sınıfta kaldığı bir dünya tarihinde, yirminci asrın sonlarında, gemi azıya alan ve globalleşen zulmün önüne adalet ve rahmeti dikmektir. Bunun başarılabilmesi için de doğru bir adalet tanımı yapılmalı ve mizanda denk olma, adalet anlayışını ve kavramını bütün yönleriyle birlikte ortaya koymak gerekir. Amacım hami-mahmi ilkel sosyoekonomi politiğine adalet denilmesinin yanlışlığını ortaya koyarak Hak dinin (son ve Semavi Hak dinin) ve önceki Semavi dinlerin orijinal minhaclarının mizan üzerine olduğunu ortaya koymaktır. Bunu açıklarken İslam âlemi için Kur'an ayetleri ve uygun hadislerden ve zühde ilişkin beyt ehli yaşam biçiminden hatırlatmalar yapılacaktır. Ehli kitap için, eski ve yeni âhid sosyoekonomi politik hükümleri ve bunların uygulaması olan Melak-ı Sadak, manastır pozitif zühd sosyoekonomi politiği hatırlatılacaktır. Bu arada sözlükten kavram analizleri ve diyalektik araştırma ve düşünme bilimi ve uygulamasına başvurularak, cımbızla sözcük alıp mânâlandırma baştan savma yönteminin terkini telkin edeceğiz. Kavramların ıstılahı anlamını aşarak, kavramsal anlamlarını ortaya koymaya, düşünmeye; ıstılahı anlamlarından değil, hakiki anlamlarından başlama alışkanlığı kazandırmaya çalışacağız. Böylece insanlar, içi boşaltılmış kavramların hakikatini öğrenerek sağlıklı düşünme, eski bilgilerini düzeltme ve yenileme

imkânlarına kavuşacaklardır. Sonuçta, zulme karşı mücadeleyi kazanmak için bütün dinlere mensup vicdan sahibi insanların oluşturduğu kalabalık bir kitleye ulaşmayı hedeflemekteyiz. Bu mümkün olmasa bile, biz herkesi uyarmış ve haksızlıklara karşı küresel (global değil) mücadeleye davet ederek sorumluluğumuzu yerine getirmiş olacağız. Bundan sonraki mücadele, ezilenler ve ezenler arasında bir hesaplaşma zemininde olacaktır.

Sonunda görülecektir ki insanlar ve insanlık için evrensel adalet, bize eşitlikçi adalet anlayışını (mizanı) emreder. İçi zahiren veya yorumlarla boşaltılmamış vahi orijinallerinde ve yine mukarrebun (iman ve salih amelde yarışıp birinci sırada mükemmelliği yakalayanlar, Vakıa suresinde övülenler, Maide suresi ayet-2 hükmünü eksiksiz yerine getirenler) ve Ashab-el Yemin (hakkıyla iman edip salih amellerde mukarrebun kesimden sonra gelen ve mükemmeli amaçlayanlar), eski ümmetlerin hak olan sosyoekonomi politik uygulamalarıyla sözlüklerin verdiği ilmin birbirini tasdik ettiğini ortaya koyacağız. Bunda bizi kavramların oluşumu ve birbirini izleyen, teselsül eden, anlam bütünlüğü onaylayacaktır. Şunu da belirtelim ki yine Vakıa suresinde bu iki grup kemal yolcusu insanın dışında kalan şimal ashabını, yani kötülük ve uğursuzluk yâranlarını, bütün açıklığıyla ortaya koyacağız. Hak dinin uğursuz solcular dediği, insanların sağcı zannettiği, amaçları güzel ahlak ve toplumcu düzen olmayanlardır. Bu kişiler aksine güç kuvvet sahibi olup, az vererek çok almak suretiyle artık eyerlerle lüks ve refah içinde yaşamayı hedeflemiş ferdiyetçi, antitoplumcu, serbest rekabetçi kesimdir (Vakıa suresi 41-46. ayetler arasında Allah'ın uğursuz solcular, meymenetsizler dediği liberalist, kapitalist, egoist kesimi tanımlar. Günümüzde globalleşmecileri de bu kesimdendir). Bunun için, insanların adalet ve rahmet kavramlarının doğru tanımını bilmeleri gerekmektedir. Bu zamana kadar birilerini imtiyaz ve iltimaslarla semirterek ona sığınılmaya çalışıldı ve hak onun insafına bırakıldı, burada buna adalet denilmesi yanlışından dönmek en önemli adımdır. Bu, her sahada sen çobanımızsın, biz ise senin sürünüz demektir ki bu da hakka aykırı bir tutumdur (Bakara-104). Oysa Hak din her alanda aracıdan kaçınmayı emreder. Buna biz asliyet veya doğrudanlık diyoruz. Hak din ve hak vahyin adalet dedikleri şeyin tarafların denkliği ve siyasi, sosyal, ekonomik eşitliğinin üzerine olduğunun benimsenmesiyle atılacak ikinci adım, insanların kalplerinde yer eder ve Allah dilerse insanlığın selameti olur. Bunun için biz de neyin, niçin olmaz olduğunu öncelikle ortaya koyarak işe başlıyoruz. Sorunun çözülmesinde, eşitliğe adalet denilmesi gerektiğini, dini ve tarihi kayıtları ortaya koyarak ispatlamaya çalışacağız. Çünkü bunu idrak etmek, zulmün kilidi; gerçek, adaletin anahtarıdır.

II- İkinci amacımız ise ülkemizin kördüğümü halini alan kutuplaşmaya bilimin ışığında çözüm getirmektir. Ulusal birliğin yabancı güçler ve işbirlikçiler tarafından sarsıntıya maruz bırakıldığı bu kritik dönemde itidal ve kavam (kimsenin ihtiyaç sınırının altında bırakılmaması ve ihtiyaç sınırını aşan taşkınlıkları da itidal ve kavam sınırına çekmek) üzere istikrarı sağlayıp, güçlü bir birliktelik oluşturulmaktır. Bunun doğru yolu ise, toplumu aynı dili konuşur hale getirmektir. Bu anlamda yapılması gereken ise, kavram ve kurumların tanımında doğru ve müşterek kavramlar oluşturmaktır. Biz de bu yolu takip edeceğiz. Bir toplumun bozulması, kavramların bozulması ile düzelmesi de kavramların düzeltilmesi ile doğru orantılıdır. Bunun ilk adımı, kavramların köklerine inmektir. Kurumları buna göre yeniden tanımlamaktır.

Demokrasinin ve bilhassa Hak dinin kendisinin ve sosyoekonomi politiğinin bir şekilde yeniden tanımlanmasıdır. Bu yapıldığında ilim kaynak, ideal felsefe yol gösterici olur. Bundan sonra da akıl ve akıl yasalarının doğru kullanılması, ana kaynaklardan yararlanmak şeklindeki yönelişler başlar. Mademki dinler, dünya insanlarının bir kısmını motive etmektedir, referansları buradan olmalıdır. Öyle ise üzerinde bulunulan geleneksel anlayışın sağlam olmayan taraflarını ortaya koyarak analiz ve sentez yaparak insanların doğruya ulaşmalarına ışık tutmak gerekir. Böylece cumhuriyetle gelen yeniden yapılanmanın içeriğini bilimsel olarak ortaya koyup ortak noktaları vurgulayacağız. Varsa çelişen noktaları da. Burada amacımız bunun dinin aslıyla mı, gelenekleştirilen dinle mi, dinin orijinali ve hak olanıyla mı alakalı olduğunu ortaya koymaktır. İlk kez getirilen kurumsal laiklik ilkesinin, vicdan özgürlüğü bağlamında Kur'an'da yeri var mı?

Laiklik çeşitlerinin ortaya konulmasıyla, Atatürk'ün laiklik anlayışının nasıl olduğu ve nasıl anlaşılması gerektiği bilimsel olarak ortaya konulacaktır. Bunun için de öncelikle, laiklikle birlikte getirilen ve başta tam bağımsızlık ilkesi olmak üzere, diğer ilkelerin ışığında laikliğin nasıl yorumlanması gerektiğini ortaya koyacağız. Bunun için Mustafa Kemal'in, dinin aslına açtığı bir mücadele var mı, yoksa aksine, dinin iyi anlaşılması ve iyi öğretilmesi için bir ön hazırlık yapmış mı? Bunlara bakarak doğru yorumlanmasını sağlayacağız. Mustafa Kemal, neredeyse ilk kez Kur'an'ın Anadolu diline tercüme ve tefsiri için gayret gösteren ve yine hadislerin bu dile çevrilmesini emreden ilk kişidir. Demek ki bu proje, dinin unutulup gitmesi ve halkın dinsiz yaşaması için hazırlanmış bir proje olamazdı. Hem de bu iş için seçtiği âlim, mevcudun en iyilerindendi. Demek ki Atatürk'ün, dinin doğru bilinmesinden, hak olan bilginin yayılmasından ve halkın dindarlığından yana bir kaygısı yoktu. O karanlıkla mücadele etmekteydi. Onun kaygısı, milletin yüce değerlerinin başta yöneticiler olmak üzere bazı kesimler tarafından şahsi çıkarlar için oyuncak yapılmasıydı. Taklidi imandan tahkiki imana geçilmesini önemli saymıştı. Çünkü geçilen cumhuriyet idaresinde halkın denetim görevi başlamıştı. Ona göre, halkın aldatılmaması ve yüce değerleri kullanılarak birilerinin yanlış mecralara sokulmaması için, halkın dinini bilmesi ve din istismarcılarını denetleyecek bilgiye sahip olması gerekmekteydi. Hal böyle olmasına rağmen, cumhuriyetin kuruluşundan bu yana bir karşı devrim çabasına girenler, müthiş bir yıpratma kampanyası başlatmışlardı. Vicdan sahibi herkesin yapması gerekeni yaptık. Hakikatin ortaya çıkartılmasına çalıştık.

Merhum Elmalılı Hamdi Yazır'ın Kur'an tefsiri çok mükemmeldir. Eğer Atatürk bir oyun içinde olsa idi, Kur'an'ı böylesine yetenekli bir âlime tefsir ettirmezdi. Sonra hadislerin de onun tarafından dilimize çevirtildiğini gördüm. Zaten Atatürk: "Halkıma şunu hiçbir zaman yapmadım, ona yalan söylemedim." demiştir. Bu ise, benim açımdan, onun samimi olmasına bir delildir. Öyle ise ne yaptığını, niçin yaptığını, onu yapmadığı takdirde ne gibi kötü sonuçlar doğacağını iyi gözlemlemek gerekiyordu. Biz de onu yaptık. Vardığım neticeleri beyan edip durmaktayım. Daha da derinleşerek incelemeye koyuldum. Gelenekçilerin iman ve itaat ettikleri değerlerin çoğu Kur'an ve aklın makulleriyle örtüşmüyor, aksine istikrar uğruna adaletten vazgeçme niteliği taşıyan asimetrik aristokrasi ve benzeri imtiyaz sınıflı toplumların adalet anlayışı, hayat görüşü ile uyuşuyordu. Hak din açısından bu

inanç ve uygulamaların çoğu sınıfta kalırdı. Eğer gelenekçiler ezkaza sistemi tersine çevirseler, ellerinde bugünün dünyasının sorunlarını "kıst" üzere çözecek bir mevzuatları var mı diye düşündüm. Akılcılık çok yönlü düşünmeyi gerektiriyordu. Gördüm ki din, gelenekle karışmış ve çoğunlukla gelenekleşmiş veya gelenekler dinle bütünleştirilmiş. Üstelik Kur'an'ın birçok hükümüne aykırı olarak çokça bid'at girmiş dinin içine. Mesela faizi gizleyecek olan mudaraba sistemi böyle bir kanuna karşı hiledir. Doğru yöntem ise sermaye gerektiren işlerin "Devletçilik" yöntemiyle yapılmasıdır. Böyle bir sistemde kredi gereksizdir. Kredi ile iş yapma yoksa faiz de yoktur. Aristokrasinin meşrulaştırılması, iktalar verilerek imtiyazlı sınıf yaratılması vs. hepsi hak dinin ilkelerinin tersine çevrilmesidir. İşin kötüsü din feodalizme ve aristokrasiye payanda edildiği için, sıradan insanlar eski düzeni, dînî zannediyorlardı. Yani ortalıkta şeriat zannedilen mevzuat, Allah'ın değil ekâbirlerin şeriatıydı.

Yine Batı kapitalizminden ve diğer pagan kültürlerden, belli etmeden Hak dinin esasıyla çelişen yasalar, halkın Hak dini yeteri kadar bilmeyişinden yararlanarak yüz yıllardan beri "dine uygundur" sahte damgasıyla mevzuata ithal edilmişti. Başka ve pagan kültürlerden alıp sadece üzerine "dinîdir" yazıp halkı kandırmaya yeni dönemde de devam edecekleri muhtemeldi. Sonra ceza alanındaki düzenlemelere ve bilhassa hırsızlık hakkındaki ayete baktım. Gerçekten hırsızın elinin kesilmesi yönünde anlam çıkabiliyordu. Ama "**eydiye"** kavramının tekil kullanımdaki anlamı biyolojik eldi. Ayette "eller" olarak kullanıldığı için burada mecazî anlamı söz konusu oluyordu, bu ise güç kuvvet ve zenginlikti. Sonra "Asr-ı Saadet" hakkında bir eser okurken İslam öncesi pagan din döneminde, Kâbe'de bulunan altın heykel hırsızlığında el kesildiğini okudum. Bu pagan dininin bir hükmü idi. İslam bunu kaldırmak için hüküm getirmişti. Kur'an bunu emretmezdi. Ancak bunu tashih etmek için ayet gönderilmiş olabilirdi. Bu uygulama tasvip edilse idi, böyle bir düzenleme getirilmezdi. Zaten paganist Arap kültüründe bu vardı. Bir de bu niçin ayetle tekrarlansın ki? Demek ki anlam bu değildi, yani kastedilen, biyolojik el değildi. Öyle ise bu ayette, sıradan bir hırsızın kolunun kesilmemesi düzenlenmiş olmalı idi. İki **elin güç kuvvet** anlamına geldiğini öğrendikten sonra, hırsızlık fiilinin gizlilik içerdiğini zaten hukuk ilminden bilmekte idim. Aşikâre yapılanına gasp denmektedir. Bu kez anladım ki bu hüküm, nitelikli hırsızlık ve insanların ancak ileri gelen sınıfının işleyeceği suçlar için konulmuş. Burada aslında kastedilen hırsızlık aristokratlaşma veya kompradorlaşma (tâğutlaşma) esnasında zenginlik kazanırken faaliyet sırasında yapılan hırsızlıktı. Bunlar Hak dinin sınırlarını aşarak ihtiyaçlarının üzerinde kazanç getirecek büyüklükte iş tutup sonra ihtiyaçlarından fazlasının tamamını topluma vergi olarak vermeyerek, servet ve sermaye yapanlardı. Ayetin hükmü yine onların biyolojik ellerinin kesilmesi yolunda değil, aksine, **onların kazanım vasıtalarına el konularak** kompradorlaşmalarının önüne geçilmesini düzenlemişti. Yani "Cahiliye Devri" eşrafının, kendilerini kurtarmak için yüzlerce yıldır adî hırsızlığa uyguladığı bir çarpıklık, Kur'an tarafından doğrusu ile düzenlenmişti. Baktım ki Allah hakka hükmetmiş, ama insanlar başka şeye hükmetmişler. Demek ki adî hırsızlığa verilen hapis cezası doğru idi, diğeri ise dine ve Allah'a iftiradır. Zaten Mustafa Kemal'in yürürlüğe koyduğu yasa da sıradan hırsızı hapis ile cezalandırıyor, zenginin kesbetme sırasında işlediği irtikâp, ihtilas gibi suçlarda hapis ve meslekten men cezaları olarak düzenlenmişti. Bu isabetliydi. Ağır vergiler konularak bu hırsızlığın önüne geçilmesi veya faaliyetten men edilmesi Maide 38. ayetin hakiki anlamıdır.

Zaten tefsir okurken gördüm ki Resulullah, bu konuda uyarıda da bulunmuş. Şöyle ki, "Benzer hükümler önceki kavimlere gelmişti. Onlar, onu güçlülere hiç uygulamadılar ve bu yüzden helak oldular." deniyordu. Güçlü, elinin işini yemediği için onun biyolojik elinin kesilmesi sonucu değiştirmez. Hırsız tacirse ticaretten men edilip kendisine bir daha ruhsat verilmeyecek, yöneticiyse tahttan indirilip hapse atılacak ve köşesinde oturmaya mahkûm edilecektir. Geçmiş uygulamalara baktığımızda ganimetin kimlere verileceğini Enfal suresinin tek tek saymış olduğunu görürüz. Buna uymamış olmasına rağmen hiçbir sultanın bu yüzden değil tahttan indirildiğini elinin kesildiğini de gören olmamıştır. Demek ki, "Allah'ın hükmettiği" sözü, mevcut fıkıhla bire bir örtüşen şey değildi. Bir Müslüman yeni ceza kanunu ile de tatmin olup, bu benimdir diyebilirdi. Ülkede hukukun üstünlüğü yoksa halife namıyla hükümdarlar varsa dini mevzuat da onun güdümündeyse herhalde kendi kendisini cezalandırması beklenemez. Laik düzen ve demokrasi bütün bu engelleri ortadan kaldırır hiç olmazsa Allah'a iftira edilmesi önlenmiş olur. Kimse zulmünü Allah'a fatura edemez. Allah biyolojik elin kesilmesi diye bir hüküm indirmemiştir, indirmez de zaten. Çünkü bu ne denk ne de adil olurdu. Elinin işini yiyen bir güçsüz aç kalır veya dilenci olur hatta kadınsa fahişelik yapmak zorunda kalırdı, yine taharet alamayacağı için hiçbir ibadetini de yapamazdı. Diğer tarafta biyolojik eli kesilen varsıl veya güçlü hiç müteessir olmaz. Ya yönetici gibi makamı vesilesiyle ya da tacir gibi sermayesiyle kazandığı için, elinin olmayışı onu etkilemez, hatta para vererek taharetini dahi yaptırır. Hani emredilen, kısas denilen, denk ceza? O da yok ortada. Adamın malı kesilip alınması gerekirken, mala karşı failin eli kesiliyor. Oysa Kur'an, ele karşı el; göze karşı göz, diyerek kısası açıklar.

Aynı titizliği kadının miras hukukundaki eşitsizlik açısından inceleme lüzumu gördüm. Uzun tetkikler sonrasında gördüm ki Nisa suresi 11,12 ve 176. ayetlerde düzenlenen miras hukuku ile kaynağı nereden olduğu belli olmayan sözde İslam miras hukuku denen fıkıh hükümleri aynı şeyler değildir. Kur'an'da Nisa suresi 11. ayette kadın ve dişi derken kız kardeşi değil, poligamideki kumaları kast etmişti. Oradan öyle güzel bir miras hukuku çıkıyordu ki üstelik dereceler ve zümreler çizelgesi de zümreler sistemini uygulayan mevcut miras hukukumuza çok uyuyordu. Hatta ölenin anne ve babasını birinci zümreye alarak hem daha adil davranıyor hem de mülkün ikinci zümreye gidip geri dönmesine de müsaitliği açısından, mülkün bir elde toplanmamasını da sağlıyordu. Bu uyum ortada iken birilerinin, "Şeriatımız ortadan kalktı!" feryadına içim burkularak güldüm. Ortadan kalkan aristokrasinin "şeriatı" (dini, mezhebi, mevzuatı) idi. Allah adaletle hükmeder ama mevcut fıkhın çok azında kıst vardı. Çünkü eğer Kur'an'daki dine ve Resulullah'ın emaneti olan beyt ehli olarak pozitif zühd üzere yaşamak yöntemine dönülecek olsa, din feodaliteye destek yapılmış mazisinden sıyrılsa idi, Mustafa Kemal devrimleri ile tam örtüşmese de mükemmel bir uyum içerisinde görünüyordu. Öyle ise Batı'dan alınan ve **sentezlenen** medeni kanun, Allah'ın hükmettiğine daha yakın, fıkıhtaki miras hukuku ise çok uzaktı. Bütün bu sonuçlara beni tek bir gerçek ulaştırdı. Allah adaleti, merhameti ve güzeli sever. Allah adaletle ve rahmetle hükmeder ilkesine ulaştırdı. Aslında kıst ve rahmetten uzak bir mevzuatı "şeriat" olarak sunmak, Allah'a iftiradan başka bir şey değildir. Bu ise Firavun' un helakine sebep olan önemli bir nedendir **(Taha suresi ayet 61).** Ekonomik alt yapı, hukuki üst yapıyı etkilemiş, bunun sonucunda Kur'an'daki İslam'dan ve zühd üzere gerçek sünnetten

uzaklaşılarak çok farklı ve büyük ölçüde cahiliye geleneklerine dayanan kanunlar yapılmıştı. İtirazcının, öncelikle aynaya bakarak kendisine çeki düzen vermesi ve kör taklidi kutsamaktan vazgeçmesi, dini, güzel olan Allah'a yaraşır bir halde yükseltmesi gerekiyordu. Ama o durmadan mağdurları oynuyordu. Popülist politikalarla mülkün hükmetme ve servet yapma imkânını elde tutmak istiyordu. Bunun için kendi destekçilerine dönüp, "Biz de şurada haksızız, bu fıkhı tecdit etmemiz gerekir." deme dürüstlüğünü göstermemekte ısrar ediyordu. Oysa bunu dese onu (gelenekçiyi) dinlerdiler. Zaten tecdit haktır ve sünnetle emredilmiştir. Ama bunu deme yerine, yapılan yeniden yapılanmaya istisnasız hasım olmayı sürdürerek siyasi ve ekonomik rantlar elde etmeyi yeğlediler.

Nerede aklın makullerine aykırı ve adil olmayan bir fıkıh hükmü görsem incelediğimde karşıma hep yanlış bir yasalaştırma çıkıyor. Bu demek değildir ki fıkhın tümü yanlıştır. Bunu söylemiyorum. Ama gel gelelim muhafazakâr, hiçbir zaman mevzuat ayıklaması yapma niyetinde ve daha iyisini hukukileştirmek niyetinde değildir. O iyi olsun, kötü olsun her gelenekleşeni muhafaza etmeyi, yine iyisine kötüsüne bakmadan her yenilenmeye karşı çıkmayı huy edinmiştir. Oysa tecdit Resulullah'ın vasiyetidir. Gelenekçi, merhum Mehmet Akif'i sever görünür ama onun "Asrın idrakine söyletmeliyiz Kur'an'ı." sözüne yanaşmaz. Bunu ifsat (bozma) zanneder belki de. Oysa tecdit haktır ve hadisle bildirilmiştir. Hukuk eskimez, ama kanun eskir. Bundan başka, bazı hükümler zamanın feodal kafası ve mizacı etkileyen subjektivitesi ile ölü ve özürlü doğmuş hükümlerdir. İlmin ilerlemesi ile mutlaka eski yorumların sık sık gözden geçirilip en güzele ulaşmak ve uymak için gereken düzeltmenin yapılması gerekmektedir. İşte hem yüce Allah'ı hem onun Resul'ünü hem Atatürk'ü hem dini hem vatandaşı sevmenin samimiyet ve ispatı benim yaptığım gibi yapmaktır. Yüce Kur'an bana, insanları kendi değerlerine göre referans vererek ikna etmenin en doğru yol olduğunu öğretti **(Maide suresi 46–50 ayetleri ve yine Ankebut suresi 46–49 ayetleri).** Sen de bunu sulh için yap. Sonunda birlikte kazanırız.

İşte yapılacak iş budur. Laik ülkede bunu niçin yapayım dersen laikliği böyle anlar isen öteki de sana, laiklik beni ilgilendirmez, der çıkar işin işinden. Hem de bir gün yanlışı doğrusu ile birlikte o da seni bastırır ve sen nasıl dine lakayt kalmışsan o da, "Ben Müslüman'ım laiklik beni ilgilendirmez, referansını dinden ver." der de neye uğradığını anlayamazsın bile. Çünkü sorun zıtlaşma metodu ile gündeme gelir ise zıtlar kendi zıttını tahrik eder. Müzakere ile devam ettirmek ise zıtlaşmayı yok edeceğinden kimsenin kimseye güvensizlik duymasına gerek kalmaz. Ben hem dinime hem Allah'ıma hem milletime ve hem çağıma ve insanlığa olan vefamdan dolayı borcumu ödeyip elimden geldiği kadar bu erdem dolu Hak dini gizlenen yerden çıkartıp kendi açımdan tecdit edeyim de beğenen alır kullanır, beğenmeyen olmazsa tarihe miras kalır. Çünkü ben doğru inancı ortaya koymazsam merdiven altı imalatçıları ona yanlış olanı telkin eder ve dini siyasetine ve ticaretine alet ederken ülkeme ve insanıma da zarar verir. Şunu belirteyim ki, olması çok zor ya, Müslüman kendisine ve dinine yakışır kıst içeren yenilenmeyi yaparsa bütün sorunlar çözülecek değildir elbette. Adaleti sevmeyen ve hevasına göre yaşamak isteyen bazı kesimler, sırf adaleti ve medeniyeti getiriyor, erdem içeriyor diye de buna karşı çıkıp bu yenilenmeden iğreneceklerdir. Ama hiç olmazsa fıkıh kendisini

yenilemiş, sosyoekonomi politik Kur'an dinine ve Allah'ın Hak dinine dönüşmüş, kâmil insanların inanç ve amelleri haline gelmiş olacaktır. Daha çok din isteyenler de boş şeyleri değil içi adaletle, insaniyetle, kıst ve erdemle dolu şeyleri istemenin haklı vakarını yaşayacaklardır. Gelenekçi ve görenekçilerin akıl dışı kavgası durulacak, tartışma ve müzakereler ilim, akıl ve delil bazında olacaktır. Her şey netleşip hak, arı bir hak olarak, batıl ise yine bütün çıplaklığı ile ortaya çıkacaktır. Bu iki fanatik grubun gelenekçi ve görenekçilik eksenindeki manasız dalaşmasından bıkıp usanan büyük çoğunluk huzur bulacaktır.

Avukat İlhami Çetin

GİRİŞ

SEMAVÎ DİNLER, ADALET VE RAHMET AMACIYLA FERDÎ MÜLKLEŞMEYE SINIR KOYMUŞLARDIR. BUNUN İÇİN FERDİYETÇİLİK VE KAPİTALİZMİ BENİMSEMEZLER.

Öyle ise bazı kavram ve kurumlara basit tanımlar yaparak bugünkü konumuz olan mülkleşme ve mülkleşme tutkusuna öyle girelim. Bunun için de önce sözlük anlamlarını vererek kısa açıklamalar yapalım. İyi bir ansiklopedik sözlük olan Büyük Larousse'a bir göz atalım. Liberal: (Fr. Liberal, Lat. Liberalis. Hür bir kimseye uygun düşünceden)

1- Kişi özgürlükleri, düşünce özgürlüğü ve siyasal özgürlük yanlısı bir kimse için kullanılır.

2- EKONOMİK LİBERALİZMDEN YANA OLAN BİR KİMSE İÇİN KULLANILIR.

Birinci şıkta açıklanan anlamlar, açıklamakta olduğumuz semavî dinlerin antiliberalist olduğu savıyla doğrudan ilişkili olmamakla birlikte, birkaç şey söyleyelim ki boşlukta kalmasın. Aceleci olan ve tefekkür etmeyen birisi zannetmesin ki Hak din ve onun mensupları bireyleşmeye karşı çıkarlar. Bireycilik ve bireysellikle, "bireyleşme" tamamen ayrı şeylerdir. Kavramın oluşum mantığında bulunan esasın içerisinde liberalizm yoktur. Özünde yatan en önemli şey, köleler gibi düşünmemektir. Bunu Kur'an ilmiyle ifade edersek köleci eğitimden geçmemek ve siyasi, sosyal, ekonomik ve dini alanda, "Benim çobanımsın, ben de senin sürünüm, beni güt." dememektir (Bakara-104). Bunu merhum Mustafa Kemal: "Fikri hür, vicdanı hür" diye kısmen tanımlamıştır. Biz ise fikrin ve vicdanın hürlüğüne birey olma, bireyleşme diyoruz. Ama burada kalınmamasını, bireyin bireyleşmesinin önündeki her engelin kaldırılarak siyasi, ekonomik ve sosyal hürriyetinin de bir bütün halinde sağlanmasının yolunun açılmasını istiyor, bunu özgürlük olarak kabul ediyoruz. Böyle geniş bir perspektif ise Bakara-104. ayete daha uygundur. Bunun için de "her bireyin fiilen özgür olması"nın önünde engel olarak gücü elinde tutan birey, grup ve sınıfların olmaması gerektiğini savunuyoruz. Çünkü nasıl fazlaca bireyleşen ve toplumun mülkte tahakkümünü tek başına elinde tutan kral bunu bireycilik adına meşru gösteremezse, fazlaca hürleşen ve toplumun diğer fertlerinin sahasını istila eden ve onların ekonomik özgürlüklerini kısıtlayıp sınırlayan bir komprador burjuvayı, derebeyi vs. de bireyselleşme adına mazur göremeyiz. Öyle ise geldiğimiz noktada kavramın ilave edilen ve "Ekonomik Liberalizm" denilen ikinci anlamına şiddetle itirazımız vardır. Semavî dinler de burada itiraz ederler. Çünkü bireyleşme özgürlüğü, ferdiyetçilik yolunda genişletilmiş, diğer bireyler için ekonomik krallar ihdas edilmiştir. Nasıl yetkisi halkın sahasına taşmış (siyasi müstevli) zirvedeki bireyin bireyselleşmesine karşı isek, aynen öyle ekonominin fazlaca bireyselleşerek ekonominin kralları (ekonomik müstevliler) durumuna geçmiş özel girişimler ortada iken, herkesin özgür olduğunu söylemek de saçmalamaktır diyebiliriz. Çünkü kralın, makamını muhafaza ederken hürriyet ve demokrasiden bahsetmesi mümkün değildir. Semavî dinlerin özgürlük tanımıyla, sofist paganların özgürlük tanımları arasında dağlar kadar fark vardır. Pagan kültürler özgürlük derler. Ama

dikkat edin "herkese özgürlük" demezler. Kim güçlü ise o yaşasın dercesine, kim güçlüyse gerçekten onlar özgürdür. Ama içi boşaltılmış sosyoekonomi politiği, paganlarınkiyle özdeşleşmemiştir, semavî Hak din böyle demez. O herkese özgürlük der ve bunun gerçekleşme yolunu da gösterir. Bunun gerçekleşme yolu ise elinde sermaye ve üretim araçları bulunanların, herkesin özgürlüğü için en büyük engel olduğunu söyler. Bunun çözümünü de gösterir. İstisnasız herkesin hür olabilmesi için, fazlaca hürleşip topluma fark atan ve onları mahrum ve mağdur eden siyasi, sosyal ve ekonomik güç odaklarının toplumun genel seviyesine çekilmesini emreder (Nahl-71). Bunu yapmayanlara nimete nankörlük (kâfirlik) edenler demektedir. Bunda kolaylık ise, Leyl suresinde bize gösterilen yoldur. Bu ise, yüsradır. Anlamı ise, itidal-kavam üzere birey ve çok güçlü kamudur. Buna kolaylık denmektedir. Yani kavram sosyalizm ve kolektivizmi tanımlarken aynı zamanda kolaylık anlamına da gelir. Zorluk Nahl-71'deki uygulamadır. Bu uygulama her gün kazanılandan, akşam eve gitmeden ve yatıp uyumadan önce ihtiyaç fazlasını devlet hazinesine teslim ederek veya komşulara ihtiyaçtan fazlasını infak ederek tüketmeden uykuya çekilmek veya liberalist sistemse, 160 hanelik komşuyu sabaha kadar dolaşıp ihtiyaçtan fazlasını onlara infak etmek ve ertesi gün uyumadan tekrar kazanç kapısına koşmaktır. Bu gerçekten zor olduğu için Hak din sosyalizme, kolektivizme kolaylık ismini takmıştır. Çünkü kazançlar müşterek mülkiyette toplanıp herkes ihtiyacı kadarını aldığı için infak ve zekât vermek diye bir şey olmaz.

Demek ki paganların liberalizm dedikleri kurum asla hürriyetçi değildir. Güçlüyü daha güçlü kılarak ve bunu mazur ve meşru göstererek, toplumun kahir ekseriyetinin köleleşmesine bireycilik der. Ama doğru ilkeyi Hak din koymuştur. Hakiki bireyleşmeye varacak doğru yol, toplumculuktan geçer. Çünkü istisnasız herkesin fiilen de özgürleşmiş olması için siyasi, sosyal, ekonomik güç odaklarının ortadan kaldırılarak bireyin özgürleştirilmesi akılcı ve doğru bir yol olur. Demek ki bütün bireylerin gerçekten özgürleşmesinin yolu, sosyalizmden, kolektivizmden geçer. Hak din bireyin özgürleşmesinin karşısında değil, aksine özgürlükte fark atan güç odaklarının toplumcu bir anlayışla güçlerinin ortadan kaldırılmasıyla özgürlüğü herkesin tatmasının mümkün olacağını ortaya koymakla ilmî ve aklî bir yol ortaya koymuştur. Çok sık rastladığımız lafazan kesim çoğu kez, İslam sosyalizmi diyenlere bile karşı çıkar. Bunlar ya çok cahil ya da safsatacıdırlar. İşte bundan dolayı Hak dinin gerçek bireyleşmeyi gerçekleştirecek yolu kendi mantığı içinde keşfettiğini ortaya koyduk. Din sosyalizmi demek, dini küçültmez, bilakis onun adalet ve rahmet kapısı olduğunu gösterir. Kaldı ki sosyalizmi ve kolektivizmi insanlığa tanıtanlar semavî din vahileridir. Kendi kurumuna sahip çıkmak niçin kötü olsun? Cahil dinci bunu bilmez ve İslam'da zekât vardır, o sosyalizme muhtaç değildir diye akıl dışı bir şeyler homurdanıp durur. Dinini ana kaynaktan değil, sofistlerden öğrendiği için çelişkiler içerisindedir. Bakara suresi 219. ayetin sarahati karşısında bir insan kârını ne sermayeye ekleyebilir ne de servet olarak biriktirebilir, öyleyse kârın sermayeye eklenmesini emreden kapitalizm ile Hak din bir arada olamaz.

Oysa bir sistem ya sosyalist ya kapitalisttir. Kapitalist ticari ve sınai faaliyetin ne olduğunu bilmediği zekâtın, artanın tümünü topluma iade zorunluluğu getirdiğini bilmezden geldiği için böyle yapar. Yani Bakara suresindeki, "İhtiyaç fazlasını infak edin." ayetini inkâr ederek kârı sermayeye veya servete ilave ederek büyütür.

Yine Nahl suresi 90. ayet adaletle birlikte kıstı da emreder, yani adalet denen eşitliği bozmamak için artanı devamlı mülkiyetten çıkartarak dengeyi muhafaza etmeyi emreder. Ne yazık ki kıst kavramı gibi zengin bir kavram, "adalette titizlik" şeklinde mana edilererek gerçek gizlenmiştir, onu tam hakkıyla açıklayan merhum M. Hamdi Yazır olmuştur. O kavramın Arapça değil Yunanca olduğuna dikkat çektikten sonra onun sidik torbası olduğunu söyler ama bunca açık ayete rağmen gel de muhafazakâra gerçeği anlat. O sana der ki, "Kırkta bir ver de Karun kadar zengin ol." işte bu kadar cahildir. Kaldı ki infak diye bir kurum vardır ki Kur'an daha ilk suresi olan Bakara suresinin başında infaktan bahseder ve kurtuluşun infakta olduğunu bildirir. İnfak ise kazananlara; kazanamayanların veya az kazanıp itidal seviyesinin altında bulunanların barınma, giyinme, beslenme, eğitim, sağlık vs. gibi bütün masraflarını üzerlerine almaları ve onlara kendileriyle aynı seviyede bir hayat standardı sunmalarının emredilmesi demektir. Sosyalizmi mademki reddediyorsun, bunu yap ve toplumda kendi seviyenden aşağıda bir kişi bırakma. Çünkü bunu yapmazsan adaletli olamazsın. Adalet ve eşitlik aynı anlama geldiğine göre terazinin kefelerinin aynı hizada olması gerekir. İşte bu adalet ve eşitliğin muhafazası ancak kıst üzere fazlalığın gününde ve anında infak edilerek korunmasıyla mümkündür. Nasıl ki idrar kesesi, içine giren idrarı en geç altı saat sonra aşağıdaki delikten akıtarak dengeyi koruyorsa bunun gibi keseye yukarıdan atılan para veya başka şey zamanında oradan atılarak keseyi korumalıdır. Vatandaşlarını (komşunu) en az kendini sevecek kadar sevme şartını yerine getirmemiş kişi, bunu yerine getirmediğin için iman etmemiş sayılırsın. Bu konuda çokça hadis vardır. Bunun için ahirete insan haklarından (kul hakkı) tamamen temizlenmiş olarak gitmenin en kolay (yüsra) yolu, yüsra sistemidir (işlerin birleştirilmesi ve mülkte iştirak). Hak din, pagan bir kurumu almıyor ki. Zaten Hak din ilk uygulamalarını manastır, havra (salavat) ve "Mescit El Haram" kurumlarında yapmıştır. Tarih boyunca derebeylerin, aristokratların ve liberal kapitalistlerin gizleyip sakladıkları kendi öz kurumuna sahip çıkıyorsun. Doğru bilgi ve doğru davranış ancak kavramları doğru tanımlayarak ve doğruluğu içine sindirerek, doğru davranışı alışkanlık haline getirerek başarılır. Mademki semavî dinler arasında Allah indinde hak ve doğru din İslam'dır öyle ise, İslam niçin antikapitalisttir, bunu delilleriyle ortaya koyalım. Çünkü bu bilinmeden söylenecek her antikapitalist söz ve iddia havada kalır. Nitekim bazı milli görüşçüler bir müddet önce kapitalizme ve emperyalizme karşı olduklarını söylerlerdi. Aynı seçmen kitlesinin büyük bir kısmı kapitalizme yandaş olan milli görüş gömleğini çıkartmış birisinin peşine takılarak kapitalist siyasetleri şimdilerde hararetle savunur oldular. Çünkü kapitalist üretim ve ticari faaliyetin ne olduğunu, Kur'an'ın hangi ayetlerine aykırı olduğunu bilmeden bunu bir slogan halinde dillerine dolamışlardı. **Eğer ihtiyaç fazlasının anında verilmesi emrini 219. ayete uyarak verirsen bu durum kapitalizme aykırı olduğu** için sistem çöker, **düşmanın kuvvetine denk kuvvet edinmek farzını ihlal etmiş olursun.** İhtiyaç **fazlasını gününde ahara infak etmezsen farzı inkâr etmiş olursun.** İşte **bu** açmazdan kurtulmanın **yolunu yine Kur'an LEYL suresinde "YÜSR" olarak bildirir. A**çılımı ise ekonomi olarak solda, **dini olarak sağda olmaktır. İşte bu, kolektivizmdir.**

Kapitalizm ve kapitalist ticari, sınai ve tarımsal faaliyetleri neye denilir?

Bilindiği gibi kapitalin Türkçe karşılığı "ana mal", kapitalizm de ana malcılıktır.

Kapitalin Farsçası ise, sermaye ve emek yerine sermaye ile faaliyet göstermek, sermayedarlıktır. Şunu hemen belirtelim ki Hak din emek ve say ile bedenen çalışmayı makbul sayar ve helal kazancın makbulünün bu olduğunu gerek hadisler ve gerekse Kur'an ayetleriyle bize bildirir. Kapitalle kazanmak haram olarak ilan edilmemişse de hatta mubah bile olsa, muttakilerin bundan kaçınması gerekir. Çünkü bu kitabın muttakilere geldiğini daha Bakara suresinin 2. ayetinde bize Kur'an kendisi bildirir. Öyle ise kapitalle kazananların kendisi ve bakmakla yükümlü olduğu ailesinin geçimliğinin çok üzerinde iş tutanlara, kazandıklarının ne kadarı helaldir, sorusunu sorup cevap aramak en doğru yoldur. Bunun cevabı ise aşağıda yine değineceğimiz ayet olan, Bakara suresinin 219/2 ayetidir. Kazancın meydana geldiği günün akşamı yatmadan önce ihtiyaçtan fazlası komşuların tümüne verilmek suretiyle hiç uyumadan sabahlansa dahi topluma dağıtılıp tüketilmelidir. Eğer manastır kolektivizmi yürürlükteyse kamunun müşterek mülkiyetine birikenden herkes ihtiyacı kadar bir geçimliği maaş olarak alır. Kimsenin ne eksiği ne de fazlası olmadığından birey olarak ne vermesi gereken ne de alması gereken şahır bulunmadığı için infak mecburiyeti de yoktur ki bu niteliğiyle "YÜSR" kolaylık anlamına gelir. Kazancın iffet miktarı (bakmakla yükümlü olduklarının infakı miktarı) helaldir. Öyle ise bir de kapitalizme ve onun tanımına bakalım da öyle karar verelim.

Kapitalist sistem: Sınai, tarımsal ve ticari faaliyet sırasında kazanılan maddi değerlerinden edilen kârın ihtiyaç fazlası infak edilmeyip infak edilmek üzere hazineye tamamen teslim edilmeyip sermayeye (anamala) eklenerek tekrar üretime sokulmasına, sosyoekonomi politik yapılmasına denilir.

İşte, yukarıda belirttiğimiz gibi semavî dinlerin sosyoekonomi politiklerine aykırı olarak infak etmemek, bakmakla yükümlü olduklarının ihtiyacından artan her kör kuruşu toplumuna iade etmemek suretiyle, bireysel ve sınıfsal maddi varlığını çoğaltmak hak ve içi boşaltılmamış bir dine aykırıdır. Bunu tasvip eden dinlere ise genel bir isimle pagan dinler veya batıl dinler dedik. Gerçi pagan ve paganizm Avrupa'da oluşmuş bir kavramdır. Anlamı da köylü demektir. Kırsal yöre insanı demektir, ama biz bunu tüm adalet ve merhametten kaçınan, medeniyeti yani "Medine"yi terk eden, vahşileşen ve doğal mücadeleyi yaşamlarına ilke yapan (rekabeti serbest edenler) topluluklar için kullandık. Zaten Hıristiyanların da kırsal alan insanına pagan demelerinin sebebi, Hıristiyanlığa (Nasranîliğe yani yardımlaşma ve dayanışmaya) karşı direnme ve atavist tavırlarını sürdürmeleridir. Bunun Kur'an'daki terminoloji karşılığı ise bedevidir. Bedeviler geleneklerine bağlı, toplumculuk karşıtı, ancak şovenist duygular ve galebe kültürüyle aşiretler halinde yaşarlar. Asıl yaşam tercihleri bireysellik-bireycilik olan adaletsiz ve merhametsiz kesimi anlatmak için bedevi terminolojisi kullanılmıştır. Bu mizaçtaki insan, ister şehirde (Medine'nin zıttı) ister kırda otursun, egoist ve toplumculuk karşıtı, kıst üzere borç ödemeyi reddeden mizacıyla pagandır. Mesela liberalizm ve kapitalizm insanı böyledir. Bunun için de kapitalizme "vahşi" sıfatını takanlar haklıdır. Vahşi Batı da bu anlamdadır. Yani Medine insanı olmayan, ensâriyet (karşılıklı yardımlaşma) ve îsâr (kendi ihtiyaç içindeyken, başkasını kendi nefsine tercih edecek kadar üstün ahlak sahibi) olmayan kesimin genel ismi pagan veya bedevidir.

Bilindiği gibi Kur'an Hıristiyan âlemine "Nasranî" der. Bu, ona -İsa tarafından

getirilen dinin medeni insanına- "yardımlaşma" özelliklerinden dolayı verilmiş bir isimdir. Bunun için, paganlar Nasranîliğe çok direnmişlerdir. Onların liberalist tavırları medenileşmelerine mâni olmuştur. Paganlar ferdiyetçidirler. Dolayısıyla müşrik ve putperesttirler. Yani hanif değillerdir. Yani maddi şeyleri Allah'ı sever gibi severler eşyayı, parayı, güç ve kuvveti taparcasına sevdikleri için putperest diye isimlendirilmişlerdir. Liberalist ve kapitalist mizaç bundan başkası değildir. Allah'ın artanın tamamını verin demesine rağmen, onlar az bir vergi veya zekât ile durumu geçiştirip toplumun tümünü kendileriyle aynı düzeyde yapana kadar vermekten kaçınarak nimete nankörlük etmişlerdir (Nahl-71). Bu ayete ve Bakara-219. ayete uyarak kârı sermayeye eklemeyenler ve mükteseplerı dahi servet edinmeyip infak edenler ise hanif müminlerdir. Yüzdelik ve çok az zekâtla durumu geçiştirenler, infaktan kaçınanlar, özel teşebbüsten çok az vergi alarak üste teşvikler verenler ise hanif olamamışlar, pagan olmuşlardır. Bunun için kapitalizm Hak dinle taban tabana zıt bir sosyoekonomi politiktir.

Zekât müessesine de göz atarsak fıkhın kırkta birde kalması bedeviliktir. Artanın tamamının verilerek Bakara-219. ayete uyulması anlamında zekât vermeye Ali (r.a), **"Bizim zekât verme tarzımız"** der. İki buçukta kalanlara ise cimriler (kapitalistler gibi) der. Yine sizin Mevlâna dediğiniz, benim Mevla'm Allah olduğu için, benim merhum Celalettin Rumi dediğim hakkıyla fakih insan, eserlerinin birinde (Mesnevi veya Divan'ında) zekâtı bihakkın tanımlar. Örneğini ise tarımdan, öşür olarak yani tarımsal faaliyetten alınan vergiden verir. Tarımsal faaliyet bitince hasatta gayri safiden yüzde on hesap eder. Aynı ürünün değirmende un haline getirilmesinden sonra kazandığı değer nedeniyle bir yüzde on daha alınacaktır, der. Sonra aynı undan ekmek yapılarak katma değer kazanıldığında yine yekûn üzerinden bir yüzde on daha alınacaktır, der. Yine ekmek haline getirildiğinde aynı ürüne katılan yeni katma değer üzerinden bu kez ekmeğin yüzde onunun zekât olarak verileceğini söyler. Yine geriye kalan ekmek satılıp paraya çevrildiğinde bir yüzde on daha alınacaktır, der. Bu yorum fıkhın kısır yorumundan çok daha ileridir ve bunu buğdaya nispet ederseniz de yüzde altmışın üzerinde bir vergi alınmış demektir. Hem de kapitalist sistem gibi kârdan değil, gayrı safi hasıladan bu vergiler alınmaktadır ki masraflar düşülmemiş olduğundan neredeyse yüzde doksanın üzerinde bir vergiye tekabül eder. Doğru olan budur. Bu işine gelmiyorsa ey müteşebbis, sana yeşil başlı mum göndermedik ya, devlete maişet karşılığında çalış, bu senin için en helal kazançtır. Kapitalist sistem vergiyi azalttığı ve zengine iltimas yaptığı için Arapça sözlük buna "Yemin-i Gâmus" der. Bunun manası: "Günah batağına batmaktır." Şimdi durum böyle olduğu halde, bazı vatandaşlarımız, Müslüman yönetici teraneleri okurlar. Liberalizme balıklama dalan, kapitalizmden (Yemin-i Gâmus'tan) rahatsız olmayanları sen dindar mı sayıyorsun? Evet onlar dinsiz değildirler, paganların da bir dini vardır ama, bu Allah'ın indinde geçerli bir din değildir. Batıl bir dine inanırlar.

Şimdi liberal kavramının kirli mazisini de ortaya koyalım da neyi muhafaza etmeye çalıştığını, Avrupalının muhafazakârlık dediği liberalizm-kapitalizmi iyi tanı da kendini bu isimle tanımlama. Yine ansiklopediye diyalektik mantıkla bakalım. Yani kavramların kesik kesik olmadığını, birbirleriyle zincirleme olarak bağlı bulunduklarını hatırlayalım. Liberal kavramının üzerinde oluştuğu kavram **"Libera"** dır. Bunun anlamı şöyledir:

LİBERA: Roma. Mit. Liber Pater'e bağlı tanrıça. Genellikle Ceres ile özdeşleştirilir.

Şimdi ise Liber Pater'e bakalım.

Liber Pater: İtalik şarap tanrısı. Kısa surede Dionysos'la özdeşleştirildi. Onuruna Liberalle şenlikler düzenlendi.

Bu kültür eski ve öteki Yunan'da Bakchos şenlikleriyle aynı amaç için yapılır. Bu konuda geniş bilgiyi "Gordion Düğümü Nasıl Çözüldü, Yecüc Mecüc Nereye Hapsedildi?" isimli kitabımızda açıkladık. (Geniş bilgi için oraya bakınız.) Niçin Arapça sözlük tâğut kavramının içerisine Rum (Roma) kralları manasını dâhil etmiştir, kendin gör. Çünkü günümüz Avrupa'sı, Roma-öteki Yunan pagan dininin sosyoekonomi politiğini tekrar yürürlüğe koymuş da ondan.

Görüldüğü gibi liberal, masum bir kavram değildir. O, nefsin hevasına tapmada istisna tanımayan bir zihniyettir. Onun tanımı için Câsiye suresinin 23. ayeti sana yeterlidir. Bunları bil de biz liberalizme geçeriz, bu hürriyettir, ama Casiye suresinin 23. ayetindeki halden kendimizi koruruz mantıksızlığını yapma. Çünkü sosyoekonomi politik bir bütündür. Bütünüyle kabul görürse, cinsel ve mülkî şehvetin her ikisi de sonuna kadar teşvik edilirse ancak başarılı olur. Yoksa bunun duayenlerine uşaklıktan ileri geçilemez. Yani ben Batı'nın iyi şeylerini alayım, kötü şeylerini almayayım demek mantıksız bir şey söylemektir. Eğer kapitalizmin tatlı kârlarına imrenmiş, onu kabul etmişsen zekâtı reddetmişsindir. Yine toplumda gelir dağılımında adaletsizliği kabullenmiş ve bunun sonucunda toplumsal patlamalara hazırsın demektir. İşte burada devreye içki ve kadını sokmazsan iç savaşa hazır ol. Hiçbir ekâbir, hiç kimseye karşılıksız para vermez. Sosyal patlamaların önlenmesi için orta sınıfa bir miktar para aktarması gerekir. Onun için eğlence yerleri devreye sokulur, devrede içki ve kadın vardır. İşte hem kapitalizme devam edip hem de iyi şeyleri Batı'dan alıp kötülerini almam demek bunun için boştur. Ekâbir, kazancının tadını çıkartmak için içkili eğlence yerlerine gider. Orada kadınlarla eğlenir, fazla kazancın bir kısmı mekân sahibine bir kısmı da kadınlara gider. Kadın ihtiyaçları için kuaföre, kunduracıya, konfeksiyoncuya giderek harcar bu parayı. Gelir dağılımındaki uçurumlar biraz kapatılacağı için sosyal patlamaya sebep olacak gerilim düşer. Bunun için İslam dininde zina haram olduğu halde sırf kapitalizmin devamı uğruna zinayı hukuken suç olmaktan çıkartmışlardır. Arkadaşım, içindeki mülk şehvetini atıp geçimlikle yetinmeyi gerektiren kolektivizmi tesis edersin olur biter. Bunları bilen eski ümmetlerden bir azınlık muttaki, sosyalizmi ve bilhassa mülkte iştirak içinde herkesi hür birey yapmak ve insan haklarına zerre kadar tecavüz etmemek için kolektivizmi icat etmişler ve bunu, vera ve takva sahipleri **pozitif zühd** olarak ortaya koymuşlardır. Bu kişiler yaşamlarını manastırlarda sürdürmüşlerdir. Çünkü pasifist züht, zillet sebebidir. Onunla devlet ayakta duramaz. Doğru ve pozitif olan birey itidal ve kavam sınırında; beytülmal de güçlü kuvvetli olursa Enfal-60. ayette Müslüman'a emredilen görevi yerine getirebilirsin. Demek ki mütedeyyinler kolektivizminin bir ismi de "Pozitif Zühd"dür. Bunu iyi bil ve sana, kolektivizm dine yabancı, diyen yalancılara yüz verme. Şu bir gerçek ki eğer semavî dinler ve onun vera sahibi insanları olmasaydı insanlık, sosyal hakların ve bilhassa kolektivizmin k'sini bile bilemezdi. Bu senin öz malındır, bunu al. Yazımızın başında belirttiğimiz, Resulullah (s.a.v) tarafından Neml suresinin 82. ayeti vesilesiyle müjdelenen zaman

yakındır. Tâğutu terk et ve Asr-ı Saadetle aynı nitelikte ve onun gibi kırk yıl kadar sürecek zamanın mücahidi sen ol. Bu "**birr"**de yarışmaktır. Sana bu emri Maide suresinin 2. ayeti vermedi mi? Basiretini kullan. Körlükten kurtul. Çünkü avarelik, Deccal'ın ve onun avenelerinin mizacıdır.

Böylece daha önce bahsi geçen kavramların tanımları yapılarak yazının hazmı kolaylaştırılmış oldu. Şimdi mülk ve mülkleşme tutkusuna (mülk ve onun fitnesi) geçebiliriz

MÜLK VE MÜLKLEŞME TUTKUSU

İnsanlar da diğer canlılar gibi yaşamlarını sürdürebilmek için ihtiyaç duydukları şeyleri bulundukları çevreden karşılar, hayatlarını böylece devam ettirirler. Birey olarak gereksinim duyduğu şeylere, diğer canlılar da gereksinim duyduğu için insan elini çabuk tutmak ve hâkimiyet kurmak zorundadır. Hâkimiyet, genellikle alan hâkimiyetidir. Alan hâkimiyeti hem eşyalar üzerindeki hem de bu eşyalara talip olan diğer şahıslar üzerindeki hâkimiyeti kapsamaktadır. Bu olgunun adı mülktür. Alan hâkimiyeti mülke konu olan eşya üzerinde kişiye tasarruf etme yetkisi verirken başkalarının bu yere veya eşyaya müdahale etmelerine mâni olma yetkisi de verir. Bu yetki, doğal mücadeleyi benimseyip vahşete özenenlerde güce; hakka inanan medeni toplumlarda ise kanuna dayanır. Bu kanunların evrensel hukukla örtüşenini bulup uygulayanlar- kıst uygulayan, adil ve merhametli olan- gerçekten medeni ve kâmil manada erdemli toplumlardır. Ne yazık ki böyleleri o kadar az ki. Eğer eşya üzerindeki sahipliğiniz, salt sizin güç kullanma ve başkalarının da bu güce zorla boyun eğdirilmesinden ileri geliyorsa hem eşyaya hem çevreye hem de çevredekilere tahakküm etmiş sayılırsınız. Tanımaya dayalı mülkleşmede ise eşya üzerinde yine tahakkümünüz vardır, ancak hak sahipliğiniz kabul gördüğünden başkaları üzerinde baskı kurmanıza gerek kalmaz. Sizin hakkınız ya anlaşmaya ya geleneğe ya da yasaya göre kabul görmüştür. Gerek zora dayalı gerekse bunun dışındaki halde bir şeyin birine aidiyetinin şayi olması mülkle anılmadır. Bu anılma, sahipliğin ve zorunlu ihtiyacın sınırlarını aşmıyorsa meşrudur. Yok, eğer, şan şöhret içeriyorsa bu haddi aşan "**mülkleşme"** dir. Yani mülk şehveti ile ilintili olup mülkün kötü anılma nedenlerindendir. Bu kötülük, Hak din nazarında ihtiyaç kriterinin aşılması ile oluşur. Maişet miktarı ve kavam seviyesi makul ve mutedildir, sulhun gerçek şartı da budur. Bunun için İslam sulh ismini almıştır. Bu sınır, aşılmış ve rekabet serbest bırakılmışsa ortada ne İslam dini ne de hak manada Müslüman vardır.

Nitekim ihtiyaç sınırını aşmayanlar Hak dinin **iffetli** dedikleridir. Bunun onlarca örneğinden bir tanesi Bakara suresinin 219. ayetidir. Buna kitaplarımızda çokça değineceğimiz için, biz onun yerine iki hadis metnini örnek olarak vereceğiz. Maişet ve ihtiyaçla yetinmenin erdemlerini anlatan bir hadis bir de kendisinin ve bakmakla yükümlü olduklarının ihtiyacı ile sınırlı varlık sahibi olmanın ve sınırın bunun aşılmamasının tavsiyesine dair iki hadis not edeceğiz. Resulullah (a.s) şöyle demektedir: **"İslam hidayeti nasip edilen ve yeterli miktarda maişeti olup buna kanaat edene ne mutlu."** (Kütüb-ü Sitte Cilt 14. s. 45) Diğer bir hadiste de şöyle denilmektedir:

"Ey âdemoğlu, eğer fazla malı (lüzumlu ihtiyaçtan artanın hepsini) **Allah**

yolunda harcarsan, bu senin için daha hayırlıdır. **Kendine saklarsan senin için zararlıdır. Bakımları, üzerinde olanlar için olan başka**. (Yani kifaf biriktirmek sayılmaz.) **Kifaf sebebiyle kınanmazsın. Veren el, alan elden daha hayırlıdır."** (Kütüb-ü Sitte c. 14. S. 48.)

Ahlak ve dinin kerih gördüğü mülkleşme, içi doldurulmuş bir kavramdır. İçeriğini şöyle özetleyebiliriz:

Birinci öge, kendisinin ve bakmakla yükümlü olduklarının zorunlu ve faydalı gereksinimlerinin karşılanmasını aşan servet ve sermayeye malik veya zilyet olması halidir.

Mülkleşmede ikinci kerih öge, şan, şeref saiki ile makam ve mevki hırsı içinde bulunmak.

Üçüncü öge ise, kendi kendine yeterli olan, kendini yönetme erki dışında ve üzerinde bir güç, heves ve hırs ile güç, kuvvet ve tahakkümünü başkaları üzerine yayıp genişletmektir. Yani kendi kendini yönetme hakkı olan demokrasiyi isteyip almak mubah; insanları yönetmekte ve giderek tek başına yönetmekte ısrarlı ve ihtiraslı olmak günahtır.

İşte, vahiye dayanan Hak dinin sosyoekonomi politiği, **"mülk"** kavramıyla yukarıdaki üç ögenin oluşumunu kastetmiş ve buna mülkleşme demiş, onun da itidal seviyesinin üzerinde hususileştirilmesini çirkin bulmuştur. İslam coğrafyası ve bilhassa Arap dili sözlüklerinde, kavramların birbirini takip eden sıralı içsel mantığı ile sunulan kolaylık gereği, yani kavramların oluşum mantığı ve seslerin matematiği ilmine göre bunu saptamak olanaklıdır. Batı dillerinde de olan sözlük tarama, kavramların alfabetik dizilişi ve buna göre birbirini açıklaması Allah'ın bu nimetini fark edenler tarafından büyük bir hayranlıkla keşfedilecektir. Diğer dillerde de böyle olması gerekir. Gerçek bilgi, seslerin matematiğinde korunmuştur. Bu ise Allah'ın rahmetidir (Kur'an, Rahman suresi ayet 1–3 arası). Vahiler de bu emniyet sistemi ile korunmuştur. Gerek kelime ve heceleri gerekse anlamlarını bozanları ele verir. Hal böyle iken gerek Batı'da gerekse Doğu'da aşırı mülkleşmenin adaletsizlik yarattığı tezini kabul edip savunan birçok düşünür, mülkleşmeye karşı çıkarken Hak dinin mülk kavramı ile neyi kastettiğini tam bilemediklerinden mülkün sadece özel servet ve sermaye ögesi ile meşgul olmuşlardır. Bunun için de sağlıklı bir kolektivist görüş oluşturamamışlardır. Çünkü bundan kurtulmak insanın mülkü ihtiyacının üzerinde hususileştirmekten vazgeçen bir ahlaka sahip olmasıyla mümkündür. Bu ise, mütevazı bir mizaca sahip olmak demektir ki mütevazı olmak için şan, şöhret, şişinme, ihtişam ve kibirlenmeden arınma ile mümkündür. Böyle bir mizaçta ve amaçtaki insan, zaten ne ihtiyaç fazlası mülke talip olur ne de eğer toplumun ona şiddetli ihtiyacı yoksa bir makam ve mevkie kendisi için, ikbali için, itibarı için istek duyar. Ne de mülkün, servet-sermaye ve tahakküm kısmının kendine yeterinden fazlasına talip olur. Bu güzel ahlaktandır. Bu mizaçtaki bir insanın, kendine yetecek kadar özgürlük dışında, bir kişisel özgürlüğe istekli olmasına olanak bulunmadığı gibi, kendi otonom yönetimi dışında, bir başka kişi veya toplumun otonom bölgesine taşması da mümkün değildir. Bir başka deyişle mülkleşme şehvetini bastırmış, olgun bir insan olma yolunda karar kılmıştır. Başkasını yönetme veya başkasının sahasına

taşma hastalığından kurtulmuştur. İnsan yaşamında ve insanlık tarihinde, barışın önündeki en büyük engel, şehvettir (tutkudur). Şehvetten anlaşılması gereken ise, bizatihi değerli olmayan, ancak bilgisiz insan nezdinde değerli olduğu zannedilen gelip geçici şeylere karşı aşırı tutku ile bağlanmaktır. Kısa tanımı ise arzu ve isteklerdir. Bu bakımdan aşk, ihtiras, tamah, hırs gibi tutkuların insanın basiretini bağlaması; adalet, merhamet ve sevgi gibi şeylerin mutlak değer olduğunu unutması, kalbinin katılaşması ile sonuçlanan bir mizaca bürünmesiyle görünür hale gelir. Bunun dışa yansıması adaletsizlik, haksızlık ve kalp katılığı olarak kendini gösterirken, mizaç olarak da aklın zevklerinden tat alma yerine, ten zevklerine yöneliş karakterine bürünür. Ten zevkleri birer dipsiz kuyudur. Tatminler, doyurup kanıksatıcı değil bilakis daha da acıktırıcıdır. Tıpkı tuzlu suyu içen insanın daha da susuzluğunun artması gibidir. Doyurdu zannedilirken, kendisine sunulan kişiyi daha da acıktırır. Böylece, gerçek değer ve aklın zevkleriyle tanışmadığı için, görgücü ve görsel değerlerle tatmin olma çabasıyla boşu boşuna zaman kaybederken hem kendisini aşırı derecede yorar hem de başkaları için hayatı zehir eder. İşte bu zulümdür. Başkalarına gölge etmektir.

Aklın zevkleri öyle midir? Asla öyle değildir. Örneğin; bir Allah sevgisi insanı mutmain eder. Yine bir adaletsizliği yok etme, birinin sıkıntısını giderme, bir insanı karşılıksız sevme, muhtaçların sıkıntı ve dertlerini giderme ve yine kendinde bulunan her imkânın, aynısının başkalarında da bulunmasını istemek ve bununla mutlu olmak, egonuzu tatmin etme yolundaki gayretten aldığınız zevkle bir midir? Tabii ki bunu ancak akıl sahipleri idrak ederler. Yani doğru bağı kuranlar akıl sahipleridir. Emir ve komutayı aklından değil de akıllı zannettiği ten zevkleri merkezi, ilkel libidosundan alan bir kimse, aklın zevklerini idrak edemediği gibi, kendisine böyle bir zevkten bahsedilirse buna ya ütopya der güler geçer ya da bundan nefret ettiği için bunları duymak bile istemez. Ten zevklerinden başka zevk tanımamış ve tanımak da istemeyenler **gâfildir**. Aklın zevklerini ön plana alıp tercih edenlere münevver ismi daha çok yaraşmaktadır. Öyle ise gafletten çıkıp kurtulma nedir? Aydın nitelendirmesi, münevver ile aynı ağırlığı taşır mı? Sorusuna cevap bulmak gerekir.

S.E. Politiği antikapitalist olan ve semavî dinlerin en sonuncusu ve en mükemmeli İslam ve onun vahideki hak şeriatı, onu açıklayan Arapça sözlüğün diyalektik mantığı kime gâfil **demektedir**?

Daha önceki bölümlerde gerekçeli açıklamamızı yaptığımız gibi, kapitalizmle Hak din ilkesel bazda taban tabana zıttır. Hak dinin içi boşaltılmamış hak şeraiti, ihtiyaç fazlasını servet ve sermayeye katmadan derhal ve günlük olarak tamamen infak edin emrini verirken, kapitalizm bunun aksine, kârın sermayeye eklenerek yeniden girişime sokularak devam ettirilip bakmakla yükümlü olunan i'yalinden artanın ahara infak farzının devamlı ertelenip ihmal edilmesini tanımlayan bir kavram ve kurum olduğunu ekonomi ilminden öğrendik. Öyle ise kapitalizme devamın ve geniş dirlikli olmayı tercih etmenin gaflet (bildiği halde bilmezden gelerek) olduğunu, kendisiyle Kur'an'ın anlaşılmasının kolaylaştırıldığını bizzat Kur'an'ın bize haber verdiği Arapça sözlüğe sorup onay alalım. Öyleyse kapitalizm, Hak dine hakkıyla inanan, GAFLET VE DALALET İÇİNDE OLMAYAN BİR İSLAM toplumuna asla "MİNHAÇ" (S.E.P) OLAMAZ.

GAFİL KİM? AYDIN KİM? MÜNEVVER KİMDİR?

Gafil kavramının anlamı bilinmeden aydın ve aydınlanmanın anlamı bilinemez. Aydınlanma sebep, saik ve verilen tepkiye göre nitelik kazanır. Aydın gibi erdem içermeyen herhangi bir uyanıklık hali ile münevver niteliğini kazanmış vefalı ve vasıflı uyanma arasında önemli farklar vardır. Öyle ise, gaflet nasıl bir uyku halidir? Bilmemekten mi kaynaklanmıştır? Yoksa unutmadığı halde, halen bildiği halde gereğini ihmal etmekten mi kaynaklanır? Bunun için kavramın anlamını vermek gerekir. Bunu da seslerin matematiği detaylı bilgisine sapmadan kullanım sözlükleri anlamı ile vermekle yetinelim. Şöyle ki:

GAFİL: Dikkatsiz, iyi düşünmeyen uyanık olmayan. Haberi olmayan, ihtiyatsız, başına geleceği önceden düşünmeyen Allah'ı unutan, kendi gayrımeşru zevkine dalan.

Arapça sözlükte ilave bir anlam daha vardır: "**Unutmaksızın terk etmek"** Sehiv ve terk etmek. Ve daha da önemli bir uyku hali ise, insan haklarından gafil olmak, zulmü zulüm saymamaktır. Bu ise **"El Gafelü"** kavramı ile ifade edilen haldir ki**, "BOL DİRLİKLİ YAŞAM"** anlamındadır. Gafil kavramı ile aynı kodlar içerisinde oluşmuştur.

Demek ki gafletin temeli bilgisizlik değil, daha ziyade unutmadığı, bildiği halde işine gelmediğinden veya nefsine uyduğundan doğru davranışı yerine getirmemekle ilgilidir. Ulu bir çınarın gölgesinde hiçbir fidanın gelişmeyeceğini insan nasıl bilmez ki? Gölge etmekten daha büyük bir haksızlık olabilir mi? Demek ki özü itibariyle gaflet, "**Bol dirlik içinde yaşamak"** tır. Bunu zulüm saymayanlara liberalist dendiği de bilinir. Bunun sosyoekonomik açıdan başkalarının sınırları içerisine taşan bir müstevlilik olduğunu bildiği halde, mülk ve tahakkümünü sınırlama emrini yerine getirmemek için gafil davrandığı apaçık ortadadır. Bilindiği gibi bol dirlik, öncelikle varsıllık ifade eder. Varsıllık, miras gibi kazanmadan hazır mülke konmak şeklinde olabileceği gibi bol kazançlı işler tutup lüks içinde yaşamak, servet ve sermaye biriktirmek şeklinde kesbe de dayanabilir. Biz daha ziyade ihtiyaç fazlası bol kazançlı iş yeri sahibi olmanın sorumluluk ve sonuçlarıyla ilgili Resûlullah (a.s)'ın bize intikal eden bu yoldaki onlarca hadisten sadece birkaç tanesini misal olarak buraya alacağız.

(396)-İbnu Mes'ud (r.a) anlatıyor. Resulullah (a.s) şöyle buyurdular: **"**Çiftlik edinmeyin. Dünyaya bağlanır **kalırsınız."** (Kütüb-i Sitte)

MÜLKTE ÇOK OLANIN ŞEYTANI ÇOKTUR.

2257. Velîd b. Kays'ın şöyle dediği rivayet edilir: **"Malı çok olanın işi de çok olur. İşi çok olanın da şeytanları çok olur. Şeytanları çok olanın da hesabı şiddetli olur."** (Kitap-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Burada çiftlik sahipliği diye tercüme edilen kavram "Day'a" (Zay'a)'dır. Sözlük anlamı bağ-bahçe, ekim tarlası (üretim yeri, arazi, fabrika, ticari işletme vs.) köy. Kişinin geçimini sağladığı san'at, ticaret, ziraat akar ve işletmeler. Yani kişinin kendisinin ve ailesinin geçimliğin üzerinde iş ve kazanç kapısı edinmesidir. Yani üretim yerleri ve üretim vasıtalarını elinde tutarak gerek başkalarını istihdam ederek

gerek fabrika tesis, ticaret şirketleri kurarak geçimliğinin üzerinde kâr ve kazanç için işletme kurmasıdır. İşte bu hal, seküler mizaç olarak dinin değerlendirdiği şeydir. Meşru olabilmesi için ise sadece geçimliğin alıkonulması ve gerisinin topluma iade edilmesiyle meşrulaşabilir. Bunu hem niyet etmek hem de buna göre hareket etmek gerekir. Aşağıda böyle birisinin ne yapması gerektiğini hadislerle açıklayacağız. Kişi asla kârı sermayeye ekleyerek yeniden üretime sokup kapitalist üretim tarzına geçmeyecek. İğvaya sapmayacak, bol kazancı elinde tutmayacak, servet ve sermaye yapmayacak, derhal toplumun infakında kullanılmak üzere hazineye bırakacak. İlkel ve sosyal siyaseti teşekkül etmemiş bir toplumda ise artanla zorunlu ihtiyacını karşılayacak kaç kişi belirlenmişse onlara kendi yediğinden yedirecek, giydiğinden giydirecek, barındığıyla onları barındıracak, sağlık, eğitim vs. kendisine neyi reva görüyorsa, aynıyla eşit bir şekilde yettiği kadar insanı kendisiyle eşit seviyede tutana kadar devamlı olarak kârı infak etmek için kullanacak. Ama medeni bir topluma ve onun insanına bunu minnet altında bırakarak yaşatmak değil, derhal her günkü kazancından bir günlük ihtiyacını ayırarak gerisini olduğu gibi akşam maliye hazinesine yatırmak yakışır.

İHTİYAÇ FAZLASININ VERİLMESİ HAKTIR.

1493. [3.61, Hadîs No: 2747]

Esma binti Ebû Bekir (r.a.) rivayet ediyor:

"Allah yolunda ver. Verirken ince hesaplama. Yoksa Allah da sana inceden inceye hesaplayarak verir. İhtiyaç fazlası malı esirgeme. **Yoksa Allah da senden esirger."** (Suyuti-Camiu's Sağir)

MALINDAN İHTİYAÇ FAZLASINI VER KENDİNİ GÜÇ DURUMA DÜŞÜRME.

1675. [3.184, Hadîs No: 3091]

Malik bin Nadle (r.a.) rivayet ediyor:

"Eller üçtür. Allah'ın eli en üstte, arkasından veren el gelir, en altta da isteyenin eli vardır. Malının ihtiyaç fazlasını ver. Kendini güç durumda bırakma." (Suyuti-Camiu's-Sağir)

EN HAYIRLI RIZIK KAVAM ÜZERE OLMAKTIR.

2097. [3.472, Hadis No: 4409]

Sa'd bin Ebî Vakkas'tan rivayetle:

"En hayırlı zikir, gizli yapılandır. En hayırlı rızık da yetecek kadar olandır." (Suyuti-Camiu's-Sağir) Bazı cahillerimiz, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi oldukları için sekülerist kavramından servet ve sermaye biriktirmeyi anlamak yerine laiklik kurumuna sekülerizm derler.

İĞVAYA SAPACAK KADAR SERVET VERİLMEYEN, HAYIRLIDIR.

2116. [3.483, Hadis No: 4054]

Salebe bin Zeyd'den (r.a.) rivayetle:

"Ümmetimin en hayırlıları, baştan çıkacak kadar fazla servet verilmeyen ve başkalarına el açma durumuna düşecek kadar kendilerinden esirgenmeyendir." (Suyuti-Camiu's Sağir)

7216-Ebu Saidi'l-Hudri radıyallahu anh anlatıyor: "Resulullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: 'Malı şöyle, şöyle**,** şöyle ve şöyle dağıtanlar hariç **DÜNYALIĞI ÇOK KAZANANLARA yazıklar olsun!'** 'Şöyle' **kelimesini Resûlullah d**ört kere tekrar etti. Bunlarla **'sağından, solundan, önünden ve arkasından hayır için harcayanlar' demek istedi."** (Kütüb-i Sitte)

Hadis gayet açıktır ki bırakınız zengin olmayı, servet sahibi olmayı, (ihtiyacının üzerinde) çok kazananlara ihtar etmektedir. Ya geçimlik kadar bir iş tut ya da işi genişletmişsen bunu servet ve sermaye yapmak için değil, insanları mutmain edecek derecede bol infak etmek için genişlet. Yat-kat almak vs. için değil. İhtiyaç fazlasını infak etmeyip lüks ve refah içerisinde yaşamayı tercih edenler, bunun gereğini yapmayanlar gaflet içerisindedirler. En doğrusu ise emeğiyle, beden gücüyle, el emeği ve alın teriyle geçinmek. Bunun en sağlıklı yolu da kamuda maişet karşılığında çalışmaktır. İşte gafil olmayanlar bunlardır. Çünkü farz olanı yapmaktadırlar. Zaten farz ve vacip kavramının etimolojisi, maişet karşılığında devlete çalışmaktır. Helal kazanç da budur.

5. (5165)- Mikdâm İbnu Ma'dikerb (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resulullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki:

'(Beni Âdem'den**) hiç kimse elinin emeğinden daha hayırlı bir taamı asla yememiştir. Allah'ın peygamberi Dâvud aleyhisselâm elinin emeğini yerdi.'** [Buhârî, Büyû 15.] (Kütüb-i sitte)"

İdeal olan ise, gelir ve geçimi yetecek kadar olanlar Hak dinin ekonomi politiğine en uygun olandır.

KAVAM (ihtiyacı karşılayacak kadar olan geçimlikle yetinmek) ÜZERE YAŞAYANA MÜJDELER **OLSUN.**

2589. [4.276, Hadis No: 5296]

Enes'ten (r.a.) rivayetle:

"Müslüman olup da geçimi kendisine yetecek kadar olan kimseye müjdeler olsun." (Suyuti-Caimu's Sağir)

7210- **Ebu Ümâme** radıyallahu anh anlatıyor: **"Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: 'Benim nazarımda en ziyade gıbta etmeye değer kimse şu evsafı taşıyan kimsedir: (Dünyevi yükü ve) hâli hafif, namazdan nasibi fazla, insanlar içinde (adem-i şöhretle) gizli kalmış ve kendisine (cemiyette) iltifat edilmemiş mü'mindir. Onun rızkı (zaruri ihtiyaçlarına) yetecek kadardı, o buna sabretti, ölümü de çabuk geldi, az miras bıraktı, kendisi için matem tutan kadın da az**

oldu.' (Kütüb-i Sitte)"

Dikkat edilirse bu hadiste "Mülk" kavramının kapsamında olan iki unsurdan da (servetten ve şöhretten) kaçınma vardır. Zaten böyle bir insan nüfuz kullanmadığı için üçüncü unsur olan hükmetme tutkusundan da kaçınmış olur. Üstelik poligami evliliği yapmadığı için kendisini hem mülk hem de mülkün şehvetinden korudu. Ardından ağlayan kadını az olmak demek, poligamiye yeltenmeyen, tek eşli olan demektir. Nisa suresi 3. ayette Allah onu tek eşli olmaya davet etmiş, o da buna baş üstüne demiş ve nefsin hevasına uymamıştır. Adalet ve rahmet ehli olup adaleti kıst üzere yerine getiren azimet sahipleridir Rahman'ın has kulları.

7218- Hz. **Ebu Hureyre** radıyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: **'Dünyalığı en çok olanlar (ahirette** rütbece) en aşağı olacaklardır. Ancak, malı şöyle, şöyle, şöyle (hayır yolunda) harc**ayanlar hariç.'** (Kütüb-i Sitte)"

BU GÜNAH, ISR ÜZERE TAAHHÜT EDİP DE HALKI KENDİ SEVİYESİNDE BAKIP BESLEMEYİ YERİNE GETİRMEYEN ÖZEL TEŞEBBÜSÜN VE YÖNETİCİNİN GÜNAHIDIR.

1259. [2.428, Hadîs No: 2216]

İbni Amr (r.a.) rivayet ediyor:

"Allah katında en büyük günah; kişinin, geçimi kendisine ait olanları ihmal etmesidir." (Suyuti-Camiu's Sağir)

Bunun açılımı şöyledir: Bir kimse bir çiftlik, bir akar, bir sınai, ticari işletme işletir ve kavam üzere geçimliğin üzerinde bir kazanç sağlarsa, artanın hepsiyle kaç kişiyi kendi seviyesinde infak edebilecekse onun sayısını belirler ve geçimlerini üzerine alır. Yani kendi ailesi için ne harcıyorsa, onlara da o miktarda maaş bağlar. İşletme açan herkesin bu yükümlülüğü vardır. Hak din bu insanı böyle bir taahhüde girmiş kabul eder. İşte bu kimse, ilkel bir toplumda bunlara şahsen maaş bağlar. Medeni toplumlarda ise, günlük kazancın üzerindeki her kör kuruşu akşamleyin beytülmala (devlet hazinesine) yatırır. Sorumluluğu üzerinden atar. Bu kez yöneticiler bu vebali yüklenmiş olurlar. İşte hadis, kendi geçiminin üzerinde iş tutup bol kazanç sağlayanlar, toplumun geri kalanını itidal ve kavam seviyesinde geçimlerini ihmal ederlerse büyük günahlardan işlemiş sayılacaklarını açıkça bildirmektedir. Şimdi sosyal devletin kurulmadığı ilkel toplumlarda elden yapılan infak nasıl olmalıdır onu görelim. İdeal olan bu değildir ama bunun dahi ihmal edilmesi affedilir şeylerden değildir. Kazanç sahipleri, kazanamayan veya kazancı geçimine yetmeyen bütün insanları aralarında paylaşıp kendi sosyoekonomik masraflarının aynısıyla infak etmek zorundadırlar. Bundan kurtulmanın yolu ise mülkü beytülmala mal edip onda iştirak halinde malik olmalarıdır. O zaman bunun eşitlik ilkesine göre dağıtımı yönetici kadronun sırtına vebal olarak yüklenir. Kişi maişetini alır, dilerse bundan tasadduk eder, ama öyle bir mecburiyeti yoktur. Zaten maişet, geçimlik demektir. Hak dinde infakı ihmal edip cimrilerin zekâtı olan oran dâhilinde vermek mali sorumluluğu ortadan kaldırmaz. Mülkten hesaba çekilecektir. Şimdi Ali oğlu Hüseyin (r.a) dini mali sorumluğunu nasıl yerine getirirdi görelim.

İNFAK BİRKAÇ PARÇA ŞEY VERMEK DEĞİL, GELİRİYLE **MÜTENASİP** BİRÇOK AİLENİN GEÇİMİNİ DEVAMLI SAĞLAMAKTIR.

920. Şeybe b. Nu'âme'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Ali b. Hüseyin (r.a) **cimrilikle itham edilirdi.** Öldüğü vakit, onun **Medine'de yüz ailenin geçimini sağladığı öğrenildi."**

Cerîr bu hadis hakkında şöyle demiştir: **"Hüseyin öldüğü vakit, sırtında geceleri içinde fakirlere bir şeyler taşıdığı küfenin izlerini görmüşlerdir.**" (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

921. Süfyân b. Uyeyne›den Zührî›nin: **"Ali b. Hüseyin'den daha üstün hiçbir Hâşimî görmedim."** dediği rivayet edilmiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

922. Ebû'l-Minhâl et-Taî, Ali b. Hüseyin'in **bir dilenciye sadaka vermeden önce onu öpüp daha sonra sadakayı verdiğini söylemiştir. (**Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel**)**

GİZLİ VERİLEN SADAKANIN ERDEMİ

925. Ali b. Hüseyin'den rivayet edildiğine göre, **o sırtında ekmek küfesi taşır ve: "Gece verilen sadaka, Rab Teâlâ'nın gazabını söndürür."** dermiş. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

926. Muhammed b. İshâk'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Medine'de bir takım insanlar geçinip gidiyorlar. **Fakat geçimlerinin nereden karşılandığını bilmiyorlardı**. **Ali b.** Hüseyin vefat edince, geceleri kendilerine gelen şeyi kaybettiler.» (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

YİNE KOMPRADORLARA GİDEN BİR HADİS

1260. [2.430, Hadis No: 2219]

Ebû Derdâ'dan (r.a.) rivayetle:

"Şüphesiz önünüzde sarp bir yokuş var. Onu yükü ağır olanlar aşamazlar." (Suyuti-Cami's- Sağir)

Hak din sosyoekonomi politiği, vermeye bir oran getirmez, ihtiyaç fazlasını verin, diye genel bir emri vardır.

Bunun en kolay yolu ise ferdî kazanıp, geçimlik fazlasını verme yerine, kamuya çalışıp içinden geçimliğini (maaş-maişet) almaktır**.** Kütüb-i Sitte 7210 numaralı hadiste "yükün hafifliğini" görüp bildik. İtidal ve kavam üzere olan kazanç ve servet hafiftir. Bunun üzerindeki ağırdır. İki açıdan ağırdır, hem servet ve sermaye sahibi olup güçlülerden olduğu için hem de geçimlik üzerinde bol kazançlı iş tuttuğu için toplumun yükünü de Hak din açısından yüklenmiş durumdadır. Yani Bakara suresi 286. ayetteki "Isr" üzerine yükümlülük altındadır. Toplumu infak üzerinden maaşa bağlamak yükünü de bu tercihiyle üzerine almış sayılır. İşte, sarp yokuş olan, bu antikolektif sistemdir. Bu yokuşu rakiplerinden önce çıkmak zorundadır. Rakipleri dindar olmadığından kârı sermayeye çevirip sadece kendisini taşıdığı ve sırtında

yükü olmadığı için ondan daha hızlıdır. Öyle ise, bir Hak din mensubu liberal kapitalizme yönelmez. Çünkü bu yol yokuş yukarı yoldur. Sırtına yük almazsa büyük günah işler, sırtına yük alarak rakipleriyle yarışırsa, bu kez yokuşu çıkamaz.

CEHALETİ TERK ETMEK, MALIN FAZLASINI VERMEK, ADALETLE İŞ GÖRMEK

2591. [4.277, Hadîs No: 5298]

Zeyd bin Eslem'den (r.a.) rivayetle Peygamber Efendimiz (a.s.m.) şöyle buyurmuşlardır:

"Cehaleti terk eden, malının fazlasını veren ve adaletle iş gören kimseye müjdeler olsun!" (Suyuti-Camiu's Sağir)

MAL, PARA GELİR VS. ELE GEÇTİĞİNDE ONU HEMEN İNFAK ETMEK GEREKİR.

7219- **Ebu Hureyre** radıyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: **"Yanımda Uhud dağı kadar altınım olup da ondan bir miktar yanımda kaldığı halde (iki gün geçip) üçüncü bir gecenin gelmesini sevmem. Bir borcu ödemek üzere (o altından) saklayacağım miktar hariç."** (Kütüb-i Sitte)

RESULULLAH ALLAH'TAN HAK DİN MENSUBUNA AZ MAL VE AZ EVLAT VERMESİNİ DİLEMİŞTİR. KÂFİRİN DE MALINI, ÖMRÜNÜ VE EVLADINI ARTIRMASINI İSTEMİŞTİR.

7220- **Amr İbnu Gaylân es-Sakafi** radıyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselam buyurdular ki: **"Ey Allah'ım! Kim bana inanır, beni tasdik eder ve her ne getirmiş isem onun senin yüce katından olduğunu ve hak olduğunu bilirse ona az mal, az evlat ver, ona sana kavuşmayı sevdir ve ölümünü çabuklaştır. Kim de bana inanmaz ve beni tasdik etmezse malını ve evladını çok kıl, ömrünü de uzat."** (Kütüb-i Sitte)

7221- **Nükâde el-Esedî** radıyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalatu vesselâm beni bir adama göndererek onun dişi devesini meniha olarak (bir müddet sütünden istifade etmek için) istedi. Adam talebi kabul etmedi. Bunun üzerine, Aleyhissalâtu vesselâm bir başka adama (aynı maksatla) yolladı. Bu zât, Efendimize sağmal bir deve yolladı. Resulullah deveye bakınca: '**Allah'ım, deveyi, onu göndereni mübarek kıl!'** diye dua buyurdu." (Kütüb-i Sitte)

SAĞILMAK İÇİN DEVESİNİ RESULULLAH'A GÖNDERENE DEĞİL MERHAMETSİZE, MALINI ÇOĞALT, DİYE DİLEKTE BULUNDU. MERHAMETLİ ADAMA **DA "RIZKINI GÜNÜBİRLİK VER" DİYE DUA ETTİ.**

Nükâde der ki: **"Resulullah aleyhissalâtu vesselâm'a: 'Onu getireni de (deyin)' dedim. Aleyhissalatu vesselam: 'Onu getireni de (mübarek kıl)' dedi. Sonra devenin sağılmasını emretti. Deve sağıldı fakat derhal yine memeleri süt doldu. Resûlullah aleyhissalatu vesselâm: 'Allah'ım, falanın malını çoğalt!' diye, önce**

reddeden kimse için de dua etti. Devesini gönderen için de: 'Allah'ım, falanın rızkını günbegün eyle.' diye dua etti." (Kütüb-i Sitte)

KIYAMETTE FAKİRİN DE ZENGİNİN DE DİLEĞİ, DÜNYADA KAVAM ÜZERE RIZIK SAHİBİ OLMA **HASLETİ OLACAKTIR.**

7222 - Hz. **Enes** radıyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalatu vesselâm buyurdular ki: **'Kıyamet günü, dünyada iken yetecek kadar rızık verilmiş olmasını temenni etmeyecek ne fakir ne de zengin olacaktır.'** (Kütüb-i Sitte)

İşte gelenekçinin böyle bir Hak dinden haberi bile yoktur. Dininin vera, takva ve zühd üzere olduğunu bilmez. Ataları akıllarını çalıştırmadıkları, mevcut zühdü, liberalist kapitalist kalkınmayı önlediği için yorumlarıyla dinin gereklerini hükümden düşürdüklerinden kendisine hakiki sünnet intikal etmemiş, mülk şehvetli âlimlerinin ve emirlerinin bozuk yorumları ulaşmıştır. Oysa dini ve adalet üzere olan sünneti değiştireceklerine, sistemi değiştirip dönüştürselerdi kalkınmayı da sağlayacak çözüme ulaşırlardı. Bunun yolunu eski ümmetler manastır kolektivizmiyle bulmuştu. Buna pozitif zühd veya muttakiler kolektivizmi diyebiliriz. Mülk ve zenginlik, insana zarar vermesin diye "Beytülmal"da toplanacak, millet bunun iştirak halinde maliki olacak; işveren, devlet olacak, insanların mütedeyyinleri ibadet aşkıyla bu devlete maişet karşılığı çalışacaktır. Yorumları ve sünneti bozma yerine bozuk sistemleri mizanda denk olma adaleti doğrultusunda değiştirip dönüştürselerdi bugün dünyamız saadetle dolu olurdu.

Zamanımızda aydın kelimesi; daha ziyade uyanık, uyanmış anlamı ile kullanılır. Müşterisini kazıklayan bir satıcı da uyanıktır, halkı halk yardakçısı politikalarla aldatan da uyanıktır. Fazla açıkgöz insana da bu isim verilmektedir. Ahd-i Yakîn (Kur'an) nurla aydınlanmayı önemsemiş ve onların münevver olduğunu vurgulamıştır. Rönesans bir aydınlanmadır denilmektedir. Bu kısmen doğrudur. Akılcılık ve aklı kullanma yönü ile öyledir. Ama dönüm noktası İngiliz görgücülerine kadardır. Çünkü **görgücülük** bir karanlıktır. Oysa Rönesans sonrası ayrılan bu iki çatalın sadece bir bölümü olan, akıl, metot ve sentezleme disiplini aydınlıktır. Görgücü akıl karanlıktır. Çünkü nurla aydınlanma gibi, gerçek iyinin, gerçek güzelin farkına varmak için bir gayret değil; aksine özel için, iyinin, faydalının farkına vardığını açığa çıkartmak için bencilleşmek, uyanıklık olarak ortaya konulmuştur. Aydınlanmanın "uyanıklığın" temelinde yatan, evrensel güzel değil, dünya hevasına uyarak yaşamaktır.

Aristokrasinin biçim değiştirip oligarşi ve plütokrasinin ağırlık kazanması gafletin terki değildir. Çünkü gaflet kavramının kapsamında **"bol dirlik"** vardır. Yani refah içinde yaşamak, müstevli olmak vb. tavırlar vardır. Görgücülüğün etkisine girmiş Rönesans aydını ise, bundan dolayı gafildir. Ten zevklerinin tatmini kültürünü **entelektüellik** zannedenler, aklın anlamını ve işlevini bilmezler. Tensel dürtüler üzerine oluşmuş yüzeysel bilgilerini ilim zannederler. Oysa ilim, doğru bilimi de içeren hakikatin bilgisidir. Pratik ve yararcı, yüzeysel sonuç bilgisinin ötesinde, onu önceleyen, ama ilk sebeplere de uzanan sağlam bilgidir. Diğer bir anlatımla münevver, nurla aydınlanan insanın niteliğidir ki bir başka isimlendirilmesi de "**Nurî"**dir. Sözde aydınlanmada, ten zevkleriyle aydınlanan ve buna taraftar olanlar, kendilerine pay çıkarmak için, kendilerini aydın olarak isimlendirmişlerdir. Analizimizin aydın ve

aydınlığa karşıtlıkmış gibi anlaşılmaması için, bu kimliği taşıyan kimselerin doğru isimlendirilmeleri de karşıtlarına uygun olarak "Nârî" ismiyle anılabilirler. Böyle anılmaları, terminoloji açısından daha uygundur. Çünkü durum ve konumları ateşle, ihtirasla hararetlenmedir.

Nurîler; ilimle, gerçekle aydınlananlardır ki Yeni Ahit'in isimlendirmesiyle, bunlara **"Nur Oğulları"** denilir. Bunlar, "Ne neye yarar?" sorusunun ötesinde, "Ne nedir, ne içindir ve nasıldır?" sorularına cevap arayan, hakikati öğrenmeye çalışanlardır. Nârîler ise, "Ne faydamadır, ne çıkarım olur?" der ve gerçeği ile meşgul olmaz, tek bir bilimde derinleşir. Deneylerle ulaştığı yüzeysel sonuçları yasalaştırmakla yetinir ve bununla övünürler. Faydacılık mizacına göre ve üstelik **herkes için** şartların yerine getirilmesini beklemeden "**bana faydalı**" kriteri ile yetinir. Belki, en geniş ufku da **biz** diye tanımladığı klik içinde, evrensel biz değil; bölgesel, sınıfsal ya da ırksal tarafgirliktir. Yine iki uyanmış tip arasındaki bir diğer bariz fark ise; nurî, **bilimde** kalandır. Nârîden farklı olarak evrensel aklın yüksek kapasitesi ile **herkes için iyi olanı** düşünürken, akıl etmeye malzeme olacak bütünün tam bilgisi olan ilimle bezenmiş bir aklı vardır ve şeylerin parça bilgisi diye tanımlayacağımız parçanın bilimini kullanarak, ufuk ötesini algılar ve aklın zevklerini tatmin için düşünür. Buna erdem ve faziletin bilimi, yani bütünün bilimi, **ilim** deriz.

Gerçekten akıl etme, eldeki mevcut bilgiler arasında bağ kurarak yükselmedir. İsabet etmek ise akıllı olmaktır. Bu, aklın yasalarını bilmek kadar önemli olan gerçeğin bilgisine vakıf olmakla mümkündür. Gerçeğin bilgisinin kaynağı ise, gerçek âlimin ilmidir. Bu kavramı bihakkın taşıyan ise, ilim kendisine isim olan Allah'tır. O Hak'tır. Yani gerçektir. Gerçek (hakikat) ise, O'nun kendisidir. İşte bu sebeptendir ki aklın evrensel seviyede isabet kaydedebilmesi için, Hakk'ın öğretmenliğine ihtiyaç vardır. Bunun din literatüründeki ismi, **Rabb'i Rabb** bilmektir. Evren, Rabb'in nuru "gerçeğin ilmi" ile aydınlanmıştır. Bu nur haktır, hakikattir. Tabi ki idrak edenler için bu aklın ışığıdır. Yakın gökte ışık kaynakları vardır ama bunlar aynı zamanda ısı, hararet, hatta yakıcı ateş kaynaklarıdır. Bunlar nur değil, nardır. Yani hararettirler, hararete sebep olurlar. Bunlarla aydınlanmayı biz, **narla aydınlanmaya** benzetebiliriz. Çünkü nur gibi serin ferahlık verici ve latif değil, hararet vericidirler. Bunlardan birçok faydalar sağlarız ama verdikleri ışınsal zararları da o nispette çoktur.

Nurdan ışık alamayanlara da "**aydın"** denir. Ancak, bu hararettir, kızgınlıktır, ihtirastır, kindir, öfkedir, hasettir, şehvettir, aç gözlülüktür. **Prometheus'un** mitolojide ateşi çalma masalı ile simgelenen şey budur işte. **Aşkla, ihtirasla, şehvetle** aydınlanma. Bu ateşi mitleştirilerek gerçek yüzünün örtülmesidir. Yani insanın bu yakıcı his, duygu, mizaç ve karakterinin farkına varmasıdır. Bu ise nurdan mahrum olmak, algılarını nara çevirip ona konsantre olmaktır. Bu aslında yeni bir şey keşfetmek değil, insandaki ilkel libidoyu daha fazla hisseder olmaktır. Yani aklın değil, bedenin ihtiyaçlarının açlığını duyup tatmin etmeye çalışmaktır. Bu ne yenidir ne ileridir ne de ilericiliktir. İnsanlık tarihindeki çok eski bir fikir ve hayat tarzının yeni bir ambalaj ile yürürlüğe konulmasıdır. Bunun ilgi toplamasının nedeni ise insan egosuna hitap etmesi, nefsin hevâsının tatmininin teşvik edilmesindendir.

Mülk ve cinsel şehvetin teşvik ve ödüllendirilmesiyle insan, insan için kurt haline getirilir. Bu, gerçeğin bilgisine vâkıf olamayan veya olup da egolarının baskın

çıkması ile gerçeğe kulaklarını tıkama, gözlerini kapama yolunu tercih eden, çok eski tarihlerde, eski Bâbil, Mısır ve öteki Yunan tarafında uygulanan eski bir düşünce ve hayat tarzıdır. Epiküros'un öteki Yunan'da ideoloji haline getirdiği ve Rönesans sonrası Epiküros'la aynı değerleri paylaşan sosyologların yeniden sahneye koyduğu, felsefi yönünü materyalistlerin yüzeye çıkardığı, son asırlarda Freud'un psikolojiyle yeniden yapılandırıp pekiştirdiği zevkçilik (hedonizm), eski mi eski, geri mi geri, aşağı düzeyde bir akıl etme yöntemidir. Daha doğrusu insanın ilkel libido isteklerini hissetmesidir. Kendisinde hayvani zevklerin olduğunun iyice bilinç üzerine çıkması ve bunun tatminini öncelikli gaye edinmesidir. İşte bu eski yırtık pırtık, yamalı bohça gibi şeyin ambalajına, **yeni** yaftasının iliştirilmesi, ona ilericilik denmesi, onun pespayelik niteliğine en ufak bir olumlu nitelik kazandırmaz. Bunun yeni olarak sunulması, gerçek ve üst düzeyde akıl yürütme becerisi olmayanı ve aklın tanımını bilmeyenleri aldatmaktır. Aklın ve ilmin kendisine değil, sadece akıl etme yetisine sahip olduğunun farkında olmayanlara, cin fikirlilerin yutturdukları bir avcı tuzağı yemidir.

Şöyle ki; insan denilen evrimleştirilmiş hayvana, yüce yaratıcı algılama ve akıl etme yetisi verirken onu hem nurdan hem nardan gelen sinyalleri algılayacak yeti ile donatmıştır. Allah **Şems suresinin 8. ayetinde** şöyle der: **"…Ardından ona fücurunu ve takvasını ilham edene and olsun ki…"** Bu yeti, nurdan gelen akıl etmeye ilişkin doğru ilmin, doğru mantık içinde kullanılması yönündeki sinyal ve çekim gücüne de ihtirasların çekim ve vesvese gücüne de açıklık getirmek içindir. Çünkü insanın projelendirilmesinde, denenmesi öngörülmüştür. Bu deneme Rab açısından değil, insan açısından, insanın kendi değer ve derecesini kendisinin takdir etmesi ve kendini yeniden yapılandırılmasında, adeta kendini kendi iradesiyle yapılandırıp yaratması için insana olanak verilmiştir. Çünkü insana içinde bulunduğu statü, emaneten ve hak etmediği halde bahşedilmiştir. Çünkü insan, yaratılmadan önce de yaratıldıktan sonra da Allah için bir gayb yoktur. O insanın yapmakta olduğunu da ne yapacağını da ezeli ilmiyle bilir. Deneme, sadece insanın kendisini tanıması ve kaç kıratta olduğunu kendisinin bilmesi içindir. Bunun için Rabbimiz bize **En'am suresinin 3. ayetinde** bu önemli hususu şöyle bildirir:

"O göklerde de Allah'tır, yerde de. O sizin iç dünyanızı da bilir. Açığa vurmakta olduğunuzu da neler kazanmakta olduğunuzu da bilir O."

Bunun sebebi şudur ki; Yüce Rab, onun yeteneğini bildiği halde, onun dünyada denenmesini öngörmese idi insan kendi mayasına uygun gelen, dağına göre kar misali, Âlim Allah'ın ona ebedi hayat için verdiği sabit statüyü adil bulmaz, kendisinden üstün kılınanların niçin öyle yaratılıp onlara niçin derece verildiklerini anlayamazdı. Yani insanın geleceğindeki ahlaki durumunu ve eylemlerini tamamen bilen Allah, kötü olanları cehennemde, iyi olanları cennette yaratsa ve bunu ebedi kader olarak belirlese idi insan, ilimsizliğinden dolayı buna itiraz eder, ben bunu hak etmiş değilim, diye itiraz ederdi. Bunun için Allah, insanın kendisini dünya hayatında sınava çekerek kendi mayasını kendisi görsün diye yer kürede kendisini tanıyıp bilmesi için dünya hayatını uygulamaya koymuştur.

İnsan kendini bilecektir. Allah onu zaten bilmektedir. Denenmesi Allah için değil, kendini tanıması için, insan içindir. O, seçim yetisi olandır, nurun da narın da

çağrılarına kulak verip seçimini yapmasıyla, kendi değerini kendisi öğrensin diye bu böyle takdir edilmiştir. Yani deneme, Allah'ın insanı öğrenmesi ve bilmesi için değil, bilakis ilimden çok az nasibi olan insanın kendi kendini deneyip amellerin yazıldığı defteriyle karşılaştığında, derecelerden hangisini hak ettiğine, deneyip gözleriyle tanık olduğu dünya hayatında, kendi hak ettiğinin bu olduğuna, kendisinin de tanık olması içindir. Bu formatta tam yerine oturan açıklamayı, yüce Kur'an'ın **Adiyat suresinin 6 ve 7. ayetlerinde** görmekteyiz:

"İnsan Rabb'ine karşı gerçekten çok nankördür. Ve kendisi de buna iyiden iyiye tanıktır."

Bu iki önemli ayet, insanın kendi kötü yönüne kendisinin yaşayarak tanık olmasının Kur'an'daki delilini ortaya koymak içindi. Konumuz mülk şehveti olduğuna göre, buraya kadar gelmişken 8. ayeti de yazalım ki denemenin asıl alanının, maalesef muhafazakârın hafife aldığı mülkleşme olduğunu işitmek istemeyenlere hatırlatalım:

"O, mal ve servet arzusu yüzünden alabildiğine katıdır."

İnsan dünyaya gönderilmeseydi kendisini bilme ve tanıma imkânı verilmediği için o, ilk ve tek yaratılıştaki kaderine itiraz ederdi. Oysa Allah, bunu daha ruhların yaratılışında bilmektedir. İnsan ise, yaşayarak şahit olmakla bunu bilecektir. Âdem ve Âdemoğulları ezelde yaratıldıklarında, cennette veya cehennemde derecelerle donatılmalarına ve böyle devam etmelerine bilgisizliği ile itiraz ederdi. Bu itirazı önlemek için insanın dünyaya gelmesi gerekirdi. Bunun nedeni insanın isteklerine ne derece gem vurup vurmadığını, kendi için ve **herkes için iyi olanı** tercih etmeye ne kadar müsait olduğunu, deneyerek haberdar olsun diyedir. Dedik ki; iyinin ve güzelin yakmayan, serin ve iç açıcı, ateşsiz ışığının (nur) etkisine maruz kalan insan, bu dost çekim gücünün evrensel uzanımı olan "nur"a kulak tıkarsa Rabb'i onu, tercih ettiği ve istediği şeye nail eder. Ama Allah, insanı yükseltmek için sarkıtılmış urvet-ül vuskâsına gözünü gönlünü kapatanın, bu kez onu aşağıya çeken **denî** çekiminin güdümüne girmesine müdahale etmez. Bu karanlığın çekimidir. Çünkü madde karanlıktır. Hararet, aşk, ihtiras, doyumsuzluk, aç gözlülük erdemsizliğin çekim gücüdür. Onun çekimi nurunki kadar güçlü değildir hem de maddidir. Ama insan nefsini bunun çekimine bırakınca etkili olur. Örneğin bu denî çekim salgı bezlerinde odaklaşmış arzulardır. Allah'ın nurunun gücü bu etkiyi helâk etmeye ve bunun sultasını kaldırmaya her zaman yeter. Ama onun adalet ve rahmete (sevgiye) davet kanalının çağrısına ve çekim gücüne kulaklarını tıkayana, kalbini katılaştırana insan bedeninin aşırı arzularının önlenmesi için Allah rahmet sinyalini ısrarla sürdürmez, aksine rahmet kanallarını kapatır. Bu kibirli ve iradesizi, arzularının ateşine bırakır ve artık onun ışığı **ateştir**. O kişi, onu aydınlanma zanneder. Oysa kişi arzularının ve şehvetlerinin güdümüne girmiştir. İşte bu da düşük düzeyde bir akıl etmedir. Ama Berkson'un da dediği gibi, aşağıya doğru bir akıl etmedir, kendi mantığı çerçevesinde bir sonuç çıkarmaktır. Zanlarına uymaktır. Yani, nârîler, nurîlerden farklı olarak, zanlarını ilim zannederler. Nârînin elindeki malzeme bu olduğu için, o malzeme nasıl çürükse, akıl etmesi de öyle çürük olur.

Hakikatin bilgisine ulaşmadan bu eksik akıl etme türüyle düşünmeye, izafî (göreceli) akıl etme denir. Ve bu da çıkarını bilmek, faydalıya yönelmek, evrensel

gerçeğin yerine, izafîliği koyarak kendi kendini aldatmaktır. Dediğimiz gibi, akıl etme yetimizin kapsamına, çürük bilgi ile akıl etmenin de serbest bırakılması dâhildir. Gerçeğin bilgisine sahip değilseniz, nurla aydınlanma ile narla aydınlanma- yani arzu, ihtiras ve nefsin doymazlığının tahrikiyle aydınlanma- arasındaki farkı bilemezseniz. Buna özenir, bu gibilere aydın dersiniz. Özetle, Rönesans'ın "öteki" aydınlanması budur. Eski Yunan'daki Prometheus ve onun hikâyesi asılsızdır. Şöyle ki; ateş, aşk, ihtiras ve benzeri şeyler böyledir. Bunlar adî ve sıradan şeylerdir. Yunan literatüründe, eğer tanrı ile melekler kastediliyorsa İncil deyimi ile melekler nurla aydınlanıp narla aydınlanmaya kapalı bulundukları için, onlarda ateş yoktur ki ateşleri çalınsın. Hem onların gücü ve kendisine verilen emaneti koruma iradeleri, kendilerinden bir şey çalınmasına izin vermeyecek niteliktedir. Aksine, insanlar kendilerinden bir şey çalınmasına müsaittirler. Çünkü gaflet, onlara daha yakındır. Zaten Kur'an da bunu veciz bir şekilde, **"Sinek kendilerinden bir şey aşırsa, bunu bile geriye almaya güçleri yetmez."** diyerek insanın ve Allah dışındakilerin güçsüzlüğünü ortaya koyar. O ne güzel bir ayettir. Onu yazmadan geçmek büyük eksikliktir. Öteki Yunan Prometheus masalına kananların, böylece nefsin hevasının (hırs ihtiras, tamah vs.) meleklerden çalındığına insanları inandırmak isteyenlerin, hem Allah kudretiyle iş yapan melekleri aciz ilan eden hem de ihtirası kutsayan, insanları mutlaka menfaat karşılığı iş yapmaya motivize eden bu sapkın fikir ve yolu benimseyenleri Rabbimiz Hacc suresinin 73. ayetinde ne güzel uyarır:

"Ey insanlar size bir örnek verildi onu dinleyin. O Allah'ın yanında yakarıp durduklarınız var ya, hepsi bir araya toplansalar bir sinek bile yaratamazlar. Sinek onlardan bir şey kapacak olsa, onu bile ondan geri alamazlar. İsteyen de aciz, istenen de." (Hacc–73)

Gerçekten de bir tür sinek, insanı konak olarak kullanarak neslini sürdürdüğünde, insan ne o yumurtayı kanına bırakmasını fark eder ne de evrimini tamamladığında hangi damarının neresinden, hangi saniyede geçeceğini bilir. Ama sinek, hayret edilecek bir bilinçle veya sezi ile nerde olduğunu bilir, hatta evrim geçirmesine rağmen burayı tanır, onu insana rağmen alıp gider. İşte, eğer Prometheus bir insansa kendisini sineğe karşı korusun da meleklerden bir şey çalması şurada kalsın. Eğer öteki Yunan zihni, dini literatürdeki **tanrılar** kavramıyla gök cisimlerini kastediyorsa onlardaki ateş halen yerinde durmaktadır. Çalınsa idi her bir faal yıldız, bizim güneşimiz de dâhil, ateşsiz ve ısısız kalırdı. Bundan kastedilen belli ki insanın, aklın zevklerinden (erdemden) bıkıp da daha denî bir şeye talip olması aşk, ihtiras, kin, düşmanlık, doymazlık gibi şeyleri benimsemesidir. Nitekim Mecusi dininde yaktıkları ateşe tapma, Hak dinin ötesinde arzulara tapmadır. Tıpkı öteki Rönesans aydınlanmasında olduğu gibi dini ayinleştirip, ayine hapsederek asıl özü, **sosyoekonomi politiği** yaşamdan çıkartmışlardır. Öteki dediğimiz şudur: Aydınlanma aklı çalıştırmak ve analiz-sentez yapmak olan rasyonel açılım değil, İngiliz görgücüleriyle gelip yerleşen görgücülük akılsızlığıdır. Bu akılsızlık, derin düşünceyi rafa kaldıran, insana ve maddeye sadece istifade edilebilir bir nesne olarak bakan akılsızlıkdır. Başkaları için egolarından fedakârlık edilmesi gereken Hak din yerine, egolarını sonuna kadar veya kısmen tatmin etmek için yaşama devam edilmiştir. Bu tür din veya genel anlatımıyla milletleşmeler de sosyal siyasette Hak dini, Hak din yapan sosyoekonomi politiği dışına iten ve dini salt dua ve merasimle geçiştirme kültüdür. İşte bu durum adaletin

yeryüzüne dikilmesi ve daima ayakta kalması için birinci sırada bulunması gereken ulvi gayenin görmezlikten gelinmesi gafletidir.

GELENEKÇİ VE GÖRENEKÇİLER HAK DİNE NE KADAR YAKINDIR?

Rönesans sonrası, daha doğrusu görgücü felsefenin hâkimiyeti ile razı olunan din anlayışı ve sekülerizmin (maddi şeylere hiç ölmeyecekmiş gibi bağlı olmak) faziletleri de bu sapmayı göstermektedir. Maalesef, Rönesans sonrası bu egoist görgücü akım olmasaydı bile **gelenekçi anlayış** zaten antisekülerist anlayış değildi. Sekülerizm, toplumculuğa karşı çok eski bir yan çizme yoludur. Bu tutum, ferdiyetçi kötü mizacın tarihi karakteridir. Metalar dünyasına bağlılıktır. Gelenekçiler zaten, nebilerinin ölümünden sonra şeriatlerini boş merasimlere, kılık kıyafet ve disiplin yönetmeliklerine çevirerek ve mülk şehvetini devam ettirerek dinlerini tanınmaz hale getirmişlerdi. Son Resul zaten bunu önceden haber vermiş ve her ümmetin bir baskın fitnesi olduğunu, kendi ümmetinin fitnesinin de mal-mülk tutkusu olacağını haber vermiştir. Bu gerçekleşmiş, çünkü formal din anlayışının öne çıkartılması ve mülkte sınırlamaya gidilmemesi bu sözün gerçekleşmesi için gerekli olanı ortaya çıkarmıştır. Kütüb-i Sitte hadis külliyatı:

"**6. (395)**- Ka'b İbnu İyâz (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ı şöyle derken işittim:

'Her ümmet için bir fitne vardır, benim ümmetimin fitnesi de maldır.'

Sanki şeriatın kavramsal anlamı suya giden yol, yani gelir kaynaklarının adil paylaşımı değilmiş gibi, suyu başından tutmadan, kısta dayalı hukuku oluşturmadan, Hak dinin içeriğine ilişkin sosyoekonomik yapısına kavuşturmadan, sadece sonuçları cezalandıran ağır yasalarla işi geçiştirmeye çalışmışlardır. Kötülüklerin başı mülk tutkusudur. Bunu sınırlayan idealist sistemi kurmak, kavramsal şeriatın anlamıdır. Nâri ile nurî arasındaki diğer bir farkı da ortaya koyalım ki insanlar tarafından iyi tanınsınlar. İkisinin müşterek niteliği, kendilerini değiştirmek ve kendi değişimleri istikametinde çevrelerini değiştirip dönüştürme nitelikleridir. Aradaki farka gelince, doğal olarak kim neyin etkisiyle değişmişse, haliyle onu yansıtacaktır. Narla aydınlanmış olan arzu, aşk, ihtiras ve iki ana şehveti -yani mülk şehvetini ve cinsel şehveti- yansıtacaktır. Yani onun hamiliğidir (taşıyıcısı). Doğal olarak da medeniyet yerine görenekçiliği; idealite ve erdem yerine, rayiç olanı; geçerli ve popüler olanı; hakikat yerine "faydalı" olanı yansıtacaktır. Yine bilgisi arzular üzerine, şehvetler üzerine ve göreceli değerler üzerine donanmış olduğu ve bunları değer bildiği için, medeniyet yerine maddi imarı (bina) tercih edecek ve buna medeniyet diyecektir. Rayiç ve cari olanı benimsediği için de fazla tefekkür etmeyecek, gerçeği aramayacaktır. Çevreden izleyip gözlediği şeyleri benimseme ile fikirlerini oluşturduğu için **görenekçi** olarak isimlendirilmeleri mümkündür. Zamanın ilerlemesiyle de önceki görenekçilik, gelenekçilik olarak anılır. Bunun karakteristik özelliği, gördüğünü yapması ve ne için yaptığını sorgulamamasıdır. Bunun için de kendisini entelektüel olarak nitelese de ona entelektüel denilemez. Çünkü aklın hem yukarıya hem aşağıya olan temayüllerini bilmeden, aşağıya (maddeye, materyale) ilişkin yönünü kabullenmiş ve akıl etmeden akıl budur deyip kestirip atmıştır. Yani göreceli şeylerle

yetinmiş hakkı, hakikati araştırma yolunda havlu atmıştır. Medeniyetten vazgeçmiş, hadarat, yani yeşillenme anlamına gelen bu kavramı benimsemiş ve maddi bayındır (ümran- inşaat, binalaşma) olmaya medeniyet demiştir. İnsana ve bütün insanlığa yatırımı ihmal etmiş, maddeye ve maddileşmeye yatırımı ön plana çıkarmıştır.

Adalet, ahlâk ve erdem yerine, gelip geçici şeylere razı olmuş, bunları gerçek değerlerin yerine geçirmiştir. Bizim kullanım dilimizde **deyn** kökünden gelip din kavramında esas teşkil eden medeniyet; borç ve yükümlülükleri hakların önüne geçirmek, en azından sorumluluk, vazife idealinin haklarla eşit oranda birlikte bulunmaları ilkesine sadık olmak, ödenmesi gerekli borcu olduğunu bilmektir. İşte mülkün kendileri için fitne olduğunu bilen ümmet, bu anlayış ve ilkeden uzak durmuştur. İnşaatla şad olup, onunla bedbaht olmuştur. Sadece kendilerini borçlu hissedenlerin medeniyetten nasipleri vardır. Çünkü ödenmesi gerekli borçları olduğunu bilir ve bunu yerine getirirler. İşte hak manada dindar ve hak manada medeni olanlar da yalnız bunlardır. Bu anlamda medeniyet tekildir, tek bir şeyi anlatır. Medeniyetler yoktur, medeniyet vardır. Onun karşıtı olan haller çoktur. Hadarat, asabiyet vs. Bundaki sıra da yine, önce Allah'a minnet borçları ile dolu olmak, kendi nimetini de insanlarla paylaşmayı borç olarak hissetmektir. Bu insana mihnet ve minnet duyduğu için değil, kendisi adalete ve rahmete tutkun olduğu için, evrensel hukuka ve insan haklarına çok saygılı olduğu içindir. Görenekçi ise medeniyet yerine, mevcuda uymayı yeğler. Bunun için kendisini uy-gar (uyucu) olarak isimlendirir. Hâlihazır mevcut ise; nefsin tatmini, ten zevklerinin doyurulmasının aklın zevklerine (sevgisine) tercihidir. Amaç maddi terakkidir. Bu uğurda her gerçek değerin boş verilmesi esasını benimsediği için bu gücü elinde toplayanlar, onun kutsayıcısı olmuştur. Bunun için de ruhen materyalist olduğundan, felsefi olarak da materyalizmi savunur. Bir kısmı, fikren savunurken bir kısmı sözle dillendirmese de seküler tutum ve yaşamı benimseyip bunu öne çıkaran değerler yaptığı için, yaşamıyla materyalisttir. Bu gruba daha ziyade gelenekçi ve içi boş din anlayışı mensupları da girer. Bunların tümünü biz, son asırda neoliberalistler diye isimlendiririz.

İşin daha vahim tarafı ise narla aydınlanma olanlar aşk, ihtiras ve şehvetlerini kendisine rota edindiği için, kendi düşüncesi dışındakileri tekâmül etmemiş yaratıklar gibi gördüğünden, onları gerektiğinde zor kullanarak **adam etme** yoluna giderler. Bu tutum daha ziyade modernist aydının ve tutucu yobazın mezhep fanatiğinin mizacıdır. Kimin adam olup olmadığının ölçüsü ondaymış gibi, kendisi gibi düşünüp davranmayanları hakir görmeye, dışlamaya, tepeden bakmaya temayüllüdür. Kendisine seçkin der ve kendisini seçicilikle yükümlü sayar. Sanki kendisi, seçerek almış da görenekçi değilmiş, kafa yorarak gerçek değerlere ulaşmış gibi. Sanki çağdaşlığın, ilkesi olan, "Her türlü değer izafidir, gerçek değer yoktur, izafi her değer de kabul ve inkârı açısından eşittir." kuralı o grubun felsefesinin ilkesi değil de başkasınınmış gibi toplumun müfettişliğine soyunur. Sonuç olarak, ister görenekçi ister gelenekçi olsun narînin dili sivri ve eli sopalıdır. İzafî değerler teorisini kendisi yerleştirdiği halde, başkasının gerçek değerlerine izafî bir değer olarak dahi bakmayacak derecede kibirli ve çifte standartlıdır. Çünkü o sadece seçkincidir. Istıfayı bilmediği için de **Mustafa** olamamıştır.

Nur çocukları ise Peygamberin Ehli Beyt'indendir (ev halkı, veli kulları, beyt ehli).

Akıl pencerelerini nurun çağrısına açık tuttukları için, kalp gözleri açıktır ki buna basiret sahipliği denilir. Nurun sepserin gerçek değerleriyle tanışmış, aklın zevklerini -yani erdemi-, diğerkâmlığı gerçek değer bilmiş ve onunla tanışmıştır. Bunun için kendini beğenmez, kibir yapmaz, kimseyi zorlamaz. Erdemli bir hayat yaşayarak mesajını iletir. Çünkü o seçkindir. Çünkü hiç sorgulanamadan ve kendi onurlu kimliğini oluşturmadan gördüğünü yapan görenekçiye de insanlardan duyduğunu yapan gelenekçiye de benzemez. Akıl ve iradesini kimseye ipotek etmemiş ve kör itaate sapmamıştır. Gerçek ve izafi değerlerin bütünü hakkında bilgisi vardır. Gelenek ve göreneği kutsamadığı gibi, bilimde kalmayarak, onu aşmış ve bütünün bilgisi olan ilmi mürşit yapmıştır. Sağduyusu ve geniş ilmi ile nurun rehberliğinde sözlerin, fikirlerin anlamlarının ne eksiğini ne ehvenişerini seçmiştir. Aksine, güzel sözü tanımış, daha güzelini araştırmış, bununla da yetinmemiş, en güzeli hangisidir diye aramayı ilke edinmiştir. Bulduğunda da ona göre yaşamıştır. Bunlar her söze inanmazlar. Bakar, araştırır ve sözün en güzeline ulaşırlar. Araştırmıştır da buna bir **atavist** gibi ağızdan doldurma tüfek misali değil, nurdan ışık alarak bizzat akıl ederek hakikate ulaşmıştır. Bunun için de seçerek alan anlamında seçkinci ismini hak etmiştir. Yine, erdemli davranışları ile fikir ve mizacını yansıttığı, riyakâr olmadığı, sözünde duran hakikat eri olduğu için de **üsvet** ehli olarak seçkindir. Bu yüzden narîler bir değer üretmiş olmadıklarından, hazır değerlerin savunucusu ve kuru taklitçisi olduklarından, asla seçici ve seçkin isimlerini hak edemezler. Bu arada, tipik isimleriyle gelenekçi, kitabî isimleriyle **atavist** olanlara gelince; bunlar da ilme göre bütünü kavrayacak şekilde akıl etmediklerinden, akıllarını kullanmış sayılmazlar. Bu grubun akıl eder duruma gelmesi için, yani ilim ve bilgi sahibi olmaları için, Allah'ı tam anlamıyla Rab kabul etmeleri gerekmektedir. Atalarının ve geleneklerinin izafi değerlerinden aldıkları yanlış bilgiyi kullanarak veya birilerini Rab edinerek, Allah'ın kendilerine sunduğu kurtuluş ipini -orijinal vahyi- ihmal ettiklerinden, gerçek anlamda ondan gafil bulunduklarından, liderlerinin batıl ve yetersiz yorumlarını tercih ederler. Daha da vahimi kör itaatçılardır. Cahil cemaatler tarafından cahil bırakılan kesim bu kategori içindedir. Akıl etme, inan; soru sorma, yap; nedenini, niçinini araştırma, mürşidine tabi ol, telkinleriyle akılları tutulan kesimdir. İşte gericilik ve nimete nankörlük budur. Üstelik bu şirke doğru koşmaktır. Aklı çalıştırmamak ve tarihte kalan asimetrik kurumları özlemle yâd etmektir. Bu hiyerarşik ve piramitsel sisteme dönmeye, yani zulme özlem duymaktır. Oysa o kurumlar asla Hak dinle ilişkisi olmayan kurumlardır. Aksine, geçmişte din onlara payanda yapılarak yıpratılmıştı. Bunun için de Allah, bunlara hakikati kavrama imkânı vermemiştir. Çünkü onlar **"Allah bize yeter."** sözünü dilleriyle söylemiş, ama kalpleriyle tasdik etmemişlerdir. Bunun için de aslında, "**Allah'a güven"** anlamında imanları tam değildir. Bu nedenle kendilerine birisi aracı olmazsa felaha eremeyeceklerini çok iyi bildiklerinden olmalı ki bir iltimasçı aramaktadırlar. Oysa Allah'ın böylelerine öfkelendiğini, bunun kendilerini daha büyük bir çıkmaza soktuğunu bilmezler. Bunun için onlara bazı rivayetleri hatırlatalım.

Allah Kur'an'da, akıl edin, der; onlar birilerini taklit etmekle yetinirler. Allah der ki, "Aklını kullanmayanların üzerine pislik yağar." onlar yine oturup düşünmezler.

EBÛ'D- DERDA (r.a), ÜMMETİN NÜBÜVVETTEN MÜLK-DEVLETE DÖNÜŞÜNÜ ÜZÜNTÜYLE AÇIKLAR: "RESULULLAH MİRAS KALACAK

BİR ŞEY BİRİKTİRMEDİ. MİRAS DA BIRAKMADI."

247. İbn Abbas'tan şöyle rivayet olunmuştur: **"Resûlullah bir kişiye yöneldi ve Muhammed'in canı elinde olan Allah'a yemin ederim ki birisinin Allah yolunda infak ederek Muhammed'in ehline bir altın bırakması ve benim, öldüğüm vakit de ondan elde ettiğim** iki dinarı **geriye bırakmam hoşlanacağım bir şey değildir. Ancak borcum için ayırmam ayrı bir durumdur, dedi." İbn Abbas diyor ki: "Öldüğü vakit geriye ne dinar ne dirhem ne köle ne de câriye bıraktı. Yalnızca üç ölçek arpaya karşılık bir Yahudi'ye rehin bıraktığı zırhı ondan geriye kalmıştır."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

EBU BEKİR MİRASINI BEYTÜLMAL**A BIRAKTI.**

574. Hz. Âişe'den (r.a) şöyle dediği rivayet edilmiştir: **"Ebû Bekir (r.a) öldüğünde, geriye ne dînâr ve ne de dirhem bırakmıştır. Ölmeden önce bütün malını aldı ve beytülmale bıraktı.** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

578. Şa'bî, İbn Abbas'ın, "İlk namaz kılan (Müslüman olan) Ebû Bekir'dir." dedikten sonra, Hassan b. Sâbit'in şu sözlerini misal getirdiğini rivayet etmektedir: **"Güvenilir bir dostun kederini anacak olursan, yaptıklarıyla, kardeşin Ebû Bekir'i hatırla. Rasûlullah hariç, mahlûkatın en hayırlı, en muttaki ve en adili, mesuliyetini en iyi yerine getiren o, (ikinin) ikincisi, meşhedi övülen ve halk içerisinde Resulullah'ı ilk tasdik edip Hakk'a eren yine o."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

583. Hasan (r.a)'dan, duyduğuma göre şu, Ebû Bekir (r.a)'in yaptığı dualardan bir tanesiymiş: "**Allah'ım, senden benim için hayırlı olanı, sonu hayırlı olanı isterim.** Allah'ım! **Bana en son vereceğ**in hayrı, senin rızan ve naîm cennetlerinin yüksek dereceleri kıl, ya Rabbi!" (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

EBU BEKİR DEVLET BAŞKANI OLUNCA SERVETİNİ HAZİNEYE HİBE ETMİŞ.

587. Hişâm'ın babasından (Urve'den) rivayet ettiğine göre, **Hz. Ebû Bekir halife seçildiği vakit, bütün parasını pulunu, Müslümanların beytülmalîne koymuş ve: "Bunlarla ticaret yapıyor. Kazanç elde ediyordum, velayeti üzerime aldığım vakit beni ticaretten ve onu talep etmekten alıkoydular." demiştir.** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Hadisin şarihi (devlet idaresiyle ilgilenmekten ticaret yapmaya vakit bulamamıştır) demiştir. Bu parantezci asla ne Resulullah'ı ne Hz. Ebu Bekir'i ne verayı ne de İslam'ı asla anlayamaz. Günümüzde Müslüman geçinen ve yüz milyona yakın nüfusu olan memleketleri idare edenler, büyük ticaretler yaparken, yirmisindeki evlatlarına trilyonluk gemiler alırken, nüfusu yüz bin civarında olan bir ülkeyi yöneten Ebu Bekir niçin vakit bulamasın ki?

ZÜHD, ALLAH EMRİ OLDUĞU HALDE ZAHİDLERİN BİLE DÜNYAYA MEYLİ ÂLİMİN CEHLİ, ABİDİN EKSİK İBADETİ.

2281. Aynı rivayetle gelen bir haberde de şöyle der**: "Dünyaya karşı zahid**

olmamız emredildiği halde ona rağbet etmemiz günah olarak yeter. Bakıyorum, zahidiniz dünyaya rağbet ediyor, âliminiz câhil, âbidiniz de ibadeti eksik yapıyor." (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Hal böyleyken, bozulmanın nasıl ve niçin olduğunu, çarenin ise tekrar vahyi ile aklı kullanarak sofistlerden kurtulmak gerektiğine işaret eden rivayetlere değineceğiz.

NÜBÜVVETLERİN SONU MÜLKE DÖNÜŞTÜ…

944. Halid b. Umeyr'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Utbe b. Gazvân bir hutbe irad etti ve Allah'a hamd ettikten sonra şöyle dedi: 'Kuşkusuz dünyanın sonu vardır ve çok çabuk geçer. Ondan geriye kalan, sizden birinin içip de kabın dibinde bıraktığı miktar ne ise işte o kadar bir zamandır. **Sizler, sonsuz bir âleme intikal edeceksiniz. Oraya hazırladığınız en hayırlı şeylerle intikal edin**. Duyduğuma göre bir kaya, cehennemin kıyısından bırakılınca, dibine ancak yetmiş senede erişir. Allah'a yemin ederim ki işte o cehennem doldurulacaktır. Şaşırdınız mı? Bana anlatıldığına göre cennetin iki yakasının arası kırk yıllık bir mesafedir. Ama öyle bir gün gelecek ki burası tıklım tıklım dolacaktır. Ben hatırlıyorum. Resulullah'la (sav) beraber tam yedi kişiydik, yanımızda ağaç yapraklarından başka hiçbir yiyeceğimiz yoktu. Öyle ki bu yüzden, damaklarımız yara oldu**. Ben bir elbise kapmıştım. Onu ikiye böldüm, bir kısmını ben bir kısmını da Sa'd izar edindi. Bugün içimizden sağ olanların her biri bir şehre emir oldu. Ben kendi gözümde büyük, Allah'ın katında küçük olmaktan Allah'a sığınırım**. **Nübüvvetlerin hepsi neticede mülke dönüştü. Sizler, bizden sonra birtakım idarecilerle müptela olup, deneneceksiniz."** (Kitab-ül Zühd. Ahmed Hambel)

MERHUM DERDA GÖNÜLLERİN FETHİNE DEĞER VERİRDİ. HARPLE YAYILACAK FETİH RUHLU BİR İSLAMIN MÜLK ŞEHVETİNİ AZDIRACAĞINI BİLİYORDU.

762. Cübeyr b. Nüfeyr›in şöyle dediği rivayet edilmiştir: **"Kıbrıs fethedilip** de halkı birbirinden ayrı düşünce ağlaşmaya başladılar. Ebû'd-Derdâ'yı gördüm, tek başına oturmuş, ağlıyordu. **Dedim ki: 'Ey Ebû'd-Derdâ, Allah'ın İslâm'ı ve Müslümanları aziz kıldığı bir günde, sen niçin ağlıyorsun?' diye sordum. Ebû'd-Derdâ: 'Yazıklar olsun sana ey Cübeyr! Hâkimiyet ve mülk sahibi bir ümmet olduğu halde, Allah'ın emrini terk ettiklerinden dolayı insanlar Allah'ın katında ne kadar da basittirler. Allah'ın emrini terk ettiler ve bu gördüğün hale düştüler' dedi."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel) işte yapılan yanlışların en başında ümmet; cihat deyince vurmak, kırmak, istila etmek, genç cariyeler, çil çil altınlar edinmek bildiler. En büyük cihat ise nefsiyle ve zulümle yapacağı cihattı. İşte bu yanlış zamanın ahirine kadar devam edecek, Allah'ın Mehdi'si bu konuyu işleyecek ve Allah sözü tesirli kılacak ve İsa manastırları düzeni olan kolektivizme dönülerek sulh sağlanacak. Onun için derim ki Mehdi bir kılıç ehli değil o bir kalem ehlidir, ilim ehlidir. Hadislere devam edelim:

1861. Hasan Basrî, İmrân b. Husayn'ın şöyle dediğini rivayet eder: **"Yedirenler gitti, yiyiciler kaldı. (Her an Allah'ı) hatırlayanlar gitti, unutanlar kaldı." Hasan der ki: "İmrân şimdi sağ olsaydı daha neler söylerdi."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed

Hambel)

TOPLU NAMAZDAN BAŞKA RESULULLAH'LA İLİŞKİLERİ YOK.

743. Salim b. Ebû'1-Ca'd, Ümmü'd-Derdâ'nın şöyle dediğini rivayet etmiştir: **"Bir gün Ebû'd-Derdâ kızgın bir vaziyette yanıma geldi. 'Neyin var?' dedim.** O: '**Vallahi, (bu insanların) topluca (cemaatle) namaz kılmalarından başka, Muhammed'le hiçbir ilgileri yok**' dedi." (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

FASIK ÂLİMLERİN**,** MİLLETİN/ÜMMETİN GAFLET VE DELALETİNE SEBEP OLACAĞINA DAİR HADİS.

İSLAM ÂLEMİNDE, İSRAİL'**DE** TÜREYENLERDEN DAHA ÇOK FASIK ÂLİM TÜREYECEKTİR.

522. Vehb b. Münebbih**: "İsrâîloğulları içerisinde fâsık âlimler türemişti. Sizde daha da** çoğalacak**."** demiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **HER FIKIH ALLAH DİNİNDEN DEĞİLDİR. MEVZUAT KALABALIĞIDIR** ÇOĞU**.**

291. Bekâr, Vehb b. Münebbih'in şöyle bir rivayette bulunduğuna şahit olduğunu söylüyor: "Cenâb-ı Hâk İsrailoğullarının ilim adamlarına: **'Benim dinimden başkası için fıkıh** öğreniyorsu**nuz. Amel etmek için ilim elde etmiyorsunuz.** Âhiret işleri ile dün**yayı elde etmeye çalışıyorsunuz. Koyun postunu giyiyor, kurt gönlü taşıyorsunuz, şarabınızdaki çöpleri temizliyor, dağ gibi haramları yutuyorsunuz, insanların sırtına dini, dağlar gibi yükleyip ağırlaştırıyorsunuz, sonra da yardım için parmağınızı kımıldatmıyorsunuz. Elbisenin beyazını giyiyor, uzun uzun namaz kılıyorsunuz. Öte yandan (bütün bunları kalkan edinip) dul ve yetimlerin malını yiyorsunuz. Şanıma yemin olsun! Size öyle bir fitne vereceğim ki, akıllılarınızın aklı, fikri ve hekimlerinizin hikmeti şaşacaktır.' demiştir."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **GALİBA MARİFET EHLİ TANIMLANIYOR. GAİPTEN HABER VERİP KENDİSİNDE KERAMET VARMIŞ ZANNEDİLENLER. SÖZÜN BÜYÜSÜYLE BÜYÜLEYEN VE AKILLARI ALARAK İNSANI ALIK YAPANLAR.**

287. Rebi b. Enes şöyle rivayet etmiştir: **"Allah Teâlâ peygamberlerinden birine şöyle vahiy etmiştir: 'Ne oluyor da kavmin koyun postu giyiyor ve ruhbanlara benzemeye** özeniyor**? Sözleri baldan tatlı, kalpleri sabır otundan acı. Benim bağışlamama mı güveniyorlar? Yoksa beni aldattıklarını mı zannediyorlar?** Şanıma **yemin olsun ki onlardan âlim olanlarını şaşkın bırakacağım. Kim kâhinlik yapar ya da yaptırırsa veya kim sihir yapar ya da yaptırırsa benimle hiç ilgisi yoktur. Bana iman edenler, bana** güvenip dayansın**. Bana iman etmeyenler ise benden başkasına tâbi olup uysun!' "** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Bunlar sofistler, safsatacılardır**.** Gaipten haber veren, imtiyazlı ilimden söz eden, kerametten bahsedenlerdir. Yalanla ve sözün büyüsüyle insanların aklını çelerek onları alık yapanlar.

- ÇOK ÖNEMLİ BİR **AÇIKLAMA: MUHAMMED (s.a.v) İLE GELENİ İDRAK ETMİŞ, HER OKUDUĞUNUZU DA ANLAMIŞ DEĞİLSİNİZ.**

1988. Munzir es Sevrî'nin bildirdiğine göre birisi Rebi'nin yanına geldiğinde Rebi şöyle rivayette bulunurdu: "Ey Allah'ın kulu! Bildiğin şeylerde Allah'tan kork, bilmediklerini bilenlere götür. Zira âlimler günah işlemekten daha çok korkarlar. **Bugün hayırlılarınız hayırla üstün olmamışlardır. Bilakis şerden kaçınmakla hayırlıdırlar**. **Yoksa gereği gibi hayra tâbi olmuyorlar.** Şerden de gereği gibi kaçınmıyorlar. Muhammed›e (s**.a.v.) nazil olan her şeyi idrak etmiş, her okuduğunuzu da anlamış değilsiniz.** İnsanlara gizli kalan günahlar Allah'a ayandır. Onların devalarını arayınız. **Bilin ki dönmemek üzere tevbe, en büyük devadır."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- İLİM İSTEYEN **KUR'AN'I ARAŞTIRSIN.**

854. Mürre, İbn Mes›ûd›un: **"İlim isteyen Kur'ân'ı araştırsın. Zira onda öncekilerin ve sonrakilerin ilmi vardır."** rivayetini haber vermiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel/**840.)** Fülân b. Abdurrahman b. Yezîd›den, Abdullah (r.a)›ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: **"Kuşkusuz ki bu Kur'ân hem şefaat eden ve hem de şefaat istenendir. Onunla mücadele eden mutlaka doğru konuşmuş olur**. (Not: Delilini Kur'an'ın ince manalarından verenler) **Onu rehber edineni cennete götürür, arkasına atanı ise cehenneme götürür."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

HAK DİNİN AKLA VERDİĞİ DEĞER

Gelenekçilik ve görenekçilik zilletinden kurtulmanın yolu, aklı kullanmayı bilmektir. Kur'an da kâinat da hayat da hep onunla anlaşılır. Onunla analiz, onunla sentez yapılır. Allah aklını kullananları sever. Din; aklını kullanan, gelişmiş canlı olan insan içindir.

- **ALLAH AKLI ÖVMÜŞTÜR. ONDAN DAHA SEVİMLİ YARATIK YARATMADIĞINI SÖYLEMİŞTİR.**

1873. Mâlik, Hasan›dan merfû olarak şöyle bir hadis nakleder: "Allah aklı yarattığında, 'Bana dön.' dedi, döndü. 'Geri dön.' dedi, yine döndü. Sonra şöyle buyurdu: **'Senden daha sevimli bir yaratık yaratmadım. Zira seninle isteyeceklerimi alır, seninle de veririm.' "** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

İşte bu grupta Allah'a aracı ile yaklaşma hatalarına ve Allah'ın rızık veren ismini unutup kendilerini mülkle garantiye alma mizaçlarına şahit olursunuz. Halkçılık ve toplumculuğa karşı çıkan tuzu kuru kesimin vakıf şirketleri ile palazlanma eğilimleri de bundandır. Allah bize yeter, toplumsal paylaşımda hissemize ne düşerse ona razıyız diyemezler. Çünkü mülk şehvetini yenememişlerdir. İnsanların bunların ellerinden kurtarılması ve doğru iman ve amele kavuşturulmalarını sağlamak devletin görevidir. Dolayısıyla dini eğitim (hakikatin öğretimi) milli eğitim çatısı altında verilmelidir. Bu doyumsuz insanlar tarafından kapitalistleşmeye maske yapılan güzel dini onlardan kurtarmak için, vakıf şirketlerinin kamulaştırılması gerekmektedir. Çünkü bu kurumlar, eski Yahudi kapitalistlerinin belki de onlardan

önce Mısır burjuvasının piramitsel sistemdeki adalet anlayışının ortaya koyduğu eşitliğe karşı aldatıcı kurumlarıdır. Medine medeniyeti buna uygun değildir. Bunu Ömer bin Abdülaziz'in sistemi yenileyip orijinal İslam'a dönüştürürken eşrafa, "Siz sadece kamu eliyle yapılacak hayırlara yardımcı olun." tavsiyesinden anlıyoruz. Yani yardım kanalları diye özel vakıflar kurarak kendi soygunculuğunuzu İslam'la meşrulaştırmaya kalkmayın, verginizi tam ödeyin yeter. Yapılması gereken yardımları biz kamu eliyle yaparız demek istemiştir. Öğretim ve eğitimin birleştirilmesi de zaten Hak dinin sosyoekonomi politiğinin gerçeğini ortaya koymak içindir. Üzerinde bulunulan milli dini, bir bilim gibi öğretmek. Dikkat edin, iman etsinler diye öğretmeye karşı çıkanlar olabilir. Ama bir coğrafya öğretiminde nasıl ki maksat, insana üzerinde yaşadığı toprağı öğretmek ise, milli bir dini öğretmekteki maksat da birlikte yaşadığı insanları tanıtmaktır. Eğitilecek kesimin din ve imanı ne olursa olsun, birlikte yaşadığı ulusun insanlarını tanıması ve davranışlarını ölçülü hale getirmesi için kendi kültürünü tanıması bağlamında bu soruna yaklaşıldığında görenekçilerin hiçbir haklı itirazları olamaz. Kader birliği yaptığı vatandaşının inanç ve kültürünü öğrenmek, her din ve mezhep mensubunun hem hakkı hem de vatandaşlık görevidir. Ulusal birlik, birbirini tanıma ve anlama esası üzerine tesis edilir ve yaşatılır. Gelenekçiyi tanımaz isen, onun referanslarına göre onu ikna edebilir misin? Aklını kullanmayı kendisine unutturulmuş kitleleri, tekrar akleder duruma getirmenin akılcı yolu, kişinin kendi inanç sisteminin doğrularını referans vererek, yanlışı terk etmesine yardımcı olmak izlenmesi gereken bilimsel yöntemdir. Çok önemli olan bu toplum ve birey psikolojisini yüce Kur'an, Maide suresinin 46-50. ayetlerinde ne de güzel ortaya koyar.

İnsanlar umut tacirleri elinde helak olmuşlardır. Bu tipler, amelle değil emelle kurtulmayı umarlar. Kendilerine bir tarikat şeyhi bulup imanda Rabb'in hidayetine güvenmedikleri gibi; bir finans kuruluşu, bir holding çatısı altında toplanarak da rızık verici olan Allah'a güvenleri olmadığını belki de bilmeden açık etmiş olurlar. Bu davranışlarının temeline inip sebep ve saikini bilmeden bunun yanlış olduğuna kendilerini ikna etmeye çalışmadan dışarıdan ithamlarla sorunu çözmeye çalışmak, iplerin kopartılması sonucundan başka bir şeyi doğurmaz. Bu ise ulusal birliğin dinamitidir. Niçin boşluğa düşülmüş, niçin bir yerlere sığınılmıştır diye düşünmekle işe başlanılması gerekir. Tüm inançlar, bu inançların doğru ilkeleri ve sapmaları bilinmeli ve herkese kendi inanç ve kültürünün doğru öğretisiyle ters düştüğü ispatlanmalıdır. Bu gelenekçiler de maddiyatçılık anlamında materyale dayanan birer seküleristtirler. Yani mal şehvetleri oldukça ileri derecede olduğu için, ahirete inanmayanlar gibi mülk şehveti ve insan haklarının uhdelerinde kalmasına aldırmaz gibidirler. Rönesans "öteki" aydınlanması olmasa idi dahi bunlar liberalist kapitalizmin doğal müttefiki olurdu. Çünkü mal şehvetleri, imanlarının ve basiret gözlerinin önünde kalın bir perdedir. Rabbimiz nurdan yararlanmayı, adalet ve merhamet sahiplerine nasip etmiştir. Çünkü onun ahlakı, merhamet ve adalet üzerinedir. Kendisine yaklaşmak isteyenlerin de öncelikle mülk şehvetinden arınmasını ister. Çünkü mülk ve mülkleşmeye eğilim, materyalizm ve sekülerizm olup onun başı da sonu da putperestliktir. Nimete nankörlüktür.

Dünyalığı ancak aklı olmayanlar yığarlar. Kötülüklerin başı dünya sevgisidir.

Sekülerist mizaç, dünya (fani olan şeyler) sevgisini denetim altına alamayan

toplumculuk karşıtı ferdiyetçilerin ruh halidir. Yani geçimlik miktarına razı olmayıp mülkleşme hırsı taşıyanlardır. Bunlar, ahirete inandıklarını ikrar etseler de ihtiyaç fazlası mülkten hesaba çekilmeyi umursamadıklarından ahirete "gereği gibi" inananlardan değillerdir. (Yakîn ilmi için Meariç suresini iyice anlayana kadar aylarca inceleyip tefekkür, tedebbür ve teakkul et. Gör ki ahirete bihakkın inananlar, kul hakları konusunda çok titizlik gösterenlerdir. Hangi sistem müsait ise ona razı olup atavizmde ısrar etmeyenlerdir. Bunu kendin idrak et. Yine mülkün hükmetmek anlamı açısından da aşırısı kötüdür. Ölçü, kendi kendini yönetme hakkıyla yetinip ahar üzerinde tahakküm etmekte ihtiraslı olmamaktır.)

- **DÜNYA SEVGİSİ (z**ühd, vera karşıtlığı) BÜTÜN KÖTÜLÜKLERİN BAŞIDIR. **BUNLAR, ÖNEMLİ BİR HAK DİN SOSYOEKONOMİ POLİTİĞİ MESAJLARIDIR. "DÜNYALIĞI ANCAK AKLI OLMAYANLAR YIĞARLAR."**

5. (1969)- Hz. Enes (radıyallâhu anh) rivayet ediyor: "**Dünya sevgisi her çeşit hatalı davranışların başıdır. Bir şeye olan sevgin seni kör ve sağır yapar."** [Rezin ilâvesidir. Beyhakî Şuabu'l-İman'da kaydetmiştir. Hadisin ikinci yarısı Ebû Dâvud'da tahriç edilmiştir. (Edep 125, (5150) (Kütüb-i Sitte)

AÇIKLAMA:

1- **Münâvî,** hadisin "**Dünya sevgisi, her çeşit hatalı davranışın başıdır."** kısmıyla ilgili şu açıklamayı yapar: «Bunun doğruluğuna tecrübe ve müşâhede şehadet etmektedir. Çünkü dünya sevgisi açık ve gizli her çeşit hataya dâvet eder. Hele sevilen şey o hatayı işlemeye bağlı ise **… Sevgi, âşığı öylesine sarhoş eder ki** İblis'in hatâsı da aynı. Zîra onun da sebebi dünya sevgisinden daha zararlı olan sevgisi idi. **Firavun, Hâman ve askerlerinin küfrü de dünya sevgisidir.** Cehennemi ve ehlini ebedî kılan dünya sevgisi olduğu gibi, cenneti ve ehlini ebedî kılan da dünya buğzudur. Böylece denilir ki: **'Dünya, şeytan şarabıdır, kim ondan içerse onun sarhoşluğundan hüsran ve pişmanl**ık içerisinde teneşirde uyanır.' **"**

Gazâlî der ki: "Muhammed Mustafa (aleyhissalâtü vesselâm): 'Dünya sevgisi her çeşit hatanın başıdır.' buyurmuştur. Ne var ki, insanlar dünyayı sevmeseler âlem helâk olur, hayat iptal olur. Öyleyse O (aleyhisselâm), bildi ki dünya sevgisi helâke atıcıdır ve onun helâke atıcı olduğunu söylemek, küçük bir azınlık dışında, büyük çoğunluğun kalbinden onun sevgisini çıkarıp atmaz, bu küçük azınlığın sevgiyi terk etmesiyle dünya hayatına bir zarar gelmez. Bu sebeple O (aleyhissalâtü vesselâm), dünya sevgisinin getireceği tehlikeleri hatırlatıp nasihat etmeyi terk etmemiştir."

Kanaatimiz:

Gazali'nin görüşüne katılmamız mümkün değildir. Çünkü **d**ünya **sevgisi, den**î **şeylere haddinden çok kıymet vermektir. Bilge insan, değerler sıralamasını iyi bilip bunu uygulayandır. Büyük çoğunluk buna katılmaz tezi tabi ki doğrudur. Ama insanları mülk açısından sınırlamaz da serbest bırakırsanız tabi ki böyle olur. Allah, şeriat ve minhacı niçin göndermiştir? M**ülk şehvetiyle kişinin arasına **devleti veya kamuyu koyacak sistem,** işin başında **tutulmal**ıdır**. İşte düşünülmesi gereken şey budur. Yukarıda anlatıldığı gibi Firavun, Haman ve onun avanesinin küfrü dünya sevgisiydi, teşhisi çok doğrudur. Onların dünya**

sevgisi, nimete nankörlük cinsindendi. Sınıflı toplum ve oligarşiye, plutokrasiye, feodalizme, liberalist kapitalizme saptılar ve böylece zalim oldular. Başlangıçta peygamberleri onlara manastır kolektivizmini önerip onları buna alıştırdıysa da onlar ilk fırsatta mülk şehvetlerini **tatmin yolunda modeller ihdas ettiler.**

2- Bazı âlimler, hadisten şu hükmü çıkarmışlardır**: "**İLMİN, İNSANLARIN DÜNYAYA EN AZ BAĞI OLANINDAN ALINMASI GEREKİR**. Çünkü böylesinin kalbi daha nurludur ve bu kişiler dinî meselelerde asgarî derecede sıkıntıdadır. İlim, nasıl olur da kalbinde mevcut hatâların başını cem etmiş olan kimseden alınır? Bu, Allah'ın huzuruna, Resûl'**ünün huzuruna girmeye mânidir. Çünkü Allah'u Teâlâ›nın huzûru O›nun kelâmıdır, Resûl'ünün huzûruna girmek ona müyesser olmaz, namazında bile. Çünkü kimse**,** sâlih olmadıkça **yüce sıfatı kavrayamaz. O'nunla mücâleseye (beraberliğe) erişemez. KİM, HZ. MUHAMMED MUSTAFA (ALEYHİSSALÂTÜ VESSELÂM) GİBİ, DÜNYAYI TERKEDERSE O'NUN KELÂMINI ANLAMAYA EHİL OLUR. Fakihlerin çoğunluğu gibi, dünyaya rağbet eden, buna ehil olmaz ve** şâriin muradını anlayamaz**."**

Kanaatimiz:

İlmin, mülk şehvetini içinden atmış âlimlerden alınması yorumu ve diğer yorumlar çok mükemmeldir. Geçmiş fakihlerin çoğu zaman isabet edememesinin sebebini de çok güzel açıklamıştır. Şunu bir kez daha vurgulayalım ki ilim alacak â**limin** dünyaya rağbetini**n en doğru kıstası pozitif** zühd **(muttakiler kolektivizmi) hakkındaki görüşüdür. Pozitif zühdü kerih görüyorsa ona din konusunda bir şey sorma. Çünkü o, içinden mülk şehvetini atamamış, ölüm ötesini hafife almaktadır.**

Dünyayı terk meselesinde, Müslüman fakihleri, sünnetten çok uzaklaşmış bulan **Münâvî** şöyle bir fıkra nakleder: "Bir Hıristiyanı dinledim. Bir fakihle aralarında şu konuşma geçti. Hıristiyan dedi ki:

'Nasıl olur da âlimleriniz kendilerini peygamberlerinin vârisleri zannederler, onlar ki, bizim râhiblerimizin terk ettiği dünyanın talipleridirler.'

'Nasıl olur?'

'Çünkü onlar, dinin ikamesi için hutbe, tedris, imamet nev›inden verdikleri hizmete mukabil dünyalık taleb etmektedirler. Kendilerine, dünyalık verilmezse bu hizmetler muattal olacak. Hâlbuki bizim bütün ruhbanlarımız dini vazifeleri meccânen ifâ ediyorlar. Bir bizim adamlarımızın iman kuvvetlerine bak, bir de sizin adamlarınızın imanındaki zaafa bak. Eğer sizinkiler, Rabb**'inizin indinde olanın daha hayırlı ve ebedî olduğuna dair âyet-i kerîme'yi (Şûrâ 36; Kasas 60) tasdik etmiş olsalardı dünya malına itibar etmeyeceklerdi, tıpkı peygamberlerinin ve ruhbanlarımızın etmediği gibi.' demiştir."**

Bir kimse, ârif bir zâta durumunu anlatarak şeytanın çokça vesvese verdiğinden şikayet eder. Ârif:

"Kızını boşarsan ziyâretini terk eder, onun kızı dünyadır. Böylece sana olan sıla-i rahmini koparacaksın." der Adam:

"Ama o, yanında dünyalığı olmayana geliyor." der. Ârif:

"İyi ya, dünyalığı olmayan, dünyalığa tâlip **demektir. Kim birinin kızını talep ederse derhal onun sevgisine kapı açmış olur, daha kızıyla zifaf yapmasa bile."** cevabını verir.

Rebî İbnu Haysem: **"Kalplerinizden dünya sevgisini çıkarın ki oraya âhiret sevgisi girsin."** demiştir. Resûllulah da şöyle buyurmuştur:

«Dünya (âhirette) evi olmayanın evidir, malı olmayanın malıdır. **Dünyalığı, ancak aklı olmayan,** yığma derdine düşer."

Bu fakihler hakkında Resulullah'ın şu güzel sözü gerçekleşmiştir:

"Her Resul ve nebinin ardından çıkan ihtilafta; sıddıkların değil, dini kayyimeden sapanların gâlip geldiği haberini iyi düşün ve tecdidin ne kadar gerekli olduğunu idrak et."

- **MÜLK ŞEHVETİ KALPTEN HİKMETİ ALIR.**

2609. [4.290, Hadîs No: 5341]

Enes'den (r.a.) rivayetle:

"Mal sevgisi âlimlerin kalbinden hikmeti alıp götürür." (Suyuti-Camiu's Sağir)

- **"YÖNETİCİYE VS. YAMANAN** ÂLİM **YARAMAZ."**

2750. [4.382, Hadîs No: 5701]

Enes (r.a.) rivayet ediyor:

"İdare**cilere yamanmadıkları ve dünyaya dalmadıkları sürece âlimler peygamberlerin güvenilir vekilleridir.** İdarecilerin**in** dümen suyu**na girdikleri ve dünyaya daldıkları takdirde, peygambere hıyânet etmiş olurlar. Onlardan sakının."** (Suyuti-Camiu's Sağir)

Gelenekçiler ise peygamber ahlakı olan bu mülkleşmeme durumundan çoğunlukla uzaktırlar. Eşitliği reddettikleri için de Allah onları Kur'an dini yerine, oyalansınlar diye; dünyayı içinden atamamış bazı fakihlerin yüzeysel yorumlarına, şıhlarının, sözde velilerinin dinlerine mensup kılar. Çünkü adaletin ve merhametin yumuşattığı ve eşitler arasında sonunculuğu isteyecek kadar îsâr sahibi, gani gönüllü olanlar ancak ve ancak, takva ve vera sahipleridir. Bunlardır Allah'ın gerçek dostları. Aslında sadece Allah'ı veli edinip araya hiçbir şeyi ve hiçbir kimseyi sokmayanlardır. Yani Allah bize yeter, onu veli (Mevla) ve vekil edindik diyenlerdir. Yani Allah velisi tabiri yanlıştır. Çünkü Allah "Samed"dir. Yani, arkadaş dost edinmekten münezzehtir. Vera, takva ve zühd ehlini doğru niteleme ise şöyle olabilir: Allah'ı hakkıyla vekil ve veli edinenler denebilir. Yani hakkıyla, Allah bize yeter, deyip bunda samimi olanlar denilebilir. Eğer buna Allah da şahitti gibi iddialı isen, o zaman sözü karşındakine açıklaman gerekir. Allah velisinden kastım, Allah bu zatlara muhtaç olup onları Mevla edinmiş değildir. Onların dünyaya gerçekten itibar ettiklerini görmediğim için, Allah Taala

Hazretleri'nin tanımladığı koşullara uyan tarzda Allah'ı samimiyetle veli edinmiş olduklarını kasdediyorum, demesi gerekir. Onlar da zaten çok azdır. Allah'ın indinde "Allah bize yeter." sözüne sadık olanlar, Allah dışında veli aramazlar. Kimseye de Mevlâna (bizim Mevlamız) demezler. Kendilerine bu gibi haddi aşıp şirk sayılan dalkavukluk derecesinde iltifat edenleri ise nitelikli zühd ehli azarlar ve yanından kovar. Allah da böylelerine veli olur. Allah, kendilerinde hayır görmediklerini ise, kimi veli edinmişlerse onların dinine mürit kılar. Bu Allah'ın ezeli yasasıdır. O'nun yasasında bir değişiklik olmaz. İşte modernistlerin (görenekçilerin) kalkınmaya motor gücü yaptıkları ten zevklerinin teşvik edilmesi (liberalizmin işleyiş yasası) ve bunun önündeki engellerin kaldırılması ile doğru orantılı ve endeksli felsefeleri, mülk şehvetinin insan yapısının ana şehvetlerinden ilki ve en güçlüsü olduğunu bildikleri için, bunun teşvikiyle hızlı kalkınma ve sınırsız mülkleşme kolaycılığını yaşam biçimi yaptılar. Hak din literatüründe bu, "ıcl" kavramı ve türevleriyle ifade edilir (İsrailoğullarının Hak din sosyoekonomi politiğini terk edişlerini anlatan ayetlere bak). Bilhassa İslam coğrafyasındaki gelenekçilerin mülkleşmenin fitne (çekim merkezi) yapılmasına hiç de itiraz edecekleri bir husus değildi. Kolayca müttefik oldular. Çünkü Hak din sosyoekonomi politiğinden habersizdiler. Haberli olan kesimin de diğerkâmlılık ve eşitlik işlerine gelmedi. Zaten gelenekçiler, Asr-ı Saadet ve Medine Ensariyeti sonrası tersine çevrilen dinlerinin ekonomi politiğini hiç tanımadıkları için, ökseye yakalandılar. Atalarını kutsayan tavırlarıyla da tanımaları mümkün değildir. Bunun için de modernist Batı'nın oltasına taktığı, **mülkleşmede sınırsızlık** sistemine çokça aşina oldukları ve karşı din haline dönüşmüş akideleriyle de çelişir yanı yoktu. Çünkü Resulullah'ın zühd üzere yaşama ilişkin hadislerinin içi boşaltılmış amalarla, fakatlarla geçiştirilmiştir. Sistemi reforme edip mülkün her üç alanda iştirak halinde kullanılmasını ideal sistem yapmak yerine; takva, vera ve zühde ilişkin hadislerin içlerini boşaltarak dünya müşrikleriyle onların rekabet sistemini ve epik kültürü benimsemekle ayakta kalacaklarını zannetmişler. Oysa mutlak eşitliğe dayalı bir sistem reformu yapsalardı dinlerini reforme etmek zorunda kalmazlardı. Çok tuhaftır ki bunu dinde reforma karşı çıkanlar bizzat yapmışlardı. Çünkü mülk şehvetiyse işi kitabına uydurmakta bu insanlar çok mahirdirler. Sonuçta şu hadisin verdiği gelecek haberi gerçekleşmiştir. Gelenekçi işte bu tersine çevrilmiş sünnetin üzerindedir de bunun farkında değildir.

- **BATIL KESİMİN İHTİLAFTA GALİP GELMESİ**

3361. [5.415, Hadîs No: 7799]

İbni Ömer'den (r.a.) rivayetle:

"Bir ümmet peygamberinden sonra ihtilafa düşmüşse mutlaka o ümmetten bâtıl ehli olanlar hak ehli olanlara galip gelmiştir." (Suyuti-Camiu's Sağir)

Bütün bu tanımlanan insan ve sistem nitelikleri, aristokrasi, oligarşi, plutokrasi ve en nihayet liberalist-kapitalist sistemdir. Çünkü hadiste sayılan kin, düşmanlık, hased, kıskançlık, liberal kapitalizmin hayat damarlarıdır. Çünkü bu sistemin esası, galebe ederek hâkimiyet kurmaktır. Bunun için de hased ve kini diri tutarak doğal mücadele ve seleksiyona dayanıp bunu teşvik eder. Hatta en başarılı olanları da hasid olanlardır, bunlar daima zirvede kendisi olsun istedikleri için, aşağıdan gelip kedisini

yakalayacak olan insanlarla eşit olacağı korkusunun tetiklemesiyle her kötülüğü yapar.

MÜLK KAVRAMININ İSLAM LİTERATÜRÜ VE KÜLTÜRÜNDEKİ İÇERİĞİ VE KAPSAMI

Bu kavramın içerdiği üç önemli husus hakkıyla bilinmeden Hak dinin sosyoekonomi politiği bilinemez. Bu bilinmeyince de nübüvvetin aslı bilinemez. Aslı bilinmeyince de her nebi sonrası çıkan ihtilafta dalalet ehlinin kazanması sonucu girdiği yolun niteliği saptanamaz. Bu saptanamazsa takip edilen sünnetin hak mı (Resulullah'ın mı), yoksa atalarının sünneti mi olduğu (atavizm) saptanamaz. Bid'atların ayıklanması mümkün olamayacağından, ümmetin hem dünya hem de ahiret hayatı hüsran olur. Ayrıca, eserin en başında verilen ve gelecekte müjdelenen, mülkte iştirakin neleri içine aldığı idrak edilemez.

Gerçekten de Batılı toplumcular, mülk kavramından sadece servet ve sermayeyi anlayıp onun iştirak halinde kullanılmasına yoğunlaştıkları için, sosyal ve siyasi iştirakı kavrama dâhil etmediklerinden antidemokratiklik ithamıyla karşılaşmışlardır. Oysa bizim lisanımızda mülk kavramıyla üç şey birden kasdedildiği için, mülkün iştirak halinde kullanılmasının anlamı, sosyal siyaset biliminde gerçek ve tam demokrasi olarak ifadesini bulur. Yani, birlikte hükmetme hak ve yetkisinin milletin müşterek tasarrufunda bulunması demokrasi alanıdır. Sınıfsız topluma geçilmeli ve zadegânlığa son verilip şan ve şerefin halkın tümüne ait olması ve şerefte iştirak içinde bulunulması kavramın anlamı içinde vardır. Bu dilde, Batı'dan farklı olarak sosyal demokrasi denilince bunun anlaşılması gerekir. Mülkün servet ve sermaye gibi ekonomik anlamı, Doğu ve Batı'da aynıdır. Bunun iştirak halinde kullanılması ise, ekonomik demokrasidir. Maalesef insanlar bunu tesis edecek kadar medenileşememiştir. Olaya Hak din açısından bakıldığında, bu üçünün iştirak içinde kullanılması dinin kemale ermesidir. Kavam üzerine yaşamanın içe sindirilmesi pozitif züht ve vera üzere iman, onun minhaç yapılarak belli bir plan ve program dâhilinde sistemleştirilmesi, Hak dinin hak olan sosyoekonomi politiğidir. Vahiden çıkartılacak bu yorum (mezheb-din), Allah'ı veli edinerek teslim olmak anlamında İslamlaşmak ve üzerinde bulunulan bu din (milletleşme biçimi) de Din-i Kayyime'dir.

MÜLK KAVRAMININ DERİN ANALİZİ

Konumuza başlarken mülk ve mülkleşme eğilimlerini özet halinde açıklamış ve insanda bulunan, onu mizâcen en aşağıya doğru çekip bayağılaştıran iki şehvetten birincisinin mülk şehveti olduğunu vurgulamış ama mülk kavramının içeriğini ve onu oluşturan unsurları açıklamamıştık. Şimdi, onun içini dolduruyoruz. Mülk kavramı şu üç özelliği birden içinde barındırır:

- Servet ve sermaye sahibi olmak
- Şanlı-şerefli olmak, ihtişamla donanımlı olup ayrıcalık(imtiyaz) sahibi olmak
- Tahakküm etmek

İslam coğrafyasında ve Sami dillerinde bu kavramın kapsamında, bu üç hususiyet birlikte bulunur. Zaten kavramsal anlamı da budur. Mülk sözünden bunlar anlaşılır. **Mülk şehveti** deyince de bu alandaki tutku anlaşılır. Her üç alanda, vakarlı bir insanın ihtiyacı olan itidal ve kavam seviyesinin dışına taşmaktır. Bu hastalığın özü ise servet ve sermayeyi alabildiğine uhdesinde bulundurma tutkusu olarak özetlenen mizaç, sanayi devrimi sonrası liberal-kapitalist habis doymaz ruhun, bu konuda âlimlerce öteden beri ikaz edilmeyen İslam coğrafyasında yerleşip kökleşmesini kolaylaştırmıştır. Bu doymazlık içeride gelir dağılımındaki dengeyi bozarken dışarıda müstevlilerinin cirit atmasına sebep olmuştur. Öyle ki eski kültür ganimetleri (kolay yoldan zengin olmak), bazı ganimet amaçlı savaşların bile kutsal niteliğe bürünmesi ile sınırsız miktarlara ulaşmıştı. Şan, şeref tutkusu, eşrafiyet tutkusunu beslemiş, köy ağalığından derebeyliğe kadar uzanan bir sınıflı alanın oluşmasına ve siyasi **mülkleşme** gücü ile servetsel gücün aynı ellerde toplanmasına sebep olmuştu. Böylece iç çekişmelerin, rekabetlerin, iç savaşların ve isyanların besleyici kaynağı olmuştur. Sistem rekabet üzerine ise onun psikolojik alt yapısı haset, kin, cimrilik, düşmanlık üzerine olur. Bu, bütün insanlığın ezeli hastalığıdır. Medeniyet ise bundan arınmaktır. Hak din, "deyn" kökünden gelir ve medeniyetle aynı şeyi amaçlar. Yani medeni veya dindar insan, hak ve görevin birlikte gündemde tutulması ilkesine sadıktır. Sanayi devrimi cimri, haset ve kindar canavar ruhun eline korkunç imkânlar vermiştir. Yani tarihi hastalık teknoloji ile de beslenerek vahşetin doruğuna çıkmıştır. Tarih boyu tahakküm tutkusu krallıkların, diktatörlüklerin oluşmasına yol açmış, mülk ve yönetimin paylaşılarak (ortaklaşa) kullanılmasının önünde engel oluşturduğu gibi, genişlemeci siyasetlerle, başka ulusların üzerine doğru sarkıtılarak, tatmin yönüne gidilmiştir. İşte, mülkün bu şekilde her üç unsuru da kişinin kendini yönetecek, geçindirecek ve bizatihi insan olma şerefinin dışında ve üzerinde olan farklı tatmin edici boyutlara varmış; eşitlik, benzerlik, refiklik ilkelerini ihlal etme derecelerine ulaşmıştır. Bu yönüyle başta Hak dinin **sosyoekonomi politiğine** aykırı düştüğü gibi, yine dinin yeryüzüne tanıttığı evrensel hukukun eşitlik ilkelerine de aykırı bir gelişme göstermiştir.

Oysa bir Hak din olan İslam **mülkleşmeye**, yani ihtiyaç fazlası ve farklılık yaratacak nispetteki böyle bir mülkleşmeye, izin vermez. Çünkü cinsel şehvet gibi, mülkleşme şehvetinin tutulması da dinin itidal, kavam, tevazu, kardeşlik ve farksızlık ilkeleri ölçüsü içinde olmalıdır. Bu ilkeler Hak dinin omurgalarıdır. Omurgasız bir din ise pelteleşmiş demektir. Onun içinin ayinle dua ile ve neye hizmet ettiği belli olmayan geleneksel boş amellerle doldurulmasının ahde vefa, adalet ve merhametle, sevgi ve sadakat ile bir ilintisi yoktur. Bu ihlallerde en büyük sebep ise, ilimsizliğin yanında, halk kitlelerinin araştırma alışkanlığının olmaması ve duyduğunu, söyleyenin kılık kıyafetine bakıp toplumun ona verdiği izafî değeri gerçek kabul edip onunla amel etmesidir. İlim adamları çoğu kez gerçeğe ulaşma yolunda kabukta kalmışlar ancak bunlar arasında az da olsa bu kabuğu yarıp gerçeğe ulaşanlar olmuştur elbette. İşte bu gerçeğe ulaşanların iyi ve güzele ilişkin doğru yargılarını sevmeyen yöneticiler, iyi ve güzel yerine, **ehven-i şerri** (kötünün hafifi) tercih etmişlerdir. Tabiî ki çoğunlukla tam'a sahibi âlimlerin onaylarını alarak bunu yapmışlardır. Bu bile dinin ilkelerine isyandır. Çünkü ehven-i şerrin dinde yeri yoktur. Din güzeli emreder. Hatta güzelliğin üç derecesinden "**En güzele tabi olmayı**", onu uygulamayı tavsiye eder. Buna ihsan denilir. Hüsnün en güzeli anlamına gelir. Bunun dışına çıkan fikir ve uygulamalar

aslında, Rönesans sözde aydınlanması ile Batı'yı bir veba gibi saran oportünizm ve pragmatizm egoizminin proto tip uygulamalarıdır. İslam coğrafyasındaki bireysel mülkleşme temayülü bir tarafa, Batı'daki **kolektivizm** yanlısı teorisyenlerin de özel mülkiyetin kaldırılması tezlerinde, mülkün üç unsurunun birden nazara alındığı görülmemiştir. Sadece özel mülkiyetin servet ve sermaye anlamıyla ortadan kaldırılmasını veya iştirak halinde kullanımını gündeme getirmekle yetinmişler, **mülk** kavramının şan, şeref ve başkalarına tahakküm unsurlarıyla meşgul olanı pek olmamıştır. En azından Marks bu gruptadır.

Örneğin Marks ve Marksist toplumcu sistemlerin oluşmasında, özel mülkün kaldırılması gerektiği söylenirken, bunun servet ve sermaye kısmı ile meşgul olmuşlardır. Bunun ortadan kaldırılmasıyla kolektivizmin kurulacağı hesabına kapılmışlardır. Oysa Hak dinin ve bilhassa Kur'an'da salât (salâvat=havra) diye geçen ve (selam ona) İsa uygulamalarındaki manastır kavramı ile ifade edilen dinsel kolektif dayanışmalı toplum düzeninde, mülk kavramının üç unsurunun da önce zihinlerden kaldırılması ile eşitlik ve kardeşlik siteminin kurulacağı açıklanmaktadır. Bir önemli husus da şudur ki Hak din, kaldırmayı değil iştirak halinde kullanmayı öne sürerek en ideal olanı ortaya koymuştur. Yani mülk kavramına giren her üç hususun -servet, sermaye, şan ve şerefin- yönetim alanlarında iştirak halinde kullanılmasıyla mülk şehvetini asgariye düşürmeyi hedeflemiştir. Yani, hem kendine yeterli servetin veya gelirin üzerindekinden hem farklılık yaratan sözde şereflerden hem de kendini yönetme ile sınırlı, kendine hükmetme hak ve yetkisinin sınırları dışına taşırılıp başkaları üzerinde onun rızası hilafına hak iddia edişlerden birlikte vazgeçilmesi, mülkten vazgeçmektir. Bilimsel olan da budur. Bunun ölçüsü nedir denilirse cevap olarak zorunlu ve temel ihtiyaçları aşmayacak miktar ve cinsten malı ayırıp gerisinden vazgeçmek olmalıdır diyebiliriz. Ama bu asla sermaye cinsinden vazgeçmek değildir. Barınmak için bir ev, her halükârda zorunlu bir ihtiyaçtır. Bu konuda Hz. Muhammed (a.s)'ın, hırsızlığın tanım ve sınırının belirlenmesinde verdiği ölçü bize güzel bir örnektir. Üstelik hırsızlık tanımı içinde bir düsturdur. Resulullah (s.a.v) hırsızlığı bir hadisinde şöyle tanımlamaktadır: "**Bir ev, bir binit, bir hizmetli fazlası hırsızlıktır**." Bunun dışında bu konuda birkaç hadis kaydedelim. Bu kez de merhum Ahmed Hambel'in "Zühd" isimli kitabından birkaç hadis verelim:

ZÜHD VE VERANIN HAK DİNDEKİ ÖNEMİ

- **VERANIN DİNDEKİ** ÖNEMİ

662. Ömer bin el-Hattâb'dan (r.a) rivayet edildiğine göre **o: "**Şüphesiz din, gecenin sonunda yapılan birtakım amellerden ibaret değildir. **DİN, ANCAK VERÂ** İLEDİR." buyurmuştur. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **ZÜHD TAMAHIN ZITTIDIR. TAMAH, İHTİYAÇTAN FAZLASINI ELİNDE TUTMAKTIR.**

50. Ebû Hureyre diyor ki: **"Resûllulah (s.a.v.), d**ünya **hayatında z**ühd **insanın kalb**

ve bedenini rahatlatır, dünyada tamah ise gam ve kederi çoğaltır, buyurmuştur." (Kitab-ül Zühd- Ahmed Hambel)

1. İTİDAL VE KAVAM ÜZERİNE YAŞAYAN MÜLKTEN MESUL DEĞİLDİR. FAZLASINDAN SORGUYA ÇEKİLECEKTİR.

64. Hasan (r.a) diyor ki: "Resûllulah (s.a.v.): **'Kul üç şeyden dolayı sorguya çekilmez. Bunlar, içerisinde (başını sokacak kadar barındığı) evi, belini doğrultacak kadar yiyeceği ve üzerine giydiği elbisesidir.' buyurmuştur."** (Kitap-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- ÇOK ÖNEMLİ BİR **SÖZDÜR: MÜLK BİRİKTİRENLER- REZZAK'A NANKÖRLÜK EDERLER.**

96. Ebû Müslim el-Havlanî diyor ki: **"Dünyada zahidlik, ne helali haram etmek ne de malı melali terk etmekledir. Dünyada zâhidlik, ancak Allah'ın elinde olana, kendi elindekinden daha fazla güvenmen; başına bir felâket geldiği zaman, felaket başında olduğu müddetçe onun ecir ve mükâfatına son derece ümitli olmandır."** (Kitap-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- İTİDAL VE KAVAM ÜZERE OLANIN FAZLASINI İNSANOĞLUNUN İSTEMEYE HAKKI YOKTUR. BİR BARINAK**,** BİR SOMUN**, GİYSİ VE SU YETERLİDİR.**

114. Osman b. Affân (r.a) Resûlullah'ın (s.a.v.): **"Âdemoğlunun başını soktuğu bir ev, karnını doyurduğu kuru bir somun, bedenini örttüğü elbise ve bir de sudan ötesinde bir hakkı yoktur."** dediğini haber vermiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **KAVAM ÜZERE YAŞAMAK**

2353. Hasan'ın rivayet ettiğine göre Resûllulah (s.a.v.) bir başka hadiste şöyle buyurur: **"Âdemoğlu üç şey için hesaba çekilmez. Avretini örten elbise, belini doğrultacak kadar yiyecek ve sığınacak kadar bir ev**. Bunların dışında her şeyden hesaba çekilecektir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **RESULULLAH,** ÜMMETTEN **KAVAM ÜZERE YAŞAMA KONUSUNDA SÖZ ALMIŞTI. BUNU TUTMADILAR DİYE AĞLARMIŞ.**

155. Hasan (r.a) diyor ki: **"Selman (r.a) ölmek üzereyken ağlamaya başladı. Kendisine 'Seni ağlatan nedir ki? Sen Allah Resulü'nün sohbetinde bulundun.' denildi. O da: 'Dünyaya esef etti**ğimden veya ona meylim bulunduğundan dolayı ağlamıyorum. **Fakat Resûllulah (s.a.v.) bizden bir söz almıştı. Biz, o ahdimizi terk ettik. O bizden, herhangi birimizin azığının bir yolcunun azığı gibi kendisine yetecek kadar olmasına dâir söz almıştı.' (Râvî diyor ki:) Daha sonra, geriye bıraktığı mala bakıldı. Hepsi yirmi veya otuz küsur dirhem kadardı."** (Kitab-ül Zühd)

Râvi'nin son cümlesi olan, "Geriye bıraktığı mala bakıldı." sözü Kur'an İslam'ında önemli kriterdir. Maide suresi 38. ayette belirtilen hırsızlıkta da sonuca bakılır.

Eğer itidal ve kavam seviyesinin üzerinde bir mülk artışı varsa bu insan cimrilik etmiştir. Artanı elinden çıkartıp topluma iade etmediğini ihtiyaç fazlası mülkü haber vermektedir. Yani Kur'an bir kimsenin hırsız olup olmadığına karar verebilmek için mal varlığına bakılması gerektiğine dikkat çekip bu konuya çok objektif bir kriter getirmiştir. İşte sahabeler döneminde de bu sonuca bakılır ve bir kişinin hırsızlık yapıp yapmadığına karar vermek için iade etmesi gereken fazla kazancı mülkünden çıkartıp devlete iade edip etmediğine bakılırmış.

- **RESULULLAH VERA, TAKVA VE ZÜHD ÜZERİNE AHİD ALMIŞTI:**

794. Muhammed b. Amr'dan İrak b. Mâlik'in şöyle dediğine şahit olduğu rivayet edilmiştir: "Ebû Zer: 'Ben kıyamet gününde sizin, Resulullah'a (s.a.v.) **en yakın olanınızım**, zira onun şöyle dediğini duydum: '**Kıyamet gününde sizin bana en yakınınız, benim onu dünyada bıraktığım haliyle dünyadan ayrılanınızdır.' Allah'a yemin ederim ki benden başka sizin hepiniz dünyada bir şeylere teşebbüs ettiniz' demiştir."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

İşte günümüz muhafazakâr (liberalist-kapitalist) Müslüman'ının uzak durduğu gerçek budur. Kur'an'a davet edersin, "Sen Resulullah sünnetini inkâr mı ediyorsun, o postacı mıydı?" der. Resulullah yolu olan zühd üzere alınan bid'ata davet edersin, bu kez de yan çizmek için mezhep imamını delil gösterir. İşte İmam Ahmed Hambel, bu dört imamdan birisi değil mi? Hangi yorum vera, takva ve zühde yakınsa ahsen olan o değil midir? Biz burada daha ziyade Batı'nın mülk tutuksunun sınırlanmasında sadece servet ve sermayenin kısıtlanması anlayışının dar ve yetersiz olduğunu belirtmek, bir ev ve geçimlik iş edinmeyi örneklemek için bu hadisleri delil olsun diye verdik. Hem servet ve sermaye hem de mülk tutkusunun diğer unsuru olan şan-şöhret tutkusunun da sınırlanmasını içeren mülk kavramını ortaya koymaya çalıştık. Bu çabamız, mülkte sınırlama olmamasının, mülkün bütün unsurlarıyla iştirak halinde kullanılmamasının aşırı mülk sahibi insanların tahakküm yetkilerini, kendi nefislerine uygulamaları gereken tahakkümün dışına taşırıp başkalarına tahakküm etme şeklinde kullanmalarına sebep olduğunu ortaya koymak içindi. Öyleyse bunlara ilişkin örnekler de verelim ki mülk tutkusunun sınırlanmasının sadece servet ve sermayenin sınırlandırılmasından ibaret olmadığını Batılı kolektivistler de öğrensinler.

- **MÜLKE HER BİR YÖNÜYLE TASARRUF EDENLERİN CENNETE GİRMELERİ ZORDUR.**

193. Ali bin Ali diyor ki: "**Hasan'ın şöyle dediğini işittim: 'Müslümanların fakirleri zenginlerinden kırk yıl önce cennete gireceklerdir. Diğerleri ise dizlerinin üzerine çökmüş bir vaziyette bekleyecekler. Bu arada Allah Teâlâ onlara, 'Siz miydiniz (dünyada) insanlara hükmeden, onların işlerini çekip çeviren? Benim sizinle görülecek bir işim var.' diyecektir.' Hasan diyor ki: 'Allah'a yemin olsun, Allah'ın işlerini kolaylaştırdığı kimseler hariç, hesapları çok zor olacaktır.' "** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)**.**

ÇALIŞANLARA HEM YOKSULLUK HEM DE AÇLIK SINIRI ALTINDA

ÜCRET VERİP KENDİLERİ BUNUN OTUZ KATINI ALAN YÖNETİCİLER, ALLAH DİVANINA HANGİ YÜZLE ÇIKARSINIZ?

Aşağıdaki hadis yöneticinin, mülkün tahakküm unsurundan arınmasını vurgulamaktadır. Halka hükmetme yerine, halkın hükmü altına girmek... Bunun zıttı ise tahakküm anlamında mülkleşmedir. Yine suda (rızık) kendisini en sona atması mülk tutkusunun servet ve sermaye unsurunun terki, aksi davranış ise servet, sermaye tutkusu, egoist davranma, mülkleşmedir. Ey halktan otuz kat fazla ücret almayı içine sindiren, dindarı istismar eden yönetici! **Halkın tümünü** itidal seviyesinde yaşatacak iş ve aş sahibi yapmadan bir kuruş bile ücret alamazsın! Dikkat edilirse maaş demedim ücret dedim çünkü maaşın azamisi asgarisi olmaz, maaş kavramı maişetten gelir ve geçimlik anlamına gelir. Ne geçimliği sağlamayan yoksulluk veya açlık sınırı altında ne de bunun çok üzerinde maaş olmaz, eğer olursa ona ücret denilir.

- **HALKIN EFENDİSİ ONA HİZMET EDENDİR.**

2383. [4:122, Hadîs No: 4752]

Enes'ten (r.a.) rivayetle:

"Halkın efendisi ona hizmet edendir. Onlara su dağıtan suyu en son içer." (Suyuti- Camius sagir)

Su dağıtanlar, mülkün siyasi ve ekonomik erkini elinde tutanlardır. Arap kültüründe su deyimi rızık kaynakları anlamına gelir. Suyun adil dağıtımından Allah indinde sorumlular ise yöneticilerdir. Şimdi de bu sorumluluğun tersine olarak mülkleşen ve mülk devlet anlayışına geçen kötüye gidişi, bir hadisle örnekleyelim.

2395. [4:129, Hadîs No: 4771]

Abdullah bin el-Hars'tan (r.a.) rivayetle:

"Benden sonra bazı devlet başkanları ortaya çıkacak. Fitne onların kapılarında, develerin dinlenme yerlerine çöktükleri gibi yerleşecek. Onlar bir o kadarını dininden almadan hiç kimseye bir şey vermezler." (Suyuti-Camiu's Sağir)

Şimdi ise, mülkün servet unsurundan arınmış, yine tahakkümden de arınmış kâmil insanın durumunu anlatalım. Mülkleşmenin cehalet olduğu da hadiste belirtilmiştir.

2589. [4.276, Hadîs No: 5296]

Enes'ten (r.a.) rivayetle:

"Müslüman olup da geçimi kendisine yetecek kadar olan kimseye müjdeler olsun." (Suyuti- Camius Sagir)

- İHTİYAÇ FAZLASINI TOPLUMA İADE ETMEMEK CEHALLETTİR.

2591. [4.277, Hadîs No: 5298]

Zeyd bin Eslem'den (r.a.) rivayetle Peygamber Efendimiz (a.s.v.) şöyle buyurmuşlardır:

"Cehaleti terk eden, malının fazlasını veren ve adaletle iş gören kimseye müjdeler olsun!" (Suyuti- Camius Sagir)

Yine mülk şehveti kapsamı içinde bulunan şöhreti terk etmeye ilişkin bir nakil de şudur:

- **MÜLKÜN ŞEHVETİNİN,** ŞÖHRET AYAĞI DA TEHLİKELİDİR.

2249. Yine İbrahim b. Edhem'in şöyle dediği nakledilir: **"Meşhur olmayı seven, Allah'ı gönülden tasdik etmiyor demektir."** (Kitab-ül Zühd. Ahmed Hambel)

- ŞATAFATLI GİYİM VE PAHALI BİNİTE BİNENLERDEN ALLAH YÜZ ÇEVİRİR. **KEREMKÂR OLSA BİLE BU BÖYLEDİR.**

795. Şehr b. Havşeb, Ebû Zer'in şöyle dediğini rivayet etmiştir: **"Kim şatafatlı elbise giyer veya şaşaalı binite binerse Allah ondan yüz çevirir. Her ne kadar ona kerim davransa bile."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- İLİM, MÜLKÜN İNSAN İÇİN TUZAK OLDUĞUNU BİLMEKTİR.

200. Hişâm b. Hassan, Hasan'ın (r.a) şöyle dediğine şahit olduğunu söylüyor: **"Allah'ın, kendisini dünya nimetlerine gark ettiği kimse orada bununla, kendisine tuzak kurulmadığından emin olabiliyorsa onun ilmi ve ufku daralmış demektir. Allah'ın dünyayı kendisinden uzak tuttuğu kimse de böylece dünyada kendisi için hayır murat edildiğini anlamıyorsa ilmi ve görüşü daralmış demektir."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Çünkü bol kazançlı iş, bilimsel açıdan **başkalarının işine mâni olmak** demektir. Sermaye ve üretim araçlarını elinde tutan kesim, toplumun çoğunluğunun kendi işini kendisinin yapmasına mâni olmuştur. Bu kesimin, bu bol kazançtan ihtiyacı olanı alıp oran tutmadan artanla birçok insana tam olarak infak etmesi gerekir (Bakara ayet 219). Veya sosyal devlet kurup artanın tümünü vergi olarak ona vermesi, dini sorumluluğunu bu demokratik sosyal hukuk devletine devretmesi gerekir. Çünkü elinde kazanma vasıtalarını bulundurduğu için zimmetine geçirdiği şey, ihtiyaç sahiplerine gitmeliyken onların yeterli imkânlara sahip olmamasından dolayı bu kazanç donanımlının zimmetine geçmiştir. Kur'an, Musa kıssasında bunu ne de güzel anlatır, Musa'nın asası bir üretim aracıdır, buna sahip olmayanların kısmetlerini yutar ki bunu Allah veciz bir şekilde "Ejderhaya dönüşen asanın yutması olayı" ile ne de güzel anlatır. Bunun için kazancın ihtiyaçtan fazlası ona haram olmuştur. Cumartesi ashabının lanetlenmesi bu sebepten olmuştur. "Ellerinde üretim sahalarını ve üretim araçlarını tutanlar, bu imkâna sahip olmayanların geçimini üzerinize alın." ilahi emrini by-pass etmek için buldukları çözüm: "Cumartesi ve pazar günleri ferdi üretimlerimize ara verip rızık sahalarımızı ve üretim araçlarımızı iki günlüğüne onların emrine veririz ama onların sürekli nafakalandırılmasını üstlenmeyiz." demek olmuştur. Bu Allah emri değil, mülk şehvetini içlerinden atamamış bu liberalistlerin hileli yoluydu ki Rabb'imiz bunu dahi ihlal edeceklerini bildiği için, o günlerde bol balıkla onları denedi. Sonuç olarak sözlerinden dönüp rızık kaynaklarının haftada

bir gün bile onlara gitmesine hased ettiler. Ey Hak dinin sosyoekonomi politiğinden habersiz kardeşim! İbrahim oğullarına 1/7 vergi/zekât az bulunmuş ve bağışlanmayıp lanetlenmelerine yetmiştir. Onlara bağışlanmayan mağdur ve mahrum hakkı sana bağışlanacak mı zannediyorsun? Yahudi'nin verdiği verginin yanında çok komik ve cimrice kırkta bir vergiyle nasıl kul hakkından kurtulacaksın? Rızık kaynaklarına ve üretim araçlarına sahip olarak ihtiyacının üzerinde kazanç sağlayan insanın temizlenmesi ise kazancını temin ettiği çevre insanına ihtiyaç fazlasını tekrar iade etmekle mümkündür. Kendisini ancak bu şekilde haramdan temizler. Eğer toplum medeni ve siyasal yapılanmasını tamamlamışsa bu fazlalığı, üzerinden üç gece dahi geçirmeden maliye hazinesine yatırması gerekir. Bunan sonra sorumluluk yöneticidedir. Aksi takdirde, zimmetinde ihtiyaç fazlası kaldığı için hırsız durumuna düşer. Şimdi buna ilişkin birkaç nakli delil sunalım. Kazancın içinden günlük ihtiyacı alıp gerisini topluma iade etmek haktır. Böyle yapmayanlar semirmek için kazananlardır. Kârın sermayeye eklenerek yeniden üretime sokulması diye tanımlanan kapitalist üretim tarzı budur. Hak sahiplerine hakları teslim edilmediği için bazı kesimler zenginleşmiştir. Kur'an'ın Maide suresi 38. ayetinde tanımlanan hırsızlık fiili de budur zaten. Çünkü kesb "cem etmek" anlamına da gelir.

- **SEMİRMEK KÖTÜ BİR AMELDİR. SEMİRMEK DİNİN İNFAK GÖREVLERİNİN İHMAL EDİLİP BORCUN ERTELENMESİYLE OLUŞUR. BU İSE ZULÜM OLARAK YETER. DEMEK Kİ BUNU SİSTEM YAPAN LİBERALİST-KAPİTALİST SİSTEM ZALİM OLMAK İÇİN YETERLİDİR.**

903. Ebû Osman el-İclî, İbn Mes'ûd'un: **"Eğer semizlik bir insan olsaydı, mutlaka kötü birisi olurdu."** dediğini, yine: **"Zulüm olarak borcunu sürekli tehir edip geciktirmek yeter."** dediğini haber vermiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Semirmek, zenginleşmek, kişinin güç kuvvetinin artmasıdır. Hadis bunun bilimsel nedenini anlatıyor. Zengin kişi, hak edenlerin ve hakkı olanların haklarını vermediği, ihtiyacından fazlasını infak etmediği veya ihtiyacının üzerindekini hesap tutmadan fazlalığı olduğu gibi hazineye veri olarak iade etmediği için semirmiştir. İşte herkesin eşit şekilde kazanım vasıtalarına sahip olmadığı bir topumda, elinde imkânları var diye alabildiğine, başkalarına fırsat vermeden mülk toplamak, sonra da bununla semirmek zulüm olarak yeter. Bunun için antikolektivist olan bütün sistemleri ister bilelim isterse iktisat ilmini bilmediğimiz için doğru bulalım, ama yine de bunların borcun ertelenmesiyle biriken şeyler olup bize haram olduğunu unutmayalım. Çünkü başkalarının elverişli vasıtaları (sermaye, üretim araçları, son teknoloji vs.) bulunmadığı için biz onlara fark atmışızdır. Bu, Hak din evrensel hukukunda her kesbedenin üzerine borç olarak yazılmaktadır.

- İŞ ADAMI, İNFAK BORCUNU ERTELEYEREK İŞ KURMUŞ VE SERVET YAPMIŞTIR. ÖYLE İSE ÖLDÜĞÜNDE VEYA MİRASÇILARI BU İŞİ TERK ETTİKLERİNDE **TOPLUMA ÖDEMELERİ GEREKEN BORÇLA YAPTIKLARI SERMAYE VE SERVETİ TOPLUMA GERİ VERMELİDİRLER.**

904. Dahhak, İbn Mes'ûd'un şöyle dediğini rivayet etmiştir**: "Dünyadaki herkes misafir, mal ise ödünçtür. Misafir gidicidir, ödünç malın ise geri ödenmesi zorunludur."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Başka nakli delillere geçmeden hemen bunun gerekçesine ilişkin bir nakli delil sunalım ki insan zenginliği yaratan değil, onu bir yerden bir yere nakleden varlık olduğunu bilsin. Kendisinde biriken kazanç fazlanı, ihtiyaç sahiplerine götürmesi gerekirken; kendi imkân bolluğu ve el çabukluğuyla suyu kendisine çeviren bahçe sahibi gibi, tüm maddi imkânların akışını sadece kendisine çevirmiş olan insan, ihtiyaç fazlasının zimmette tutulmasının hırsızlık olduğunu bilmelidir. Resulullah, kendilerinden zühd üzere hayat yaşama yolunda misak aldığı halde bir kısım sahabenin bu sözlerinde durmayıp günlük rızkın dışında ertesi güne kalan rızık, bol dirlik ve fazla miras bırakacak kadar mülk edinmelerinin hırsızlık fiili olduğunu açıklar. Resulullah zamanındaki ümmetin zühd ve veraya dikkat eden takva ehli olduğunu hatırlayarak ağlamıştır.

HAK DİNDE HIRSIZLIK, İHTİYAÇ FAZLASINI ZİMMETTE TUTMAKTIR.

YANİ, BAKMAKLA YÜKÜMLÜ OLDUKLARININ ZORUNLU VE FAYDALI İHTİYAÇLARINDAN ARTAN İHTİYAÇ FAZLASINI TAMAMEN AHARIN İHTİYACINA SARFEDİLMEYİP SERVET VE SERMAYE EDİNMEKTİR. DİN AÇISINDAN HIRSIZLIKTAN TEMİZ KALMAK İÇİN BU FAZLALIĞIN, AHARIN İHTİYAÇLARI İÇİN SOSYAL HUKUK DEVLETİ YÖNETİMİNİN EMRİNE VERİLMESİ GEREKİR. BU FİİLLERE İSYAN EDİP İHTİYAÇ FAZLASINI VERGİ OLARAK VERMEYEREK ZİMMETTE TUTMAK, HAK DİN AÇISINDAN HIRSIZLIKTIR. (Maide-38 ve Bakara-219/2)

1984. Nuseyr b. Za'lûk'un bildirdiğine göre Rebî' b. Haysem (bir gün) sakalları ıslanıncaya kadar ağlamış, sonra: **"Biz öyle bir topluluğa ulaştık ki biz onların yanında hırsız gibiyiz."** demiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **SİZ KİBRE VE LÜKSE TEŞVİK EDİYORSUNUZ.**

2275. Evzâ, Bilâl b. Sa'd'ın şöyle dediğini nakleder: "Sizden önceki insanlar birbirlerini sâlih amellere, namaza, zekâta, hayır işlemeye, emr-i bi'l-ma'rûfa ve nehy-i ani'l-münkere teşvik ederlerdi. **Siz ise bugün birbirinizi kibre ve lükse teşvik ediyorsunuz."**(Kitap-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **ALLAH ZAHİD OLMAYI EMRETTİĞİ HALDE DÜNYAYA MEYİL GÜNAH OLARAK YETER.**

2278. Bilâl b. Sa'd bir başka sözünde şöyle der: **"Allah bize dünyaya rağbet etmeyip zahid olmayı emrettiği halde ona rağbet etmemiz günah olarak bize yeter."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **ZENGİNLİĞİ YARATAN İNSAN DEĞİLDİR. ZENGİNLEŞEN SADECE ONU NAKLEDENDİR. YANİ MECRASINI KENDİ HANESİNE ÇEVİRENDİR.**

2283. Abdurrahman b. Yezîd b. Temim ise ondan şunu nakleder: **"Ey dünyada ebedî kalacak gibi hareket edenler, siz zenginliği yaratamazsınız**. **Bir yerden başka yere nakledileceksiniz**. Nasıl ki babanızın sulbünden, annelerinizin rahmine, rahimlerden dünyaya, dünyadan kabre, kabirden mahşere, mahşerden de ebedî bir hayata nakledileceksiniz."(Suyuti- Camius Sagir)

- İNSANIN NASIL **MALINDA BAŞKASININ HAKKI VARSA İLMİNDE DE BAŞKASININ HAKKI VARDIR.**

2287. Süleyman b. Semir, Kesir b. Murra›nın şöyle dediğini haber verir: «**Sefih insanların yanında hikmetli konuşma, seni yalanlarlar**. **Hekim kimselerin** (HİKMET EHLİ) **yanında bâtıl şeyler söyleme, seni azarlarlar**. **Ehlinden ilmi men etmeyin** günahkâr olursunuz. Ehli olmayana ilmi vermeyiniz, cehaletini arttırırsınız. **Bilin ki nasıl malınızda başkalarının hakkı varsa ilminizde de vardır."(**Suyuti-Camiu's Sağir)

Kur'an hem özel mülkiyetin sınırını hem en fazla çalıştırılacak işçi sayısını vermiş bulunmaktadır. Dikkat edilirse iş sahibi bedenen çalışacak, ancak bir yardımcıyı işçi olarak çalıştırabilecek. Uygulamada bu, çoluk çocuğu küçük olduğu için kendisine yardım edebilecek durumda olmayan küçük çiftçi ve küçük esnaf, küçük zanaatkârın birlikte çalışırken kullandıkları bir nevi usta-kalfa ilişkisi düzeyindeki ilişkilerde söz konusu olur. Bunun fazlasını çalıştırmak artı değere el koymak olacağından, hırsızlık sayılmaktadır. Mülkleşme kavramına Hak din böyle bakar. Zaten Maide suresi 38. ayet bunun için getirilmiştir. Resulullah'ın hadisi de bu ayete açıklık getirmek içindir. Bize gösterdiği yol ise artı değerin kazançtan çıkartılmamasının hırsızlık olduğu gerçeği ile artı değerin sermayeye eklenerek tekrar üretimde kullanılması anlamına gelen **kapitalist üretim tarzının** da hırsızlık fiili sayıldığı açıklamasıdır. Aynı zamanda Maide 38. ayetteki hırsızlık fiilinin failinin, sadece menkul bir malı sahibinin izni olmadan alıp götüren değil; aynı zamanda ticari, sınaî, tarımsal üretimde bulunanın artı değerlere el koyması fiilini işleyenler olduğunu da açıklamış olmaktadır. Ayrıca bu, kişinin her türlü sermaye ve teknoloji, doğal enerji vs. kullanarak bolca kazandığı şeyden, yalnız ihtiyacı olanı alıkoymayıp bundan fazlasını alıkoymasıyla oluşmuş hırsızlıktır. Fazlalık zimmetten çıkartıldığında hırsızlık olmaktan çıkar.

Demek ki buradaki gizlilik, ancak ekonomi bilimini iyi bilenlerin fark edebileceği nitelikte ve kolay fark edilemez olduğundan dolayıdır. Belki Roma hukukundaki hırsızlık da böyle bir nitelik taşımaktaydı. **Gizlilik** niteliği, suçun unsuru olarak ekonomik niteliğini belirtmek içinken, kavramın deforme edilmesiyle, bu nitelik gözlerden kaçırılmış olabilir. Zaten Resulullah (s.a.v) bir hadisinde **çiftlik işletmeciliğini** "**gaflet"** saymıştır (Kütüb-ü Sitte cilt 3 sayfa 171). Bu hadis mealen şöyledir: "Çiftlik edinmeyin, dünyaya bağlanır kalırsınız." Bu hadiste kullanılan kavramla ilgili day'a (zay'a) konusunda hadis şerh kitabında açıklama yapılmıştır. Bu açıklama şöyledir: "Bağ-bahçe ekim tarlası (üretim sahası), köy manasına gelir. En nihayetinde, kişinin geçimini sağladığı sanat, ticaret, vs. her çeşit meşguliyete day'a denilmektedir. Hülasa dünya hayatının idamesi için gereken **kazanç vasıtalarının** hepsini anlamak bile mümkündür." Bu açıklama buraya kadar doğrudur. Zaten sözlük üzerinde teselsül eden mantığa göre bu böyledir. Ama bir şey daha vardır ki üretim araçlarını ve üretim sahalarını ihtiyacından fazla bir miktarda ellerinde tutanlar toplumda büyük bir ekseriyeti mağdur ve mahrum etmektedir. Bunu yapanlar bu zulmü fark etseler de etmeseler de bilimsel açıdan durum böyledir. Ayrıca buradaki maksat, hem işçi emeğinden gelen artı değerden hem de bunun kâr olarak sermayeye eklenmesiyle kapitalist üretime devam niteliği taşımasından

böyle nitelenmiş olmalıdır. Gaflet kavramı ise yukarıda açıklandığı gibi bol dirlik içinde yaşamayı da işaret eden bir kavramdır. Sirkat kavramının kavram analizi sonraki ciltlerde yapılacaktır. Özü ise işin gereği kazanca karışan artık değerlerin derhal topluma iade edilmeyip servet ve sermaye yapılmasıdır. Zaten iktisat ilmi de buna kapitalist üretim tarzı demektedir. Gerek fabrika gerek ticaret ve gerekse tarımsal faaliyetlerde kiralık emek suretiyle yapılan işlere karışan ve ödenmeyen emeğin kârını dışarı çıkartıp kârı toplumun tümünün infakı için kullanmadığından kişi hırsızlık yapmış sayılır. Ayrıca mudarebeyi yasaklayan hadislere bak ve gör ki toprak ağalarının kurduğu partileri dindar zanneden müslümanların cehaletini anla.

Nitekim Hak din bununla da kalmaz. Hadis kitabının aynı sayfada kayıtlı bir diğer hadisinde, mülk hırslılarını ve kendisinin ve geçindirmekle yükümlü bulunduğu ailesinin geçimliği dışında kalan her kuruşu infak etmeyen mülk tutkunlarını öyle nitelendirir: "Altına tapanlar mel'undur. Gümüşe tapanlar mel'undur." Yani bu haller lanetlenme sebebidir. Din ve bilhassa Hak din ekonomi politiklerini, bu veciz sözlerle de ortaya koymuşlardır. Bu sınırlar içinde kalan kimseler kolektivizmde ne zorlanır ne de kınanırlar. Ancak toplumun bütün üretim tarzlarının bu şekilde cılız işletmecilere kalmasına da sebep olmamak için Allah düşmanları ve kendi düşmanlarının ayaklarının altında sürünmemeleri için de büyük işletmelerin mülkiyeti, toplumun genelinin nam ve hesabına işletilerek toplumsal güç yükseltilir (Enfal suresi ayet 60). Bu yola Allah "**Sebil**" demiş ve çok değer verdiği için de "**Sebil-ullah"** kavramı ile pekiştirerek tarikten ayırmıştır. Manası ise bütün imkânların toplumun tümünün ortaklaşa kullanımına açılmasıdır. En azından ağırlıklı kamu işletmeleri ihtiva eden karma ekonomidir. Mustafa Kemal devletçiliği bunun ilk adımıdır. Din ekonomi politiği (şeraiti ve minhacı) bu istikamette tecdit edilmelidir. O zaman irtica olmaktan çıkar. İlk müceddid Ömer bin Abdülaziz'in yol ve yorumu da böyledir. Hayır yapmak isteyenler ayrı vakıflar kurarak değil, "Beytülmal" içinde ellerinin işini birleştirerek hayırlarını yapmalıdırlar. Kur'an'ın Leyl suresi de bu istikamettedir. İşlerin ayrılmayıp birleştirilmesi ve el birliğiyle yapılmasıdır. Çünkü kitap, malı ve parayı biriktirmeyi yasaklamıştır. Yüzlerce dolaylı ayetlerin yanında doğrudan olanlardan birkaç tanesi şunlardır: Ali İmran ayet 49; Tövbe 34, 35; Tebagun 15, 18; Hümeze 1, 4. ayetler örnek olarak sunulabilir.

SEBİL İYİ BİR SADAKADIR.

ÇÜNKÜ SEBİL**; YOL, KÖPRÜ, SULAMA KANALI GİBİ HERKESİN İSTİFADESİNE AÇIKTIR**. **ZATEN KAVRAM KAMUCULUĞU ANLATIR. ALLAH BUNA YOLUM DEMİŞ VE KUR'AN DA TARİKİ DEĞİL, SEBİLİ KULLANMIŞTIR**.

3704. [6.184, Hadîs No: 8873]

Ebu'd-Derda'dan rivayetle:

"Kim bir ağaç diker de ondan bir insan veya yarattıklarından **herhangi bir yaratık yerse bu mutlaka onun için sadaka olur."** (Suyuti- Camius Sagir)

Hal böyle olunca demek ki özel teşebbüsler tarafından güçlü sermayeler biriktirerek fazladan mal yapılması Hak din açısından imkânsızdır. Bunun yanında

küçük ölçekli ve birisi mal sahibi olmak üzere, bir de yardımcısının eşliği ile yapılabilecek küçük işler mümkündür. Bu halde de bu yardımcıyla usta, kârı nısfete göre paylaşırlar. Yani yaratılan değerin yarısı çalışan iş yeri sahibinin, diğer yarısı da ona yardımcı olan çırak veya kalfa nitelikli işçinindir. Çünkü servet ve sermaye biriktirmek yasaktır. Elde edilen kârı sermayeye eklemek de yasaktır. Kârın topluma iade edilmesi gerekmektedir. Oysa liberal kapitalizm kârı topluma iade etmemek (infakı durdurmak), bunu sermayeye ekleyerek yeniden üretime sokmak ilkesi üzerinde yürür. Bu ise artanı (zekâtı) vermemek ve riba yemektir. Bakara suresi 219. ayete karşı gelmek, iffetli davranmamaktır. Bu ise Allah ve Resulü'ne savaş açmaktır (Bakara 279). Demek ki geçimlik dışındaki büyük işlerin kamu eliyle yapılması gerekmektedir. Çünkü geriye bu seçenek kalmıştır.

- **"BEN LİBERALİST SİSTEMDE YAŞARIM VEYA BATI SOSYOEKONOMİ POLİTİĞİNE DÂHİL OLURUM AMA** YİNE DE MÜMİN **KALIRIM."** DİYENLERE İŞTE DOĞRU CEVAP**:**

3828. [6: 354, Hadîs No: 9592]

Enes'ten (r.a.) rivayetle:

"Suda yürüyüp de ayakları ıslanmayan var mı? Dünyaperest de böyledir; günahlardan uzak kalamaz." (Suyuti-Camiu's Sağir)

Hak din literatüründe **"birr"** sahibi olmak takvanın ta kendisidir. Zulmetmeyen ve zulme de uğramamak için önlem alan adamdır. Bütün insanlık için esaret zincirlerini kıran kimsedir. Buna İsa peygamber "oruç ehli" der. Ayrıca bu nitelikteki insanlara, yeryüzünde Allah için ve ona layıkıyla kulluk etmek için dolaşan kimse, anlamına gelen gezici dervişler de denmiştir. Bunlar her türlü imtiyaz ve farklılığın bir zulüm olduğunu iyi bildikleri için, köleci sistemden nefret ederler. Mülkün üç şehvetinden de kaçınırlar. Zahid olarak da anılabilirler. Bakara suresi 177. ayette nitelikleri sayılmıştır. Bunlar, hakkıyla oruç kavramının etimolojik temeline sadık kalanlardır. Takva ve vera sahibidirler. Zühd ehlidirler. Ne zenginleşip insanları, cahillerin fark edemediği gölgede bırakarak onlara zulüm yaparlar ne de başkalarının kendilerine gölge yapmasına müsaade ederler. Bunu ise antiliberalist hayat anlayışlarıyla sistemleştirerek gerçekleştirirler. Malâk-ı Sıdk, bu oruç ehlinin yerleşik düzende medeni toplumu kurup sınıfsız bir erdemliler toplumu oluşturanlarına örnektir. Şimdi bu haşyet ehlinin yüksek ahlaki niteliğine ilişkin bir rivayet verelim. Bunlar, Bakara suresi 286. ayette belirtildiği gibi Rablerinin tavsiyesine uyarak, Allah'ın verdiği rızka vasıtasız ulaşmaya çalışan hami-mahmi sisteminin hiçbir zaman tutulmayan adalet vaatlerine kulak asmayanlardır. Ancak rekabetin zulüm haline geldiği "Neo Liberalist" dünyada kim kimin yükünü çekebilir? Kim imkânı olmayanlara her gün kendi kazancına eşit miktarda infak etmeyi hakkıyla yerine getirip verdiği sözü yerine getirebilir? Önce buna ilişkin hak din ilkesini verelim.

- ÖNEMLİ BİR **SOSYOEKONOMİ POLİTİKTİR. İŞ-AŞ VERİYORUZ DEYİP HAMİ-MAHMİ SİSTEMİNİ ÖVENLERE BİR DERSTİR.**

2248. Ebû Muâviye, İbrahim b. Edhem'in şöyle dediğini nakleder: **"Allah ile arana başka nimet veren sokma! Aksi takdirde borcun çoğalır." (**Kitab-ül Zühd,

Ahmed Hambel)

Bu borç minnet borcudur. Zaten fitne kavramının bir anlamı da minnettir. Fitne ortadan kalkmadan din Allah'ın olmayacağını Kur'an bize bildirmiştir. Demek ki hak olan ilk yapılacak iş, rızkıyla insanın arasına kimsenin giremediği bir sistemin kurulmasıdır.

HAK DİNİN TASVİP ETTİĞİ SOSYOEKONOMİ POLİTİK, BİRİLERİNİ FAKİRLEŞTİREREK KENDİNE MAHKÛM ETMEK DEĞİL, SOSYAL DEVLETİ KURARAK GEÇİM KAYNAĞI EDİNDİRMEKTİR.

1806. Ebû'l-Ahves, Abdullah'tan naklen Hz. Peygamber'in (s.a.v.) şöyle dediğini bildirir: "Bilir misiniz hangi sadaka daha efdaldir?" **"Allah ve Resulü daha iyi bilir" dediklerinde: "Kardeşine para getiren bir kazanç, binek veya koyun yahut SÜT İNEĞİ VERMEK.**" diye karşılık verir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel) İşte **Maun suresinde geçen maun kavramının üç anlamından birisi, sağılır hayvan vermek, diğeri ekilebilir toprak vermektir. Muhafazakârlar bu surenin Arapçasını namazda okurlar ama bir kez merak edip de maun kavramının anlamını sözlükten öğrenmezler. Bunun için de 1945 yılında Toprak Reform Yasası'nı çıkararak Maun suresini ihya etmeye çalışan partiyi dinsizlikle itham eder de bu yasayı iptal etmek için parti kuran toprak ağalarının bu amaçla kurduğu Demokrat Parti'yi de dindar diye savunurlar. Oysa ayetleri önemseyip onları kim ihya ederse o dindar; kim ihmal ederse o da dinsizdir. K**ıyametin kapıya dayandığı şu ahi**r zamanda bunları öğrenin artık.**

- **EYLEMİ SÖZÜNE UYGUN VE DOĞRU OLMAK, YOLLARIN EN EMİNİNİ SEÇMEKTİR.**

1782. Recâ b. Ebî Seleme der ki: "Yunus b. Ubeyd'in Hasan Basrî ve İbn Sîrîn'i şöyle tavsif ettiğini işittim: **'Ben Hasan Basrî gibi sözü, davranışıyla uyuşan bir adam görmedim. İbn Şîrîn ise dini konusunda kendisine iki yol gösterilince en güvenilir ve şüpheden uzak olanı seçerdi.'** " (Kitab-ül Zühd. Ahmed Hambel)

Daha sonra sırası geldikçe değineceğimiz gibi, Deccal şüpheli alanlara aldırış etmeyen sistemlerin hamisi liberalizm ve kapitalizmin yeryüzü temsilcisi finans kapitalin sahibi emperyalisttir. Takva dinini terk edip fetva dinine geçenler bu taifeyi ve onların sistemini mümin zannederek peşlerine düşerler. Oysa Deccal ve onun yoluna davet edenler, yani süfyanlar, münafıklardır. Bu münafıkların özel ismi süfyandır ki suret-i haktan görünerek Müslümanları Deccaliyetin ardına takar. Zühd, verâ ve takvadan, onun pozitif şekli olan mülkün iştirak halinde kullanılmasından iğrenen güruhun uluslararası sermayenin savunucularıdır bunlar. İşte bu mel'una onun için Yuhanna esinlerinde antichrist denilir yani İsa karşıtı, seyahat karşıtı, kolektivizm karşıtı denilir. Bu bencil lanet, umumi su alma yerinden herkesle birlikte su almaya razı olmayıp suyun yeryüzünde akışını engelleyen gedikler edinerek mesih düşmanlığı yapar. Süfyan denilen işbirlikçi yöneticiler, zalime destek olduklarından, milletlerini ona mahkûm ettiklerinden yerleri cehennemin en dibindedir. Çünkü münafık, parayla imanı birlikte götürmek ister. Bunun için liberalizmi sosyal devlete, İsa manastırlarına ve kolektivizme tercih eder.

MÜNAFIKLIĞIN ÖNEMLİ ALAMETİ MÜLK TUTKUSUDUR.

197. Bişr b. Mansûr, Şumeyt'in (r.a): "**Bu para ve pullar var ya! İşte münafıkların sıkıntısı bunlardır. Zira onlar sebebiyle kötülüklere sevk olunuyorlar.**" dediğini haber vermiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **TAKVA VE VERA SAHİPLERİ HELAL MALI EDİNMEKTEN BİLE KAÇINIRLARDI. İŞTE BUNLAR MÜNAFIKLARA BENZEMEZ, TAKVA SAHİPLERİYDİ.**

201. Hasan (r.a) şöyle demiştir: **"Allah'a yemin olsun, öyle insanlara yetiştim ki eğer onlardan birisi, şu malı helalinden almak istese alırdı. Onlara 'Şu maldan nasibinize düşeni gelip de helâli hoş olarak almaz mısınız?' denilirdi de cevaben 'Hayır, çünkü biz onu almanın kalbimizi ifsad edeceğinden endişe ederiz.' derlerdi."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **TAKVA, ÖFKEYİ YENME, TAMAHKÂRLIKTAN KURTULDUKTAN SONRA SÖZ KONUSU OLUR.**

1759. Yine Hasan'ın bildirdiğine göre, el-Muzenî, «İnsan öfke ve **tamahkârlık** yönünden de arınmadıkça takvaya **ulaşamaz.**" demiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- ÖNEMLİ BİR GELECEK HABERİ: **SESLİ KUR'AN OKUYARAK GÖSTERİŞ YAPANLAR VE BUNLARA DALKAVUKLUK EDENLER, ONUN EMİR VE YASAKLARINI TUTMAZLAR. "ALLAH BİZİ BAĞIŞLAR" DERLER. GÜVENCELERİ** İSE **TEK ALLAH'A İNANMAKTANDIR. İŞTE BUNLAR HAKKI, ADALETİ UMURSAMAYIP İNSANLARI ATEİST Mİ, İNANIYOR MU DİYE AYIRAN AMERİKANCI DİNCİLERDİR.**

1746. Câ›fer, Ebû›l-Âliye›nin şöyle dediğini rivayet eder: **"Bir zaman gelecek, insanların göğüsleri Kur'ân okuya okuya parçalanacak. Fakat bir lezzet ve halâvet bulamayacaklar. Kur'ân'ın emirlerini yerine getirmede kusur ettiklerinde, 'Allah, Gafur ve Rahim'dir.'** diyecekler. Kur'ân'ın yasakladığı işleri yaptıklarında **'Biz Allah'a şirk koşmadıkça O bizi af edecek.'** diyeceklerdir. **Onların bütün işleri yalandır, doğruluk bulmak mümkün olmayacaktır. Kurtlara koyun postu geçirerek insanları aldatacaklardır. En dindarları yağcı olacaktır."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Bu mealdeki Kur'an ayetlerini açıp açıkladığımızda durum şu olur: Din ödenmesi gereken borçtur. Buradaki anlamı kendini yalnız Allah'a borçlu hissetmektir. Bu ise tüm aracıların devreden çıkartılarak doğrudanlığın devreye sokulmasıyla mümkündür. Fitne, bu ayetlerde "minnet ve mihnet altında bırakan sosyoekonomi politik" anlamına gelir. Cihat ise eğriliğin yerine doğruluğu koymak için plan program dâhilinde bilimsel yolun takip edilmesidir. Diğer anlamı ise, görüş ve içtihat ortaya koymaktır. Tıpkı bizim yaptığımız gibi. Mülkleşmek fitneyse yine çoğunluğa gitmesi gereken rızkın, imkânsızlık nedeniyle belli ellerde toplanması zengin olmak için yarışmayı gerektirir. Yarışmak ise kin, öfke, hased ve düşmanlıkla rakibi yenmeyi icap ettiriyorsa (liberal-kapitalist sistem ve onun serbest piyasa ekonomisi dediği

lanet şey budur, böyledir), yine bütün kuvvet hasmı yenmek için daha güçlü olmayı, dahagüçlü olmak ise daha çok mülkü toplamayı ve cimrilik yaparak vermemeyi gerektiriyorsa kapitalist sistemden daha büyük fitne olabilir mi?

- **EBRAR GÜZEL AHLAKI NASILDIR? ONLAR HAREKETLERİNİN SONUÇLARINI BİLİRLER VE YERE BASARKEN BİLE GÖZLE SEÇEMEYECEĞİ KADAR KÜÇÜK KARINCALARIN OLABİLECEĞİNİ AKLEDİP YERE SERT BASMAZLAR.**

2253. Süfyân b. Uyeyne›nin naklettiğine göre Hasan Basrî›ye **"İyi insanlar (ebrâr) kimlerdir?" diye sorulur. O da: "Küçük karıncalara bile eziyet etmeyenlerdir."** diye cevap verir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Mü'min, zalim olmamak zorundadır. Zalim olmayacaksa aristokrasi, oligarşi, plutokrasi ve neoliberalizm sisteminde ne içeride ne de dış dünyada başarılı olamaz. Öyle ise mü'minin bu sistemde başarılı olması mümkün değildir. Eğer başarı sağlamışsa zaten mü'min değildir. Mutlaka kendisini ve toplumu buradan uzaklaştırıp antiliberalist bir sistem uygulayarak hem ayaklar altında sürünmekten kurtulup vakarlı bir hayat yaşar hem de dini görevlerini mülkle kirlenmekten arınıp korunarak sürdürebilir. Gerçek anlamda tayyibat da budur. İşte bu rivayet, eğer haşyet sahibi olmak istiyorsan takva ve vera dinine sadık isen, pozitif zühd (mülkte iştirak) içinde yaşa ve böyleleriyle dış temas kur, der. Yoksa Hak dinin güzel ahlakından bir kültür kırıntın varsa asla zulüm yapmayı beceremeyeceğinden, zulme batmış dünyada yapamazsın mesajını veren bir nakildir aşağıda verdiğimiz. Şöyle ki:

- **SERBEST REKABET SİSTEMİ ZULÜM SİSTEMİDİR, GERÇEK MÜ'MİN BURADA BAŞARILI OLAMAZ.**

2252. Abdullah b. Evs, Amr b. Evs'in şöyle dediğini rivayet eder: **"Haşyet sahibi insanlar zulmetmezler. Zulmettikleri zaman ise muvaffak olamazlar."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Çünkü kâmil mü'minler, eline geçeni infak ettikleri için servet ve sermaye biriktirip kapitalist olamazlar. Darlık içinde yardımlaşmayı ve kamudan hizmet karşılığı aldıkları maişeti helal bildikleri için, zühd kültürü genlerine işlemiş olduğundan "Kapitalist-Emperyalist" arenada başarılı olamazlar. Şöyle ki:

- **SON SÖZE DİKKAT ET. VARLIKTA İNFAK EDEN DEĞİL, AKSİNE "VARLIĞINI ELİNDE TUTMAYIP İNFAK EDEN KURTULUR". YA DARLIK İÇİNDE YÜSR**Ü TERCİH **EDECEKSİN YA DA GELEN RIZKI MEVLANA'NIN ELİNİ EĞİK TUTTUĞU GİBİ SALACAKSIN.**

968. Ebû's-Selîl'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: «Meclisimize bir şeyh geldi. Babası veya amcasının Resûlullah (s.a.v.)'ı Bakî'de gördüğünü söyleyerek Resûlullah'ın şöyle dediğini söylemiştir: **'Kim bugün bir sadaka verirse kıyamet gününde o sadakasıyla lehine şahâdette bulunurum**.' Bu arada bir zât geldi ve 'Hayır, vallahi Bakî'de ondan daha siyah yüzlü, daha kısa boylu ve daha çirkin birisi yoktur. Vallahi, **Bâkî'de şu deveden daha güzeli yoktur.'** dedi. Resûlullah da **'O sadaka mıdır?'** diye sordu. Adam: 'Evet ey Allah'ın Resulü.' cevabını verdi. Bir başkası adamı kınayarak,

'Deveyi tasadduk ediyor. Hâlbuki vallahi deve ondan çok daha hayırlıdır.' dedi. Resûlullah (s.a.v.) onun sözünü işitti ve: **'Yalan söyledin, bilakis o, devenden de senden de çok daha hayırlıydı.'** diye birkaç kere tekrarladı ve**: 'Darlık içinde geçinenle varlığını infâk edenler kurtuluşa ermişlerdir.' dedi."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

2251. Recâ b. Ebî Seleme'nin rivayetine göre İbn Muhayrîz bir şey satın almak için bir dükkâna girer. Satıcıya bir adam, "Bu kimdir, biliyor musun? Bu İbn Muhayrîz'dir." der. Bunun üzerine İbn Muhayrîz ayağa kalkar ve **"Biz buraya paramızla bir şeyler almaya geldik, dinimizle değil."** der. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

İşte bu hadisler, din istismarcılarıyla muttakileri ayırmamız için bir kriterdir. Onlar ki neokapitalizmle entegre olmayı vera ve takva dini olan Hak dine aykırı bulmazlar, işte onlar din istismarcılarıdır. Onlar ki dini, siyasette oy almak, ticarette meta edinmek için kullanırlar, işte bunlar da aynı gruptandır. Şöyle ki:

- **"DİNİMİZLE DEĞİL, PARAMIZLA BİR ŞEY SATIN ALMAYA GELDİK." KEŞKE DİN İSTİSMARCILARI BUNA KULAK VERSELERDİ. OY TOPLARKEN EHLİYETLERİYLE DEĞİL, DİNLERİYLE TOPLAMAYA ÇALIŞANLARA GÜZEL BİR ÖRNEKTİR.**

Görüldüğü gibi din, ekonomi politiğinde kolektivizm bir lüks değil, kapitalist kalkınma, bireysel kâr ve kazanç "**İhtiyaç Kadar"** engeline takıldığı için zorunlu bir yoldur. En azından karma ekonomi farz ve vaciptir. İslam'ı çok iyi bilen ve ona saygılı olan, cumhuriyeti kuran kadrolar devletçilik ve halkçılık ilkesini kabul ederek KİT'leri tesis ettiler. Böylece geçmişte ihmal edilen birçok ayet ve hadisi ihya etmişlerdir. Ne yazık ki kendisini dindar zanneden birçok insanımız ilmi ana kaynaktan almadıkları için din istismarcılarının yalanlarına uyarak bu elit kadroları dinsizlikle suçlayıp günaha girdiler. Tek kişinin bedensel gücü ile başarılacak işler dışında kalan büyük işlerin, kamunun müşterek güç ve varlığı ile yerine getirilmesidir hak olan. Yine bu kolektif üretim tarzının yarattığı kâr, kazanç ve nemalar, toplumun en düşük gelirlilerinin veya elinden iş gelmeyenlerin, zayıf kalmışların, elinde üretim araçları yeterli olmayanların ihtiyaçlarının giderilmesi için kullanılmalıdır. Ayrıca melelerin aç gözlülüğü nedeniyle muztazaaf konuma düşmüş **ve mağdur edilmişlerin** konumlarının iyileştirilmesi için kolektif işletmeler veya kamu işletmeleri kurulmalı ve bu kâr ve kazançlar bu kurumlara aktarılacak gelirler olarak kullanılmalıdır. Yine kifayet eden miktarın ne olduğu Kütüb-i Sitte'nin 3.cilt sayfa 173'te şöyle açıklanır: "Sizden birine dünyalık olarak bir hizmetçi (hizmetli) ve Allah yolunda cihat için bir binek edinecek kadar mal toplaması yeterlidir." Yine aynı cildin 177. sayfasında ihtiyaçtan fazla bina için Resulullah'ın şunu söylediği kayıtlıdır: **"Bilin ki zaruri olmayan bir bina ev sahibine vebaldir."**

Mü'min asla biriktirmez. Çünkü bu nefsin tamahkârlığıdır (Haşr suresi ayet 9) . Bunun için Resulullah şöyle demiştir:

- **SAKLAMA, İNFAK ET.** İNFAK ETMEMEK**, ER-REZZAK İSMİNİ KÜÇÜMSEMEKTİR.**

401. Muhammed b. Uleyye'den, şu rivayet edilmiştir: "Resulullah (s.a.v.), (bir

gün) Bilâl (r.a)'ın yanına gitmiş, yanında bir miktar hurma olduğunu görmüştür. Bunun üzerine ona: 'Bu ne?' diye sormuş. O da: **'Saklayıp (bir kenara koyduğum) bir miktar hurma.'** cevabını vermiş. Resulullah: **'Cehennem ateşinin senin için (hazırlanmış) buhar olmasından korkmuyor musun? Onu infak et, ey Bilâl! Arşın sahibinin seni yoksul bırakacağından endişelenme!' demiştir."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Hak din, yukarıdaki bireysel iş yapma ve servet, sermaye sınırlamasını getirip kolektivizmi adres gösterip dayatmamış olsa idi dahi **nurun** çocukları akıl ederek yine de muttakiler kolektivizmini (pozitif zühd) icat ederlerdi. Bilhassa Kur'an, ehline **vera** ve **takva** gereği, bu tür bireysel güçlenmeyi sınırlandırmış, **denî** şeyler için kendini tutup ihtiyaç olanla yetinmeyi tavsiye etmiştir. Diğer yandan kitap bize şu tavsiyelerde bulunmaktadır: "**Düşmanın gücüne, karşı güç oluşturunuz."** (Enfal ayet 60). Aksi takdirde bazı pasifist cemaatler gibi, fakir ve dilenci bir topluluktan ileri geçmek mümkün olmazdı. Ama elimizde öyle mükemmel bir vahyî var ki aklını kullanan, Kur'an'daki vera ve zühd anlayışının pozitif olduğunu hemen fark eder. Yani mal fitnesiyle kirlenmekten korkanlar, kesb etmekten de geri dururlar ki bu Allah'ın istediği şey değildir. Kesbet fakat yığıp biriktirme, hemen üleş. Zaten eski muttakiler bunun için mülkte iştirakı yaşamlarına uygulayarak havra ve manastırları, buralardaki mülkün iştirak halinde kullanılmasını, insan haklarından korunmak ve ahirete tertemiz gitmek için ihdas etmişlerdir. Burada üretim yaparak düşmana karşı dik durmanın vasıtalarını hazırlamışlardır. Yani inzivayı redderek pozitif zühdü uygulamışlardır.

ALLAH İNDİNDE VELİLER, ALLAH'I VELİ VE VEKİL EDİNENLERDİR. YOKSA ALLAH SAMEDDİR VE YARATTIĞI BİR KULU VELİ EDİNMEKTEN MÜNEZZEHTİR.

339. Vehb b. Münebbih şöyle demiştir: "Havariler, İsa'ya (a.s.) 'Ey İsâ! Kendilerinde hiçbir korku ve kederin olmadığı Allah dostları kimlerdir?' diye sormuşlardır. İsâ (a.s.): 'Onlar, insanlar dünyanın zahirine bakarken dünyanın batınına bakanlar, insanlar dünyanın önünü düşünürken sonunu düşünenler, kendilerini öldürmesinden endişe ettikleri şeyi (nefislerini) öldürenler, kendilerini (er-geç) **terk edeceğini bildikleri şeyi terk edenlerdir. Böylece dünyadan daha çok istemeleri, aza talip olmaları, onu anmaları onlar için bir kayıp; dünyadan kendilerine isabet edenle sevinmeleri, hüzün olmuştur. Dünyadan haksız olarak kendilerine sunulan payeleri terk edip bırakmışlardır.** Dünyalık şeyler eskiyip parçalansa onları yenilemeye yeltenmezler, dünya harap olup viran olsa tamirine kalkışmazlar. Gönüllerinde dünya tamamen ölüp gitse onu diriltmeye teşebbüs etmezler. Bilakis dünyalarını yıkıp âhiretlerini kurarlar, dünyayı satıp ebediyen kendileri ile beraber olanı alır, **refah içerisinde olacakları bir dünyayı ellerinin tersi ile iterler**. Dünya ehline, cezaya çarptırılmış saralılar nazarıyla bakarlar, ölümü çok anar, hayattan bahsetmeyi terk ederler. Allah'ı ve Allah'ın zikrini çok severler. **Allah'ın nuru ile aydınlanır, O'nun nuru ile çevrelerine ışık saçarlar**. Onların hayret-i mucip haberleri vardır. Hayretengiz haberler onların yanındadır. **Kitap onlarla ayakta kalmış, bu kitabı onlar tatbik etmişlerdir.** Kitap onlardan bahsetmiş, onlar da kitabı telaffuz etmişlerdir. **Kitabın bilgisi onlardadır. Onlar kitap ile bilgiye erişmişlerdir**. **Eriştikleri ile beraber bir nimet, umduklarından başka bir güven, sakındıklarından başka bir korku**

bilmezler ve tanımazlar.' demiştir." (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Buradan da anlaşılacağı gibi imtiyazlı bilgi peşinde koşanlar, vecde gelerek oyalananlar ve böyle bir iddiada bulunanlar asla Allah dostu olamazlar. Eski zahidler kitabı en iyi anlayanlardır. Allah nuruyla ışık saçanlar Suffa ehlidir. Bunlar safı asla bozmaz, öne geçip dünyadan paye beklemezler. Diğerleri ise sadece sofudur. Ham bir hayal ve boş ümitlerle oyalanırlar. Aklını kullanan bir muttaki, bu mesajı doğru okur ve paradoksu aşar. Bana, birey olduğum için eşitliği bozmamam, **safı bozup** ileri geçmemem için fazlalığı derhal mülk dışına çıkartıp bana yetişememişlere tevzi edip onları kendi seviyeme çekmem emredilmiştir. O zaman bu ikinci emri yani, liberal kapitalist üretim tarzı yolunu terk etmem gerekir. Çünkü liberalist, her türlü aşırma ve el koyma yolunu kullanarak riba ve nema ile beslenir. Bunun Allah ve Resulü'ne savaş açmış olan fasıkların yolu olduğu bilinince, bu yolla güçlenenlerle baş edebilmek için, "Nasıl bir toplumsal güce sahip olup da bu emri (Enfal 60. ayet) yerine getiririm?" diye düşünür ve şu sonuca varırdı: Yasaklanan ihtiyaç fazlasını (**zekevat**), birey olarak zimmetimde tutmamam gerekir. Sınırlanan iş hacmimde bireysel palazlanma ile safı bozmamam gerekir. Hâlbuki bir birey değil, kurum olan ve adına beytülmal denilen tüzel kişilik, böyle bir yasağın içinde değildir. "Öyle ise kolektif bir üretimi toplumun tümünün ahitleşmesiyle yerine getirirsek bu boşluğu böyle giderir, paradoksu aşarız." sonucuna kolayca varır takva ve vera sahibi. Kolektivizm niteliği itibarı ile tek ve üniter bir vakıftır (mülkün durma yeri). Doğrusu da budur. Hak din, şirketleşmiş birden çok vakfa müsait değildir. Beytülmal hak olan vakıftır. Zaten vakıf, durmaktır. Yani ihtiyaç fazlasının, kişinin değil, ammenin mal varlığında durmasıdır. Beytülmal zaten bu işlevi yerine getirmektedir. Feodal ve federal kafalılar bunu kavrayamazlar. Çünkü hizipleşerek yaşama ve bireysel övünme ve kibirlenme kültürleri cahiliye döneminden kalma mizaçlarıdır. Varlıkların tümünün aynı "havuzda" biriktiği beytülmal, feodalizmin hileleri ve sistemi kutsama telaşından kurtulmuş akılların kavrayacağı bir şeydir.

Büyük çaptaki üretimleri, dağıtımları, toplumun tüzel kişiliğine yaptırarak küçük ve geçimlik için yapılan bireysel üretimin serbest bırakılmasında bir sakınca yoktur. Kişinin tek başına yürüttüğü, aile efradı ile sürdürdüğü ve ancak geçimini sağlayacak nispetteki geçim yolları böyledir. Böylece geçimliğin üzerinde kâr ve kazanç getiren işlerin, özel kişi ve tüzel kişilere yaptırılıp bireylerin SEMİRMESİNE olanak sağlayarak çoğunluğu muztazaaf durumuna düşürme tehlikesi bertaraf edilmiş olur. Gelir dağılımındaki denge, mizanda adalet ilkeleri gereğince kurulmuş, kıst yerine getirilmiş olur. Böylece, Karun gibi ihtişamlarıyla toplumun cahil kesiminin aklını başından alan fitne odaklarından da millet temizlenmiş olur. Çünkü sistem gereği nefsi azdıracak kadar fazla mülk, kimsenin mülkiyetine ve zimmetine geçmemiştir. Bireyi kirletmemiştir. Ayrıca toplumun her ferdi buradan ihtiyacını gördüğü için birey olarak verenler ve alanlar yoktur. Veren kibir ve riyadan korunmuş, alan mihnetten arınmıştır. Herkes bu müşterek mala, tüm kazancını koyar. Sonra, az koyan da çok koyan da hiç koyamayan da ihtiyaç nispetinde alma imkânına sahip olduğu için kimse mağdur olmaz. Kimse de kimseden doğrudan yardım alma utancını yaşamaz. Nimeti birilerinden bilip müşrik de olmaz. Nimeti Allah'tan bilip yalnız ona hamd ve teşekkür eder. Bir insanı velinimet bilmek şirktir. Zaten ilk hâkim Ebu Bekir Rahmetullah zamanında ihtiyaç fazlası (zekevat) tek elden vergi

olarak toplanarak, tek bir vakıf olan beytülmalda bulunmaktaydı. Keyfi ve yüzdelikçi zekât (cimrilerin yolu) ve bireysel vakıf bu ilkelere aykırı olarak aristokrasinin dini yozlaştırmasıdır. Bu yozlaşma dinde hileyi çok iyi beceren, bu konuda uzman olan bir kısım Yahudilerden İslam'a geçmiş olmalıdır. Bu yol kapitalist üretimde inat edenlerin buldukları hileli yoldur. Bu konudaki haberden bir kısmını (selam ona olsun) İsa'dan dinleyelim.

BAZI FAKİHLERİN İLİM EHLİNE YAKIŞMAYAN MİZACI

390. Hişâm ed-Dustuvâî şöyle diyor: "İsâ b. Meryem'in (a.s.) hikmetinde (şu vardır): **'Siz, hiçbir karşılık olmaksızın rızıklandırıldığınız dünyada, dünya için çalışıyorsunuz da karşılık olmadan rızıklandırılmayacağınız âhiret için çalışmıyorsunuz. Yazıklar olsun size, kötü bilginler; hiçbir iş yapmıyorsunuz, ama ücret alıyorsunuz.** Yakında dünyadan çıkıp kabrin darlığına ve karanlığına düşeceksiniz. **Allah size oruç ve namazı emrettiği gibi, sizi** mâsiyetlerden de men etmiştir. Dünyada kendisine rağbet edilecek en faziletli kimse iken, **nasıl olur da dünya ilim ehline âhiretten daha değerli olabilir? Dünyaya yönelmişken ve kendisine zarar verecek olan şeyler, faydası dokunacaklardan daha cazip gelirken, o nasıl âhiret yolcusu olan ilim ehlinden sayılabilir?** (Bulunduğu mevkinin) Allah'ın (c.c.) ilim ve kudretinden olduğunu bilip dururken, **makamını küçük gören, kendisine verilen rızka kızan bir kimse nasıl ilim ehlinden olabilir**? Allah'ı (yaptığında) isabet etme (noktasında) itham eden birisi nasıl ilim ehlinden olabilir? **Ve sözü (ilmi) amel etmek için değil de konuşmak için arzu eden bir kimse nasıl ilim ehlinden olabilir?' der."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- İLİM ADAMLARI DÜNYA ADAMLARININ İŞLERİNİ "KİTABINA UYDURMALARI" İÇİN MÜSAİT FETVALAR VERDİKLERİNDEN KÜÇÜK GÖRÜLDÜLER.

119. Abdullah b. Mes'ûd (r.a.) diyor ki: **"Eğer ilim adamları, ilimlerini muhafaza edip onu ehline tevdi edebilselerdi, devirlerindeki insanların efendisi olurlardı. Ne var ki onlar, ilmi dünya adamlarına verdiler. Onlar da ilim adamlarını küçük gördüler. Peygamberinizi şöyle derken işittim: 'Kim ki, bütün tasalarını bir tasa yerine koyarsa, Allah ötekilerinde ona kefil olur. Kim de dünya işleri karşısında gam ve kederini çoğaltırsa Allah, onun hangi dert vadisinde helak olacağına aldırış etmez.' "** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Kolektif mülkiyete dönen mal beytindir. Beytullah'ındır. Sebildir, Sebilullah'tır. Herkes, doğrudan Allah'tan almış, aradakiler çekilmiştir. Böylece yükümlüler borçlarını peşin ödemiş, alacaklı konumundaki muhtaçlar ve dar gelirlilerin hakları da daha kazanç doğmadan belirlenmiştir. Hasatta hemen vermek de ihsan da (sözün en güzeline uyup en güzeli uygulamak) budur. Bu da Kur'an emridir. Toplumun her ferdi artık yaşama ve yaşam için gereksinim duyduklarına özgürce kavuşmuş, kardeşlik doğmuş, **bir tarağın dişleri gibi hep bir hizada** olan konumlarıyla gerçek dostlar olmuşlardır. Çünkü çıkar çatışması ve rekabet yok olmuş, düşmanlığın yerini dostluk almıştır. Amaçlar müşterek ve işlerin birleştiği yerde hakiki dostluk kurulmuş olur. Rekabet var ve işler ayrı ayrı ise düşmanlık kaçınılmazdır.

Mülk fitne olmaktan çıkmış, kimsenin kimseyi ayartacak (Karun bütün

ihtişamıyla halkın karşısına çıkınca) (**Kasas ayet 76-84)** bir farklılık cazibesi kalmamıştır. Mülk ve mülkleşmek fitne olmaktan çıkartılmıştır. Sermaye ve teknoloji birilerini mülkleştirmek için değil bilakis, seküler anlayışların asırlardan beri açtığı aranın kapatılması için kullanılmıştır. Gerçek barış şartları yerine getirilerek adalet **(kıst)** sağlanmıştır. Allah insana teknolojiyi bunun için bahşetmiştir. Yani yılların ferdiyetçi sistemlerinin bozduğu sosyal dengeyi düzelterek açılan nifak çukurlarının doldurulması için vermiştir yüce Allah. Eğer kolektivizme geçilmez ise bu bir nimet olmaktan çıkar, aksine, zaten güçlü olanın daha da devleşmesine, zulmün daha da şiddetlenmesine sebep olan kuvvet aracı haline gelir. Allah ise ilim ve teknolojiyi insana vermekle zulmü teşvik etmekten münezzehtir. O bunu rahmetinden vermiştir. Öyle ise teknolojinin rahmet istikametinde kullanılması gerekmektedir. Bunun için de şeraat ve minhac (plan program) fitneyi daha ortaya çıkmadan önleyecek niteliğe kavuşturulmalıdır. Bir başka anlatımla sosyoekonomi politik, Hak dine yakışacak ve yaraşacak hale getirilmelidir. Dini literatürdeki dünya kavramının anlamı ve mülk şehvetini (selam ona) İsa şöyle açıklamıştır:

- ŞEYTAN MÜLK TUTKUSUYLA BİRLİKTEDİR.

487. Saîd b. Abdülaziz, İbn Huleys (Yezîd b. Meysere)'den şu rivayette bulunmuştur: "Îsâ b. Meryem (as)**: 'Şeytan dünya ile hilesi ise malla beraber bulunur. Malın güzel (gözükmesi) nefsin arzularıyla, tam olarak elde edilmesi ise** şehvetlerledir**.' demiştir."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Mülkleşmeyi, şu şekilde izah etmiştir: Hem servet ve sermaye sahibi olmakta hem de yönetimde zirveleşip insanlara hükmetmekte hırslı olmak.

Dünya olmayan ve mülk şehveti içermeyen hali de şöyle ifade eder:

- İĞVADAN KAÇINMAK**, RIZKI GÜNLÜK İSTEMEKTİR.**

488. Muhacir b. Habîb diyor ki: "Mesih Îsâ b. Meryem (as) şöyle demiştir: **'Ey Havariler topluluğu! Nefislerinizi helak ederek dünyaya talip olmayın.** Dünyadakileri terk ederek nefislerinize (kurtarmaya) bakın. Çıplak geldiniz, çıplak gideceksiniz. **Yarının rızkını istemeye bakmayın.** Bugün olan, bugüne yeter. **Allah'tan rızkınızı günü gününe kılmasını isteyin.' "** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Toplumlar Hak dini ve Allah vahisini anlayamamış veya nefislerinin hevasına uymadığı için yüzdelikçi zekâtı tutturup gitmişlerdir. Dine alıştırılan toplumlar için bu yeterli olabilir. Ama dinleri kemal bulmuş ve dinde kemale ermiş insan ve toplumların mükellefiyeti ihtiyaçtan artanın tümünü infaktır (Bakara suresi 219/2). Bundan daha iyisi ise, "veranın öncüsü" (selam ona) İsa tarafından tebliğ edilen ve bizzat yaşanan Hak din sosyoekonomi politiğidir. Bunu da yine, Kitab-ül Züht isimli eserden alıntı yaparak ortaya koyalım. Bu önerilen ve davet edilen sisteme zulmün olmadığı, kimsenin kimseyi semirerek gölgelemediği sistem diyebiliriz. Dinde güzel olan şey siyasetin, ekonominin vs. dizginlerini elinde tutanların, işin doğasında olduğu için mağdur ve mahrumiyetlerine sebep olduğu muztazaafları kavam ölçüsünde infak etmesi ve kendisinin de kavam üzere yaşama ilkesiydi ya, işte (selam ona) İsa en güzele davet ediyor: 'Normal ve geçimlik kazancın üzerinde

gelir elde edenlerin toplumun geri kalan tümünü infakı güzeldir.' ilkesi var ya, biz bundan vazgeçtik, siz de bu işleri bırakın toplum bunları mülkte iştirak içinde yapsın. Bu bulunduğunuz hal, zulümdür. Çünkü infak etmek zorunuza gidiyor ya, siz ekonomi ilmini bilseydiniz onların mahrum ve mağduriyetlerinin sizin fazla özgür olmanızdan kaynaklandığını da bilirdiniz. Bırakınız bu işleri, böyle yapmak bile merhamettir, sevgidir. Gelin toplumun bir ferdi olarak siz de üretim sermayesi ve araçlarını elinde bulunduran beytülmalda onlar gibi maişet karşılığı çalışın. Yani gölge etmeyin, başka ihsan isteyen yok sizden demektedir. Musa kıssasında onun asasının ejderha olup alet, edevat kullanmayanların emeklerini yiyip bitirmesi örneği onun için bize anlatılmıştır. İşte bu davet, mutlak eşitlik içinde mülkün iştirak halinde kullanılmasıdır. (Selam ona) İsa, aşağıdaki rivayetten de anlaşıldığı gibi "fark" hayat felsefesinin önderi, öncüsüdür. İsa'daki bu maneviyata İsa ruhu denilir. Ahir zamanda gelecek olan şey işte bu sosyoekonomi politiktir. Bu ise pozitif zühd, yani verasal kolektivizmdir.

AŞAĞIDAKİ SÖZ DİYOJEN'İN, "GÖLGE ETME BAŞKA İHSAN İSTEMEM." SÖZÜYLE AYNI NİTELİKTEDİR. LİBERALİST-KAPİTALİST BİR KAZANÇLA İNFAK ETSEN NE ÇIKAR? ÇÜNKÜ KAZANÇ BİÇİMİ ZATEN ZULÜMLEDİR.

. **466. Ebû Abdullah diyor ki: "İsa b. Meryem: 'Ey dünyaya kul olanlar! Tasaddukta bulunacağınız yerde zulmettiğiniz kimselere merhamet edin.' demiştir."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- İNSANLARIN BİRBİRİNİ SEVMESİ VE BİRBİRİNE ACIMASI, ALLAH'A SEVİMLİ AMELDİR. EY ZENGİN VE ZENGİN DOSTU EVANGELİST, SENİN İSA'YI BEKLEMEYE NE HAKKIN VAR?

320. Vehb b. Münebbih'ten şöyle bir rivayette bulunulmuştur: **"Allah Teâlâ İsa'ya (a.s.): 'Ey İsa! Ben sana fakirleri sevmeyi ve onlara acımayı ihsan ettim. Sen onları seversin, onlar da seni severler. ONLAR SENDEN BİR ÖNCÜ VE LİDER OLARAK HOŞNUT KALIRLAR. Sen de onlardan arkadaş olarak memnun kalırsın. Bu iki ahlâkla kim bana mülâki olursa, gerçek şu ki amellerin en saf ve bana en sevimli olanı ile karşıma gelmiş olur.' diye vahiy etmiştir."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Mülk şehvetinden korunmanın ve Allah huzuruna üzerinde hiçbir insan hakkı bulunmadan gitmenin yolu, mülkleşme umudunun bulunmadığı, mülkün sınırlandırıldığı sistemi kurmak ve orada yaşamaktır. Bilgi edinmek için LEYL suresine bakıldığında yüsrün tavsiye edildiği görülür. Bu ekonomik sol, yani dini sağdır. Şüpheli şeylerden kaçınmak ve bir hadiste belirtildiği gibi, "Allah merasının yanında koyun otlatmamak" ilkesine bağlı kalmak da ancak antiliberalist bir sistemle mümkündür. Sistem, mülkleşme imkânına açık oldukça bu istek insan nefsinde devam eder. Sonunda nefis sürüsünü buraya daldırır. Şöyle ki:

- **DEVLETÇİ BİR DÜZEN MÜLK ŞEHVETİNİ SÖNDÜRÜR. BU DA CENNETE AÇILAN KAPIDIR. SOSYALİZM,** MÜLK ŞEHVETİNDEN ÜMİDİNİ KESMEKTİR.

611. Hişâm babasından, Hz. Ömer'in bir hutbesinde şöyle dediğini rivayet

etmiştir: **"Haberiniz olsun ki tama ve ye's zenginliktir. Bir insan, herhangi bir şeyden ümidini yitirdiği vakit, ondan müstağni olur."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- ÖMER **(R.A)'DEKİ MUTLAK EŞİTLİK ANLAYIŞI ÇOK MÜKEMMEL.**

621. İsmâîl b. Muhammed b. Sa'd b. Ebî Vakkas şöyle demiştir: "Ömer'e Bahreyn'den misk ve anber getirildi. Bunun üzerine o: **'Keşke, şu kokuyu bana güzelce tartıverecek bir kadın olsaydı da ben onu Müslümanlar arasında taksim etseydim. Bunu ne kadar isterdim.' dedi**. Hanımı, Âtike binti Zeyd b. Amr: 'Ben güzel tartarım, haydi getir de tartıvereyim.' dedi. Ömer: **'Hayır, olmaz.' dedi. Hanımı, 'Niçin?' diye sordu. Ömer: (parmaklar**ıyla kendi yanaklarına sü**rerek) 'Korkarım ki sen onu alır ve şöylece boynuna sürersin de ben (bu yüzden) ondan Müslümanlardan daha fazla istifade etmiş olurum.' dedi."** (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **KUR'AN OKUYARAK** İNSANIN **İLMİN KAYNAĞI HALİNE GELMESİ, RIZKI GÜNLÜK İSTEMEKLE SONUÇLANMIYORSA BU, KUR'AN OKUMAK DEĞİLDİR.**

630. İbn Ebî Hâlid'den rivayet edildiğine göre, Hz. Ömer (r.a.): "Kur'ân'ın hafızları, **ilmin kaynakları olun**. **Günü gününe Allah'tan rızık isteyin,** çokça rızık verilmemesinin size bir zararı dokunmaz." demiştir. (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

Burada hafız kavramı Kur'an ilkelerine vâkıf, onun içeriğinden haberli olarak onu zihnine yerleştirmiş kimseler demektir. Yani gerçek ilim adamları olanlara hitap vardır. Deniyor ki eğer Kur'an ilmini edinmişseniz, okuyup araştırdığınız, bir kulağınızdan girip diğerinden çıkmamışsa, onun ilkeleriyle ahlaklanmışsanız, ayaklı Kur'an bilgini haline gelmiş, Kur'an'ı özümsemiş ve içinize sindirmişseniz, ilmin kaynağı olmuşsunuz demektir. Öyle ise mülk biriktirmek yoluna gitmiyorsunuz demektir. Çünkü Kur'an'ı ilmin kaynağı olarak bilen, gören kimselerin dışa yansıyan ilk vasıfları mülke değer vermemek, mülkü biriktirmemek, akşamdan sabaha, bugünden yarına, zahire biriktirmemektir. Bunu emredeceğiniz için, öncelikle siz böyle yaşayan gani gönüllülerden olun denilmektedir. Bir şeye daha dikkat edelim, Kur'an'ı en iyi algılayan bu insanlar aynı zamanda "Ehli Kura" denilen zühd ehlidir. Deccal (neoliberalizm, uluslararası sermaye, emperyalizm vs.) en çok bu insanın ahlakından, onun mutlak eşitlik üzerine adaletinden nefret etmektedir. İnsanlık olarak verilen müjde ise kurtuluşun veraya sarılarak mümkün olacağıdır. İşte Mehdi'yi teşhis etmek de böylece kolaylaşmış olur. Bu ise mülkün iştirak halinde kullanılmasını akıl etmekten başka bir şey değildir. Yani nefsin mülk şehvetiyle mülk arasına beytülmal girmiştir. Deccal'ı yenmek için artanın tümünün infakı bile yeterli değildir. Çünkü yine Deccal sistemiyle bir özel teşebbüs bütünleşmesi vardır. Uluslararası sermayeye bir bağımlılık vardır. Kurtuluş ise itidal ve kavam üzere yaşayan, yani fakru tercih eden kitlelerin kölelik zincirini kırması için üretimi, toplumun doğrudan kendisinin yapması gerekir. Güçlü ve kendine yeterli varlığı olan zengin devlet ve kavam üzere yaşayan yükü hafif vatandaş formülüyle bu iş ancak kurtarılır. İşte din sosyoekonomisini vera üzerine oturtacak ve böylece bu

alanda veraya uygun tecdidi yapacak kişinin eliyle İsa ruhu (vera) vücut bulmuş olur. Böylece, ferdiyetçi bencilliğin ve kapitalizmin çanına ot tıkanırken, minhac da hakikatin ve evrensel hukukun sistemleşmesine dayanan, hakların ihlal edilmediği, insanların sömürülmediği sisteme dayanan bir ahlakilik halini almış olur. Eskiden hak dinin öz malı olan sosyalizm de kendi toprağına, **zühd**, **vera** ve t**akva** sahibi insanların bilimsel yoluna dönmüş olur. Mü'min de yitiğine kavuşmuş olur. İşte size Medine ensariyet düzeni, işte size hak mânâda medeniyet… Evvelce sahip çıkılmadığı için, vera felsefesi yabancıların eline düşmüş, doku uyuşmazlığı bulunan diyalektik materyalist toprakta beklenen ürünü verememişti. Bilim dışı bir kalkışma olan materyalist Marksizm'in, hiç de bilimsel olmadığı aşikârdır. Çünkü **mülk** kavramının içeriği bilinmeden mülksüzleştirmek sadece servet ve sermayesizleştirmek olarak algılanır. Bütün bunların yanında onun diğer iki unsuru olan şan, şeref tutkusu ve tahakküm (nefsi dışında başkalarına hükmetmek) arzusunun söndürülmesi de gündeme getirilmemiştir. Toplumun her kesiminin, her ferdine olan tahakkümünü kaldırmayı hiç nazara almadıkları için **mülk** şehveti bitmemiş, tahakküm edenler değişmiş ama tahakküm bütün şiddetiyle devam etmiştir. Yani bir haftaymdır. Ama Marksizm'de gerçek anlamda özgürlük, ancak manastır koletivizminde mümkündür. Büyük şefler yoktur. Çünkü mülksüzleşme kavramı tahakküm etmeye de müsaade etmez. Şunu hemen belirtelim ki mülkün her unsurunda müşterek olmak aslında mülksüzleşme değil, herkesin büyük kamu maddiyatına ait zenginliğe eşit bir şekilde hissedar olmasıdır. Mesela; siyasi demokrasi, mülkte sadece monarkın veya bir azınlığın tahakkümüne son verilip bu tahakküm unsurunun iştirak halinde kullanılmasından başka bir şey değildir. Bunun için de zaten, halk yönetimi tam ve gerçek değildir. Ama kimse buna mülkün siyaset ayağında mülksüzleşme diyemez. Mülksüzleşen kral veya oligarşidir. Hak sahibi olması gereken toplumun bütünü, kendi kendine hükmetme yetkisine fiilen sahip olmuş ve bunu iştirak halinde kullanmaktadır. Yani, hükmetme anlamına gelen mülkün (iktidarın) iştirak halinde kullanılmasından başka bir şey değildir.

Gelenekçi ve görenekçilerin bir demagojileri de **verâsal** (muttakinin sosyoekonomik tavrı) kolektivizme yaptıkları **ütopya** (olmayan yer) safsatalarıdır. Her iki grup da söylediklerinin, tarih ve arkeoloji açısından hiçbir bilimsel değer taşımadığını bildikleri halde, aklını kullanmayı bilmeyen kesimlere bunu yutturur. Gelenekçi muhafazakârlar akıl etmezler mi ki bu itirazı kapitalizm adına yapmaktadırlar. Söylediklerinin Firavun tarafından da aynen söylenmiş olduğunu bilmezden gelirlerken diyalektik materyalist felsefeye dayanarak hak olana ütopya diyenler, menşei tarihi Hak din kolektivizmi olan kurumu (manastır komünü), şirke dayalı diyalektik materyalizm safsatasına monte etme hilesini kullanarak aslıyla ilişkisini kesmeye çalışırlar. Bundan dolayı da kolektivizmin tarihi kökenini manastırla izah eden tarihi gerçekten yüzleri kızarmaz. Komün ve kollektivizmin tarihini izah etmeye çalışan herkes, mutlaka ilk örneğini manastırın muttakiler kolektivizminden verirler. Çünkü tarihi materyalistlerin tarihte böyle bir insani kurumu yoktur. Onların tarihi kurumu liberalizm ve onun grubundan olan siyasi, sosyal ve ekonomik yapılanmalardır. Öteki Yunan bunun bariz örneğidir. Mülkte iştirakı savunan mütedeyyin Pythagoras ve bütün idealist felsefe, mülkün iştirak halinde kullanılmasını savunurken, hevasına uyan o zamanın materyalist müşrik ve putperestleri, ferdiyetçi sistemleri savunmaktadırlar.

Kolektivizm, zulmü yok etmek ve fitneye son verip dini yalnız Allah'a özgü kılmak için, **eski muttakilerin** ihdas edip başarı ile uyguladıkları bir bilimsel yaşam biçimidir. Bu muttakiler, hem temiz kalmak ve (Kur'an, Leyl suresi 17,18,19.ayetleri) **mülk** şehveti ile kirlenmemek hem de inzivaya çekilerek güçten düşüp de meydanı zalimlere bırakmamak, yer yüzüne adaleti yerleştirmek için kurumlaşarak faaliyete geçirmişlerdir kolektivizmi. Yeryüzündeki binlerce **manastır** binası, kimi yerde çatılarıyla kimi yerde duvarlarıyla kimi yerde temelleriyle ortada durmakta iken ve bunlar mülkü iştirak halinde kullanan vera ve zühd ehlinin kurum kalıntıları olmasına rağmen, buna "olmayan veya olmayacak yer" demek yalandan başka nedir? Vera fikir, inanç ve kurumunun altında yatan saiki açıklayacak birkaç rivayet kaydedelim. Bunun, bütün mahlûkata merhamet etmek ve tüm canlılara yararlı olmak böylece Allah rızasını kazanmak üzerine bir felsefesi vardır.

ALLAH İYALİ, İNSANLARA EN FAYDALI OLANLARDIR.

2146. [3.505, Hadîs No: 4135]

İbn Mes›ud›dan (r.a.) rivayetle Peygamber Efendimiz (a.s.v.) şöyle buyurmuşlardır:

"Bütün yaratıklar Allah'ın aile fertleri hükmündedir. Allah'a en sevgili kimse, O'nun yarattıklarına en çok faydası dokunandır." (Suyuti-Camiu's Sağir)

Muttakiler, mülkün her alanda iştirak halinde kullanılmasını savunan, adaleti, eşitliği içine sindirmiş ve onun da ötesine geçerek merhameti hayata geçirmiş olan güzel ahlak sahipleridir. Bütün mahlûkata karşı adaletin de ötesine geçerek merhametli olmak, insanlıkta kemalin göstergesidir. Hem de bu imanın en önemli şartlarındandır. Şimdi bu konuda bir hadisi kaydedelim. Kütüb-i Sitte'de 1978 numara ile kayıtlı bu hadis şöyledir:

(1978) Rivayet Abdullah ibnu Amr İbni'l As'tan: "**Allah, merhametli olanlara rahmetle muamele eder. Öyleyse, sizler yeryüzünde olanlara merhametli olun ki semada bulunanlar da size merhamet etsinler**…"

İbn Mes'ud'dan gelen rivayette şu ilaveler vardır: Resulullah (a.s): **"Merhametli olmadıkça inanmış sayılmazsınız." hadis-i şerifiyle** merhameti, imanın şartları arasına koyunca Ashab şöyle demiştir: **"Ey Allah Resulü, hepimiz merhametliyiz."** Bunun üzerine Resulullah şu açıklamayı yapar:

"Bundan, birinizin arkadaşına karşı gösterdiği merhamet kastedilmiyor, bütün insanlara ve hayvanlara karşı olan merhamet kastediliyor."

Maişet karşılığında kamuya çalışanlar; aslında dul, yetim ve kimsesizler için artık değerlerini feda edenlerdir. Şöyle ki:

(184)- Safvân İbnu Süleym (radıyallahu anh) anlatıyor: "Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdu ki:

'Dul ve kimsesizler için çalışan, Allah yolunda cihad eden veya gündüzleri oruç tutup geceleri de ibadet eden kimse gibidir.' " (Kütüb-i Sitte, İbrahim Canan)

3.(186)- Ebu Musa (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu

vesselâm):

'Her Müslüman'ın sadaka vermesi gerekir.' buyurdu. Kendisine:

'Ya bulamayan olursa?' diye soruldu.

'Eliyle çalışır, hem şahsı için harcar hem de tasadduk eder.' cevabını verdi.

'Ya çalışacak gücü yoksa?' diye soruldu.

'Bu durumda, sıkışmış bir ihtiyaç sâhibine yardım eder.' dedi.

'Buna da gücü yetmezse?' dendi.

'Ma'rufu veya hayrı emreder.' dedi.

'Bunu da yapmazsa?' diye tekrar sorulunca:

'Kendini başkasına kötülük yapmaktan alıkor. Zira bu da bir sadakadır.' buyurdu."

Bu hadisi aşağıdaki gibi açıklamışlardır. Biz önce onu verelim. Sonra kendi kanaatimizi bildiririz.

1. AÇIKLAMA

1- Hadiste her Müslüman'a vermesi "gerektiği" belirtilen sadakadan maksat "farz" olan sadaka yani zekât değildir. Çünkü zekât vermek, zenginlere gerekli ve farzdır. Öyle ise mendûb olan sadaka muraddır.

Hadis "sadaka" deyince sâdece maddî bağışların araştırılması gerektiğini ifade etmektedir. Tatlı bir söz, şuurlu olarak başkasını rahatsız edici davranışlardan kaçınma bile sadaka olabilmekte ve üzerimizdeki borcun düşmesini sağlamaktadır. Ancak, bunlardan en üstünü, umumiyet itibariyle verilen maddî sadakadır. Mevcut yoksa çalışıp kazanacak sonra tasadduk edip bağışlayacak. Çalışamayacak kimse muhtaca yardım etmek suretiyle aynı borcu ödeyebilir. Muhtaç, mutlak bırakılmış, binaenaleyh yapılacak yardım da mutlaktır, her çeşit "yardım" buraya girer.

Son çâre olarak ma'rûfu işlemek ve zarardan kaçınmak gösterilir. Hadîsin el-Edebu'l-Müfred'de yine Buhârî tarafından kaydedilen vechinde *"Hayrı ve ma'rûfu emretsin."* denmiştir. Yukarıdaki hadisin ifâdesinde "ma'rufun emredilmesi" başlı başına bir amel olmakta ve "kötülük yapmaktan kaçınmak"tan önce gelmektedir. Ez-Zeyn İbnu'l-Münîr bu sonuncu durumun yani kötülükten kaçınmak sûretiyle sadaka işleme keyfiyetinin niyetle olacağını belirtmiştir. Yani tabiatından gelen mücerred bir terk yeterli değildir, "Allah'a tekarrüb, O'nun rızasını ve yakınlığını kazanmak düşüncesiyle kötülüğü terk etmelidir." der.

2- Şârihler yukarıdaki ifadede geçen «Ya bulamazsa?» tâbirinin tertip ifâde etmediğini, binaenaleyh gücü yeten kimsenin, aynı anda bu sayılanların hepsini yapabileceğini, bu tertibin sırf bir izah için, herkesin mutlaka bir sadakada bulunabilme imkânına sahip olduğunu bildirmek için geldiğini belirtirler.

3- Bu hadis, niyet dâhil her bir hayır amelinin sevab yönüyle sadaka derecesine çıkabileceğini göstermektedir. Ayrıca maddî sadakaya gücü yeten, öncelikle bunu yerine getirmelidir, bu zîra diğerlerinden üstündür.

4- Allah'ın mahlûkatına karşı müşfik olup mal bağışlama veya bir başka şekilde de olsa mutlaka bir iyilik yapma imkânı aranmalıdır.

5- Hadisin verdiği diğer bir derse göre, insanoğlu sırf kendisi için yaşamamalı, mutlaka başkasına sirâyet edecek bir hayırda bulunmalıdır. Muhammed İbnu Ebî Cemre bu amelleri efdaliyet ve iktidar derecesine göre şöyle sıralar: Sadaka; buna gücü yetmezse buna yakın olan veya bunun yerine geçen bir şey ki bu da çalışmak ve kazanıp harcamaktır. Çalışmaya gücü yetmeyen bunun yerine geçecek olan yardıma tevessül eder. Bu olmadığı takdirde ma'ruf amelde bulunmak. Bunun içine, önce zikredilenler dışındaki ma'ruf (aklen ve örfen hoş kabul edilen) ameller girer: Kişinin, yolda rahatsızlık veren bir şeyi kaldırıp atması, bu olmadığı takdirde namaz kılması, buna da gücü yetmezse şerri terketmesi gibi ameller… Bu en düşük mertebeyi teşkîl eder. Burada şerden maksat dinin yasakladığı her şeydir.

İbnu Ebî Cemre, hadiste içinde bulunduğu şartlardan dolayı mendub amellerden hiçbirini yapamayacak durumda olan kimselere teselli bulunduğunu ayrıca kaydeder.

Şunu da belirtelim ki İbnu Ebi Cemre «namaz» diyerek yukarıdaki hadiste görülmeyen bir menduba yer vermektedir. Bu tâbirle hadisin farklı bir vechine işaret etmektedir. Çünkü söz konusu rivayette: *"... İki rekatlik kuşluk namazı bunların hepsinin yerine geçer."* buyrulmuştur.

Kanaatimiz: Ebi Cemre çok hatalı düşünmüştür. Burada sayılanlar başkalarına iyiliktir. Kendin için kıldığın kuşluk namazının muhtacın derdine nasıl çare olacağını anlamak mümkün değildir. Bu zihniyetin ince manaları anlaması mümkün değildir. Yapılacak iş, kendi iş sahan varsa orada fiilen çalışacaksın. Yoksa birisine amelelik yapıp tasadduk edeceksin. Bunların hiçbirisine imkân bulamaz isen mesela muhtacın, dulun, yetimin işinde çalışarak ona iş yaparak yardım edeceksin. Bunların hiçbiri mümkün değilse **bu kez,** kötülük sayılan işi yapmayacaksın. Yani asgari ücretle birini çalıştırmayacaksın. İleri teknoloji kullanarak el sanatkârlarını işsiz bırakmayacaksın vs. Bunların hepsi kötülüktür. Başkasına gölge edecek kadar serpilip büyümek kötülük olarak yeter de artar bile. Burada **ma'rufu emretmek ise hakların kullanılmasında ve borçların ödenmesinde en güzel yol olarak bütün toplumun, emeğiyle çalışıp bundan muhtacı infak etmeleridir. Demek ki ma'ruf, kamuya maişet karşılığı el emeği, alın teri ve göz nuruyla çalışıp artık değerlerin muhtaç ve mağdur kesime sosyal haklar olarak gitmesini sağlayan sistemin kurulmasını arzu etmektir.**

Saltanat rejimlerinde kamuya kazandıracağınız her kuruş, sultanın zevkleri için harcanırdı.

BU YÜZDEN ELBETTE BU YÖNETİCİLERDEN HARCAMALARIN HESABININ SORULMASININ MÜMKÜN OLDUĞU DEMOKRATİK REJİMLER OLMALIDIR.

Şimdi bu hadisteki ma'ruf tavsiyesinin ne anlama geldiğini netleştirmek için bir hadis verelim ki kuru bir iddia sanılmasın. Bu paylaşmaktır, ekmeğinin yarısını, suyunun (rızkının) yarısını onunla kardeşçe paylaşmaktır. Şöyle ki:

8. (191)- Huzeyfe (radıyallahu anh) anlatıyor: "Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) buyurdular ki:

'Her bir ma'ruf sadakadır.' "

Bu hadisi Tirmizi, Hz. Câbir (radıyallahu anh)'den şu ziyade ile rivayet etti: **"Kardeşini güler yüzle karşılaman, kendi kovandan kardeşinin kabına su vermen de birer 'ma'ruf'dur.**" (Kütüb-i Sitte, İbrahim Canan)

İşte, vera denilince ilk akla gelen budur. Bunun yaşanarak kanıtlanması içinse insanlara gölge edecek siyasi, sosyal, ekonomik zararlardan kaçınmak gerekir. Bu ise mülkte iştirak halinden başka hiçbir yolla yerine getirilemez. Mesela mülkün siyasi unsurunu ele alalım. İnsanlara kral olmak veya oligarşi azınlığından olmak, mülkte alan genişletmesidir. Toplumun kendisini yönetme hakkına getirilen sınırlardır. Birileri bu alanı kendi ihtiyacının dışına taşırarak toplumu kenar ve köşeye sıkıştırıp alan tecavüzü yapmıştır. Bu bir gölgelemedir, gölge etme ise zulümdür. Zulüm ise hem adaletin hem de merhametin zıttı bir olaydır. İnsanlık dışıdır. Şakiliktir. Mülk kavram ve kurumunun ekonomik alanını ele alalım. Mülkleşen, sermaye ve üretim alanının ihtiyacının çok üzerindeki kısmını elinde tutan bir çiftlik sahibini düşünelim. Haddinden fazla üretim sahası olan tarlayı elinde tuttuğu için, diğer insanlara üretim alanları kalmamış, onlar ya dar gelirli ve az topraklı çiftçiler haline sokulmuş ya da hepten yersiz yurtsuz kalarak, çiftlik sahibine ortakçı veya ırgat olmuşlardır. Veya Gazap Üzümleri romanında gayet güzel işlendiği gibi, çiftlik sahipleri üstün bir teknoloji içeren traktörü devreye soktukları için hem tarım işçileri hem de bu alete malik olmayan küçük üreticilerin aç susuz kalıp göç ettiklerini görmekteyiz. Adalet bunun neresinde, merhamet neresindedir? Düpedüz zulümdür bu. Kazançları haramdır bunların. Eğer traktörü kullanıp işsiz kalanlara da çiftlik ağalarının hayat seviyesinde yaşayabilecekleri şekilde infak ederek hazırdan baksalardı, bu zulüm olmaktan çıkabilirdi. Yukarıda rivayetini verdiğimiz, Ali oğlu Hüseyin (r.a) yüz kişinin geçimliğini üzerine almıştı. İşte onun yaptığı gibi ellerinde geçim vasıtaları, sermaye ve üretim araçları bulunanlar da kendileriyle eşit şekilde yaşatmak şartıyla, işsiz kalanların veya dar üretim sahaları, elverişsiz üretim araçları kullananların tümüne kendi seviyelerine gelecek şekilde infak etme yükümlülüğünü üzerlerine alıp toplumdaki eşitliği sağlamak adına adım atsalardı adalet ve merhamet ilkelerine riayet etmiş ve hak manada iman etmiş olurlardı. Ama veranın öncüsü (selam ona) İsa bunu bile ideal bulmaz. İsa ne dizginleri elinde tutanlar olsun ne de biz onların infakını isteriz diyor.

Burada bu tür merhamet nasıl imanın şartı yapılmışsa bütün peygamberler tarafından ilan edilen bir iman şartı daha vardır ki önce yakın komşudan başlamak suretiyle infakın, kendisi için istediği her hayır seviyesinde eşit olma şartıdır. İşte münafıklar burada ortaya çıkar. Din istismarcısı da denilebilir. Böyle bir Hak din şartını ileri sürdüğünüzde, "Yan yatanlara biz mi bakacağız?" derler. Onlar yan yatmamış; arazileri, fabrikaları, sermayeleri ve en son teknolojileri elinde tutanlar,

onların büyük bir çoğunluğunu mahrum ve muhtaç etmişlerdir. İşin gerçeği budur. Elindeki imkânları ona ver, o sana baksın, razı mısın? İşte eski muttakiler adalet ve merhameti üretim araçlarının, üretim sahalarının, en son teknolojinin müşterek kullanılması şeklinde mülkün iştirak halinde kullanılmasını da gören aklını çalıştıran muttaki ve vera sahibi mütedeyyinlerdi. Buldukları yaşam biçimi gerçekten harikadır. Söze devam etmeden imanın diğer bir şartı olan şeyi, yani kendin için istediğin ve sahip olduğun şeylere (çiftlik sahipliği, fabrikatörlüğü, en son teknolojiyi, rahat bir evi vs.) diğer insanların da senin sahip olduğun ölçü ve miktarda sahip olmasını istemen ve bunun gereğini yerine getirmen, dinin senin üzerine yıktığı bir farzdır. Bu temenni işi değil, madden kavuşturma işidir. İnsanların hepsinin fabrikası olmadan, onların evi olmadan, onların rahat bir geçim kaynağı olmadan bunları benim edinmem bana haram olsun, diyebilendir gerçek iman sahibi. İşte bozucular-hahamlar, papazlar, müftüler- bozmadan önce, doğru din buydu. Zühd onun için eski tarihlerden beri bilinen bir kurumdur. Mülkte iştirak de öyle eski bir dini kurumdur. Herkesin fabrika sahibi olması tüketilemeyecek miktarda mal bolluğuna sebep olacağından, akıllı bir insan üretim araçlarını kamulaştırarak akla uygun iş yaparak iman sahibi olmaktan mahrum kalmaz. Şimdi maddi açıdan eşitlik istemenin ve bunu gerçekleştirmenin imanın şartı olduğuna dair resul ve nebilerin aynı ağızdan söyledikleri eşitlik ilkesine ilişkin rivayetleri ortaya koyalım.

NİMETTE BENZER OLMAYI DİLEMEK… BÜTÜN PEYGAMBERLERE ALLAH İLMİ VE HİDAYETİ BU GÜZEL AHLAKLARINDAN DOLAYI VERİLMİŞ, BÜTÜN PEYGAMBERLER DE NİMETTE BENZERLİĞİN İSTENMESİNİ ÖĞÜTLEMİŞLERDİR.

358. Ka'b b. Alkame'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Mûsâ (as), Firavun'dan (kurtulup) kaçarken Cenâb-ı Hakk'a, 'Ey Rabbim, bana ne öğüt verirsin?' demiş. O da, **'Beni hiçbir şeyle ortak tutmayıp daima beni tenzih etmeni öğütlerim,** çünkü **ben böyle olmayana ne rahmet eder ne de onu arındırırım.'** demiştir. Mûsâ, 'Daha neyi öğütlersin, ya Rabbi?' demiş. Rab Teâlâ: 'Anneni; zira o seni meşakkat üstüne meşakkatle karnında taşımıştır.' cevabını vermiş. Mûsâ, 'Başka ya Rabbi' demiş. Rab Teâlâ, 'Sonra babanı öğütlerim.' demiş. Mûsâ, 'Sonra neyi?' demiş. Rab Teâlâ, **'Sonra kendin için arzuladığını bütün insanlar için arzulaman; kendin hoşlanmadığın bir şeyi bütün insanlar için de çirkin görmeni.'** demiştir. Mûsâ, 'Daha neyi öğütlersin, ya Rabbi?' demiş. Allah Teâlâ, 'Kullarımın işlerinin başına getirilirsen ihtiyaçları konusunda onları meşakkate sevk etmemeni, çünkü sen benim rızamı amaçlıyorsun. Ben ise görmekteyim, işitmekteyim, (bütün yaptıklarınıza) muttali olmaktayım.' karşılığını vermiştir." (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- İNSANLARIN GÖNLÜNÜ ALMAK, ALLAH'I RAZI ETMEK VERADIR.

404. Evzâî'den şu rivayet edilmiştir: "Aziz ve Celil olan Allah Teâlâ, Davud'a (a.s.) vahiy ederek, 'Ey Dâvûd! Sana yaptığın zaman insanların gönlünü kazanıp benim de rızama kavuşacağın iki amel öğretmedim mi?' demiş. O da: 'Evet öğrettin, ya Rabbi.' cevabını vermiştir. (Bunun üzerine) Rabb'ı, 'Benimle senin arandaki hususlarda **vera** ile sığın, insanlara da ahlakları ile imtizaç et.' buyurmuştur." (Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **NEFSİNE HÜKMEDERKEN OBJEKTİF OLAN SEVİMLİDİR.**

445. İbn Abbâs (r.a)'dan şu rivayet edilmiştir: "Mûsâ (as) dedi ki: 'Ey Rabbim! Kullarından hangisini daha çok seversin?' Rabbi: 'Beni en çok zikredeni.' dedi. Mûsâ: 'Rabbim! Hangi kulun en zengindir?' dedi. Rabbi: 'Verdiğime razı olan.' dedi. Mûsâ: ‹Hangi ku**lun en iyi hükmedendir?' dedi Rabbi: '**İnsanlara hükmettiği gibi, kendi nefsine de **hükmedendir.'** dedi."(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **EVRENSEL RAHMETE SAHİP EVVAH (çok acıyan) KİMSE ALLAH'A ÇOK SEVİMLİDİR. BU İSE FERDİYETÇİLİK KARŞITLIĞIDIR.**

448. Abdullah b. Mes'ûd'dan şu rivayet edilmiştir: "(Bir gün) Arkadaşları onu bekliyorlarmış. (Yanlarına) Çıkıp gelince, ona, 'Ey Emîr! Seni geri bırakan nedir?' diye sormuşlar. O da: 'Size anlatacağım, sizden evvelkiler içerisinde bir kardeşiniz olan **Mûsâ (as): 'Ey Rabbim! En çok sevdiğin kulunu bana söyler misin? S**en onu sevdiğin için ben de onu seveyim.' deyince, Allah Teâlâ: **'Dünyanın bir tarafından veya en ücra köşesindeki bir kula bir musibet gelir veya ona bir diken batar da dünyanın bir başka tarafındaki veya öbür ucundaki, onu tanımayan bir diğer kul, olanları duyar ve âdeta o musibet kendi başına gelmiş veya o diken kendine batmış gibi acı hissederse öbür insana sırf benim için sevgi beslerse işte o bana en sevimli olan kulumdur.' demiş**. Mûsâ (a.s.), Yâ Rabbi! Mahlûkâtı var ettin; bir kısmını ateşe sokup onlara azap ediyorsun?' dedi. Allah Azze ve Celle ona vahiy ederek, **'Hepsi benim yarattıklarımdır.'** dedi. Sonra da ona: 'Bir tarlayı ek.' dedi, o da sürüp ekti. ‹Sula› dedi. Suladı. Sonra ‹Onu koruyup kolla, gözet.' dedi. O da gözetti. Allah bunlardan ne dilediyse onu yaptı, sonra biçip kaldırdı. Allah Teâlâ ona: 'Ekinini ne yaptın, ey Mûsâ?' dedi. O da: 'İşimi bitirip onu kaldırdım.' cevabını verdi. Allah: 'Ondan geride bir şey bıraktın mı?' dedi. Mûsâ: İşe yaramayanlarını veya ihtiyacım olmayacakları geride bıraktım.' dedi. Allah**: 'İşte Ey Mûsâ! Aynı şekilde, ben de işe yaramayacak olanlara azap ederim.'** dedi."(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel).

- **TAKVA VE VERA TANIMI… İNSANIN ALLAH KARŞISINDAKİ TUTUMU, İNSANIN İNSAN KARŞISINDAKİ TUTUMUNUN GÜZEL AHLAK KURALLARINA UYMASIDIR.**

332. Saîd b. Ebû Saîd el-Makberî'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Bir adam Meryem oğlu İsa'ya (a.s.) gelmiş ve 'Ey hayırları öğreten! Sana zarar vermeyecek bana da faydası dokunacak, benim bilmeyip de kendi bildiğin bir şeyi bana öğret.' demiştir. O da 'Nedir o?' diye sormuş. Adam, '**Bir kul gerçekten Allah için nasıl muttaki olabilir**?' diye sormuş. İsa (a.s.), 'Çok kolay bir yolla: **Allah'ı kalbinle gerçekten seversin. Dar zamanında da bol zamanında da kuvvetin nispetinde onun için amel edersin. Kendine merhamet ettiğin gibi, herkese de şefkat ve merhamet edersin.'** demiştir. Adam, 'Ey hayırları öğreten! Benim hemcinslerim kimler ki?' diye sormuş. O da, 'Âdemoğullarının hepsidir, **sana yapılmasını istemediğini sen de başkalarına yapmazsan işte o zaman sen, hakkıyla Allah için muttaki olan bir kimsesin.' demiştir."**(Kitab-ül Zühd, Ahmed Hambel)

- **VERA HASLETİ KAMİL İNSAN (KAVRAMSAL İSA) OLMAKTIR. NEFSİN İÇİN SEVDİĞİN HER İYİ ŞEYİ HERKES İÇİN SEVMEKTİR. ZATEN İMANIN ŞARTI DA BUDUR.**

7257- Hz. Ebu Hureyre radıyallahu anh anlatıyor: **"Resulullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: 'Ey Ebu Hureyre, verâ sahibi ol ki insanların Allah'a en iyi kulluk edeni olasın! Kanaatkârlığı esas al ki insanların Allah'a en iyi şükredeni olasın. Nefsin için sevdiğini insanlar için de sev ki (kâmil) mü'min olasın. Sana komşu olanlara iyi komşuluk et ki (kâmil bir) Müslüman olasın. Gülmeyi az yap, zira çok gülmek kalbi öldürür.' "**(Kütüb-i Sitte, İbrahim Canan)

(3335)- Ebu Hureyre (r.a) anlatıyor: "Resulullah (a.s.) buyurdu ki: **'Nefsim kudret elinde olan zata yemin ederim ki iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olmazsınız.' " (**Kütüb-i Sitte, İbrahim Canan)

(**3336**)- Numan bin Beşir (r.a.) anlatıyor: "Resulullah (a.s.) buyurdular ki: **'Birbirlerini sevmede, birbirlerine merhamette, birbirlerine şefkatte mü'minlerin misali, bir bedenin misalidir. Ondan bir uzuv rahatsız olsa diğer uzuvlar uykusuzluk ve hararetle ona iştirak ederler.' "** (Kütüb-i Sitte, İbrahim Canan)

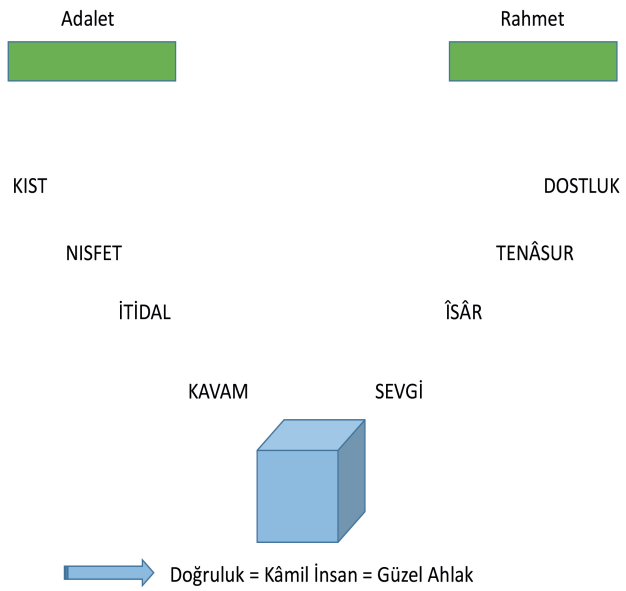
Tarihte bunu başaranların ne gelenek-görenekçiler ne de duyumcu materyalistler olmadığı apaçık meydandadır. Bunların eski sahipleri mütedeyyinlerdir. Ne oldu, ne değişti de taraflar yer değiştirdi? İşte bu Deccal fitnesi ve Deccal oyunudur. Yani hak dinin yerine bir nevi "tüccar dini" getirtilip oturtulmuştur. Buna yöneticiler ve Belam tipli sözde din bilginleri veya fakihler denilen mülk şehvetini içinden atamamış kesimler sebep olmuştur. Dine karşı din icat ederek bunu sünnet diye sunmuşlardır. Suret-i Hak'tan görünerek dini içeriden yıkmış, onun ilkelerinin içini boşaltmışlardır. Yani dine karşı din icat etmişlerdir. Deccal'dan daha zalim yöneticiler ve onlara onay veren işbirlikçi âlimlik taslayanlardır. Bunlar Kur'an'ı hıfzeden ilim menbaları değil, aksine yanlışlıklara göstermelik kılıflar bulan işbirlikçiler haline gelmişlerdir. Halk ise sorgulamadan ve sadece nefsine hoş gelen sözlerin ve şeylerin ardına düşmüştür. Çünkü gelenekçi ve görenekçi mizaçta aklı kullanmak, analiz ve sentez yaparak eleştirel bir açıdan bakmak metodu yoktur. Bunun böyle olduğu ve olacağı hakkında bazı rivayetleri kaydederek yolumuza devam edelim. Yine tarih bize eski materyalistlerin**, Dionysos (Bakkhos)** dini mensupları ve nefislerinin arzularına tapan hedonistler olduklarını kaydetmektedir. Üstelik de hiçbiri toplumcu değil, bilakis hepsi egoist, katı kalplilerdir. Ve yine, bir kısım gelenekçilerin ve görenekçilerin üç bin yıl önceki haleflerinin Mecusiler olduğu, mülkleşme ateşini içlerinden atamadıkları için dinlerinin içini boşaltarak onun bel kemiği, omurgası olan ve gerçek temizlenmeyi sağlayan dinin ekonomi politiğini yürürlükten kaldırıp ayine ve lirik zevkçiliğe yöneldiklerini haber verir tarih ve sözcükler.

Oysa hak dinin hak ölçüsü, onun özgün sosyoekonomi politiğidir. Kişi, mülk ve **cinsel** şehvetini **itidal** seviyesine çekip kendini tutarak siyasi, sosyal, ekonomik özgürlüklerini ne kimseye ihale etmeli ne de ihmal etmelidir. **Eşitlikte sabrederek** başkasının sınırına taşmadan yaşayan gerçek medeniyetten nasibi olanların hak yolunu ihmal etmek, mecusileşmektir. Yani dini hak ve adalet üzerine kurmak yerine, taklit ve ayinlerle geçiştirmektir. Bir başka anlatımla mecusileşmek; dini, merasime sıkıştırıp pelteleştirmek, siyasi, sosyal, ekonomik adalet alanından uzak tutmaktır. Bunun gerekçesi, ister inziva gibi zühdün yanlış yorumlanmasına dayansın isterse materyalist ve sekülerist bir dünyevilik saikine dayasın, tümünün temelinde katı kalplilik, bedevilik ve bencillik vardır. Karakteristik özellikleri ise

SEMAVİ DİNİN
SOSYO EKONOMİ POLİTİĞİ
CİLT - 1

Av.İlhami ÇETİN

40.40-1-20-1-700 (Zâkümm)

9 786057 946492

KULE

POLİTİĞİ